

AP 215
T924+

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiêu Đăng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

142

tuổi ngọc

1974

BÁO CỦA YÊU THƯƠNG

Chủ nhiệm, chủ bút :

Phụ tá chủ nhiệm :

Thư ký tòa soạn :

DUYÊN ANH

NGUYỄN TÀN KHANG

ĐÌNH TIỀN LUYỆN

BẢN NGUYỆT SAN RA NGÀY 5 VÀ 20 MỖI THÁNG
TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU I) SAIGON II

1. bạn ngọc và tuổi ngọc
7. nhìn xuống đời
11. tháng tám, thu mưa
12. hân hoan cùng tháng tám
13. ngọn nến hồng năm mười sáu
17. tiểu khê, đừng bao giờ có thật
24. cô em rắng khênh
25. điệu khám phá tuyệt vời
28. bạn bè và ta, đường tình nhỏ
31. không còn ai ở đó
46. kim oanh
59. cảm ơn em đã yêu anh
72. chấp phê
78. chủ nhật uyên ương
88. dáng xưa,
89. mùa hè, em mất hút
90. khi động từ đã chia
96. bài nhận được

VŨ MỘNG LONG

TÒA SOẠN

PHẠM KHÁNH VŨ

TRẦN ANH

V. T. NGỌC NGÂN

TRỌNG THI

TRẦN VĂN NGHĨA

THY AN

TUYẾT OANH

TỪ KÊ TƯỜNG

NGUYỄN THANH TRINH

DUYÊN ANH

TỔ HỢP KIỀN

ĐÌNH TIỀN LUYỆN

T.N. THU DUNG

THƯỢNG THUẬT

UYÊN

TÒA SOẠN

Biên lai số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

Bộ biên tập : TỪ KÊ TƯỜNG, NGUYỄN THANH TRINH

Quản lý : ĐẶNG XUÂN CÔN

Số 142

Phát hành ngày 20-8-74

Giá bán 200đ

và bạn ngọc

LÊ THU (Tây Ninh) : Cứ gửi bài đi, đừng sợ gì cả.

PHAN TAM KHÔI (?) : Mỗi ngày tòa soạn nhận được ngót 100 bài thơ, Nếu phải «thỏa mãn» riêng từng tác giả và cho biết ý kiến về thơ của mình của riêng từng tác giả thì, với 2 nhân viên còm của T.N. chúng tôi không làm nổi. Vậy xin ông từ từ gửi. Thơ hay không bao giờ cũ. Thơ cũ là thơ hay nhất.

TRINH TƯỜNG PHÊ HÁT (Sài Gòn) : Khi kịp nhận tin chia vui với T.N. thì nó đã về chiến khu nửa tháng rồi. Tuy nhiên, cháu khỏi cần chia buồn. Chú cũng thân mật với cháu, chứ bộ.

CAO NHẢ — HUY HOÀNG (Hội An) : Rất xúc động đọc thư hai ông. Đã nhận đủ thơ của ông và của Cao Thụy Nhã Huy.

ĐÔNG TV (Trương Vương) : Đâu tôi ưu thì phải khao chú chứ sao lại bắt chú khao ? Mừng cháu bằng vàng để tên. Có võng chàng theo sau chưa ?

NGUYỄN VINH YÊN (Sài Gòn) : Có lẽ em nghĩ đúng, hôm ấy anh điên đầu vì một khuôn báo in hồng. *Nắng ngọc* tập 2 phát hành, hãy nhớ đem tới để anh đọc, chọn một ít đăng và giới thiệu nhóm em. Tha lỗi cho anh nhé !

VŨ THÙY DUNG (Saigon) : Thư của cháu đọc xong, chú rất buồn ngủi. Và nghĩ rằng nên trao lại cho chú Nguyễn Trọng Nho, người đã «khiến» cái ông chỉ huy Kock đó trước tiên. Không cần cháu kể, chú cũng biết cái chất «hippi» mùa thu giả hình. Một đảng cứ ra oán bằng. Kock, một đảng cứ thi ân bằng từ

chối nhận nhuận bút để nâng đỡ học trò nghèo. Chú cũng đã giao thiệp với ông ta. Ông ta có lần đập cả lên bạn thân của mình là chú Nguyễn Tuấn Anh đây.

GIÁNG UYÊN (Cam Ranh) : Ngọc thân ái tự ý rút lui. Chú đã đỡ bệnh rồi. Hai điều cháu yêu cầu đều khó thỏa mãn. 1, ACYD không do T.N. xuất bản, 2) Tòa soạn không đăng địa chỉ của bạn ngọc lên báo. E có sự lộn xộn xảy ra. Cháu đừng trách nghe.

PHẠM QUANG (Đà Lạt) : Sống cho mình, cho ý thích của mình là nhất rồi, tuy hơi vị kỷ. Dĩ nhiên, những cây bút đã nổi tiếng, những nhà văn lớn thì giới thiệu làm chi và sức mảy giới thiệu được. Yên chí đi. T.N. là báo của những cây viết gầy và bé nhỏ.

NGUYỄN ĐÌNH LƯU (Huế) : Cháu chép những bài thơ đó trên một mặt giấy và gửi cho chú như cháu đã gửi bức thư này. Dễ ợt mà.

THU LỆ (Nha Trang) : Chú không có «nổi hoi hộp và vui mừng» như cháu vì, ngày xưa, chú ẹ lắm, không biết viết văn làm thơ. Chú viết văn năm chú 37 tuổi, do đó, những rung động rất ít, khi thấy bài mình

xuất hiện. Sẽ gửi. Muốn gửi truyện mà sợ dầy, cháu đừng bỏ vô phong bì. Cuộn tròn, dán bao ngoài và dán tem lên. Tốt nhất nên ra Bureau Điện cho họ cân và định giá tem phải dán.

MINHON (Quận Xa) : Quận xa xa bao nhiêu cây số tính từ Saigon? Có lẽ lần trước còn dư cả trang bài nhận được nên có tên cháu trong sổ đó chăng? Lần này thì yên chí lớn rồi nhé! Có dịp về Saigon, cứ ghé tòa soạn. Rất hân hạnh được tới thăm trường cháu.

NGUYỄN THỊ KIM THÙY (Phát Hải) : Không ai xa lạ cả, tất cả đều là bạn ngọc khi đọc T.N. Nhớ thẻ nhé!

KIM THÙY (Cần Thơ) : Sống là hy vọng. Vậy ta hãy hy vọng có một mùa T.N. nở hoa tuần báo.

TI TI (Đà Lạt) : Cám ơn cháu. Trước cháu, có một độc giả còn cắt cả truyện của bà Nguyễn thị Hoàng gửi về nữa cơ. Sổ này, chú sẽ có «thái độ» với ông bạn Lũy Đức Nghiễm. Thà mất một độc giả còn hơn bị khinh bỉ là đồng lõa với kẻ mượn văn. Chúc cháu học hành tấn tới.

PHẠM THIÊN THU (Saigon) : Bệnh bao tử của chú đã bớt nên có

thể ngồi đọc và trả lời thư cháu. Đừng mở hiệu sách, hãy nghĩ làm một việc gì lớn lao hơn. Về cái ông họ Phạm văn ấy, cả nước Văn Khoa lẫn Sư Phạm đều khó chịu. Để rồi ta sẽ VNVH giảng bình ông ta một phen cho ông bớt máu kỳ thị. Rất thông cảm trường và thầy của cháu.

LƯU TUYẾT NHUNG (Vĩnh Long) : Bài đã nhận được. Đành vậy chứ sao. Nghèo bao giờ cũng khổ mà...

BUI NGUYỄN HƯ (Hòa Đa) : Ý tưởng không thể ung thời trong kiên nhẫn suy nghĩ về nó. Bạn tin thẻ chứ? Vay tiếp tục kiên nhẫn. **NGUYỄN XUÂN NGHỆ (KBC 7460) :** Nếu tạm được cũng sẽ nâng đỡ Đồng ý?

ĐĂNG VÂN (Quy Nhơn) : Cám ơn những ý nghĩ tốt của bạn. Nhưng viết không bao giờ là «để lời sự đại dốt ra» đâu. Vay cứ tiếp tục đi.

PHƯƠNG DUNG (Rạch Giá) : Dùng tên cháu làm bút hiệu được rồi. Nhớ về sau nổi tiếng thì khỏi ăn hận mình đã chọn bút hiệu có tính cách đùa nghịch. Viết văn không phải là giấc mộng. Mà là ở sự kiên nhẫn viết, học viết và suy nghĩ.

NGÂN HÀ (Vĩnh Long) : Hãy mua ở Vĩnh Long rồi có dịp lên Saigon

đem tới T.N. chú sẽ ký tặng roo chữ ký.

XUÂN OANH (Huế) : Thi chú đang trả lời cho cháu đây, cần gì phải mượn câu «làm sao em nhớ những vết chim di» làm tâm sự để mừng tượng. Thơ văn của cháu đã nhận đủ. Có điều phải đọc lâu. Cháu viết đã lâu, đọc chọn đăng còn lâu hơn. Hiểu chưa?

PHẠM KIM PHƯƠNG (Hộp thư 35) : Không còn T.N. từ những số đầu, bài của em đã đến tòa soạn rồi, Vượn Đom ẹ!

DUYÊN HẢI (Phan Rang) : Em đã là bạn ngọc rồi. Bài đã nhận đủ. Viết tiếp đi.

BÍCH LAN (Nha Trang) : T.N. đã chỉ in có 5000 số từ lâu. Vay cháu nên buồn thêm 1000 lần cho vừa 1000 số báo thiếu. Bài gửi đến là nhận, và nhận là loan tin. Bộ đầu đi làm... giấu ư?

LÊ MIÊN TƯỜNG (Blaio) : Sẽ làm theo ý bạn. Quảng cáo đăng ở số 141. Liên lạc thường xuyên nhé! Chuẩn bị một truyện ngắn đặc sắc và ít thơ để tòa soạn làm một số về bạn.

NGUYỄN THANH CẦN (Saigon) : Sẽ chiếu cháu. Khoảng 15-8, cháu ghé tòa soạn.

SÓC NÂU (Nha trang): Đừng sợ không có duyên với Tuổi Ngọc, chỉ sợ không đủ kiên nhẫn viết sao cho hay để «có duyên với T.N.» Thôi. Rán lên. Hãy chờ mua *Cây leo hạnh phúc* ngay tại Nha Trang cho tiện.

HẠ LAM (Sài Gòn): Khi đọc T.N. tạm quên những «tư tưởng lớn» đã bị nhồi vào tâm hồn, tất nhiên sẽ được thoải mái trăm phần trăm. Nhớ nhé!

TƯƠNG TƯ THẢO (?): Hãy kiên nhẫn. Không có thiên tài văn chương hay thần đồng văn chương. Vậy chịu khó cảm, nghĩ, và viết. Rồi sẽ khá.

MỘT BẠN ĐỌC (Không ký tên): Cảm ơn mỹ ý của bà (hay cô). Rất tiếc T.N. không mở nổi mục ấy. Do đó, mẩu cắt may và cảm hoa của bà đành chờ... ngày mai tươi sáng T.N. xuất bản tuần báo.

NGÔ KIM KHÔI (Gia Định): Xin lỗi cô đã chậm trễ trả lời. Vâng, cô cứ tưởng Duyên Anh là «Bà Duyên Anh» cũng được. Sự cấm nhằm bút hiệu của bạn Th. L. tưởng không nên trách. Muốn vẽ bìa hãy vẽ bốn màu, to nhỏ tùy ý, khi làm bìa sẽ phóng ra, lo gì. Hy vọng nhận được bức thư thứ 6 của cô.

PHAN TÊ TÊ: Có gì mà «khó khăn» vậy. T.N. bình thường thôi và chọn bài cũng theo tiêu chuẩn bình thường. Tin tưởng đi chứ.

TRỊNH NGUYỄN (Phan Ri): Đồng ý lắm. Sẽ có dịp gặp nhau tại Hòa Đa. Đợi còn dài mà.

NGUYỄN XUÂN HOA (Phú Nhuận): Dài hay ngắn không thành vấn đề. Hay mới là vấn đề. Cứ viết nhiều sẽ có cái hay trong số nhiều, từ đó có «khuôn mẫu» căn bản đề tiên xa. Đó là lời khuyên.

NGUYỄN MỘNG DU (KBC 6582): Tiếp tục gửi bài thì mới rõ được viết lách ra sao và mới có ý kiến. Nâng đỡ là chắc rồi.

WŨ HOÀNG (KBC 3533): Sẽ lưu ý tội bài vở của anh. Hần anh cũng rõ, tôi bị đau ốm liên miên, ít khi đọc bài của bạn ngọc. Công việc đó thường dành cho thư ký tòa soạn.

VŨ SƠN PHONG (Quy Nhơn): Đành chịu, không còn mấy số báo cũ đó để gửi biểu em.

EM I RÊCH (Phổ Cẩm): Sẽ dục quý vị ấy viết theo lời yêu cầu của em. Chờ đọc một bài thơ con cóc mới nhất của D.A.

TATINA (Sài Gòn): Chớ có hối hộp mà bị đau tim. Bài đã nhận

được rồi.

THẢO (Sài Gòn): T.N. không «bè lảm» đâu, nghĩa là chẳng có bè phái gì cả. Không lẽ còn cả tai nạn bè phái ở một tuần báo bé nhỏ dễ thương?

NGUYỄN ĐOAN THỰC (Quy Nhơn): Cảm ơn em nhiều nhưng không thể tặng giá được nữa.

GIANG LINH TỬ (Huế): Sách báo đắt vì giấy in đắt, công ăn loát đắt... Dễ hiểu quá mà, cháu. Không thể đợi ở sự nâng đỡ nữa. Thi hoa hậu có lẽ nên nâng đỡ hơn sách báo của tuổi trẻ. Những số báo cháu thiếu, đành chịu. Chiền dịch sách tới tận tay bạn đọc sẽ khởi sự từ cuốn Danh ná.

N.M HOÀNG (Sài Gòn): *Sinh nhật* đã nhận được. Thư ký tòa soạn đọc và cho em biết ý kiến sau.

HOÀNG PHỒ (Cần Thơ): Đây là tin của Duyên Anh: Cứ thế mà nhìn xuống đời. Nghĩa là nhìn xuống đời với tầm mắt của tuổi ngọc. Đứng ở số này. Sửa chữa chút xíu.

ĐỖ VŨ VI (Pleiku): Đừng rầu rĩ. Nửa tháng mà dầy gần gấp đôi thì cũng như một tuần. Bằng lòng chứ nhưng hướng dẫn bằng cách nào đây.

THẢO LAM (Cần Thơ): Cứ hy vọng đi. Bởi viết văn đâu phải là mộng ước. Thích viết là sẽ viết được à.

HOÀI MỘNG LINH (Cái Bè): Cảm ơn bức thư của cô giáo quản lý biên giới (Từ Cái Bè qua mãi Châu Đốc dạy sao?) vì nó đã giúp thêm ý cho cuốn *Văn còn tiếng chim hót* thai nghén bấy lâu nay của chú. Thích thì cứ thực hiện cái ý thích đi. Làm thơ có bị dự thi IBM đâu mà ngần ngại. Khởi căn gia nhập thi văn đoàn nào hết.

TRƯỜNG THOẠI (Long Xuyên): Đã nhận đủ bài của em.

MAI THANH LOAN (Thị Nghè): Rất tiếc không còn số báo đó để biểu cháu.

KIM (Dõc Mơ): Những số đó đã bán cho ông Ba Tầu nhúng mực. Bài thì nhận đủ.

M.ĐOAN DU (Bảo Lộc): Không, người trả lời thư cháu là D.A. Thơ văn của cháu đã tới tòa soạn.

TUYẾT CANH (Diên Khánh): Đúng rồi, cu Tý đó. Năm nay nó 13 tuổi. Giấy rở thì ai chả mong nhưng nó sẽ không rở đâu, cháu ạ! Hai khuôn mặt đó đã giới thiệu rồi. Số vào học có lẽ không thực hiện được.

TRẦN NG. BÍCH LAN (Nha T.): T.N. không bầy cái trò gia nhập gia đình làm cảm, con ạ ! Con đọc T.N. là đã trở thành một bạn ngọc. Gián dị thế thôi. Với Tuổi Ngọc mà phải kê khai lý lịch, gửi ảnh, nộp đơn xin vào «gia đình», chú có cảm tưởng như xin vô đáng chính trị. Và còn gì là Tuổi Ngọc. Rất mềm con.

CHU NGẠN THU (Bình Dương): Bây giờ, bạn ạ, tới đâu hay tới đó không dám nói trước Kinh nghiệm dạy ta bài học... im lặng. Cảm ơn bạn nhiều.

GIAO HẠ (Phò Núi): Tiếp tục gửi bài về, có chi mà ngần ngại ?

THUY YÊN (Gia Định): Cảm ơn thịnh tình của cháu. Có lẽ, sau tháng 10 mới phát động nổi chiến dịch sách tới tận tay bạn đọc. Lúc đó, sẽ kêu gọi sự giúp đỡ của cháu.

PHẠM CHU H.N. (Biên Hòa): Đừng quá khách sáo, bạn. Cứ gửi tiếp đi.

CHU CHỈ NHƯỢC (Đà Lạt): Đã nhai hết 3 thanh kẹo cao su của cháu rồi, Thanh Vân (cũ) và Chu Chỉ Nhược (mới) ạ ! Làm thơ ít thôi, ít mới hay. Chăm học vẫn là điều chú mong ở cháu.

VÕ THỊ HẢI ÂU (Đà Lạt): Sẽ viết cuốn truyện theo đề tài cháu «com măng». Nhưng cháu có hứa tái bản nổi 5 lần và chỉ bán riêng ở Đà Lạt không nào ? Thư cháu viết dễ thương lắm.

HỒ ĐÌNH NGHIỆM (Huê): Vâng, bạn nghĩ thế thì T.N. mừng quá vì, ít ra, bạn đã hiểu tòa soạn.

NGÔ THỊ YÊN NGA (Saigòn): Hôm nào rảnh, thử làm một cuộc «phiêu lưu» nhỏ xem sao. Từ Saigòn lên... Saigòn ! A, cuộc phiêu lưu của... tổ hợp kiên.

ĐÌNH NGHĨA (Saigòn): Bài của cháu, đã nhận đủ. Nếu cháu thích, bữa nào rảnh cứ ghé thăm T.N.

SE SẾ NẬU (?): Cháu sẽ có tên tuổi. Cần cố gắng và tập kiên nhẫn.

NGUYỄN THANH TÂM (Quy Nhơn): Ý kiến xây dựng T.N. của bạn rất hay. Tiếc là thiếu người để thực hiện. Sự thay đổi đó như vậy: Tôi không thích xảy ra những vụ đâm chém trong tiểu thuyết nữa. Mà chỉ khoái nó mơ mộng, bàng khuâng hay...buồn cười. Hãnh diện đã dành. Nhưng hãnh diện ở đó thôi thì tiền xa sao được, ông giáo của tôi ? Cảm ơn bạn đang chờ Danh ná.

một tâm tình khúc

gửi lũy đức nghiêm

Nghiêm thân mến, người bạn văn nghệ còn rất trẻ của tôi, người bạn tôi chưa từng gặp gỡ: người bạn ngọc của Tuổi Ngọc. Hãy bình tĩnh đọc những giòng chữ sau đây và đọc xong, đừng có buồn phiền hay giận dữ. Bởi vì, kẻ buồn phiền hay giận dữ phải là tôi. Tôi đã bị một độc giả «máng mỗ» thậm tệ trong một bức thư đính kèm một trang báo in truyện của nữ sĩ Nguyễn thị Hoàng. Vị độc giả này mỉa mai rằng: Báo Tuổi Ngọc đẹp và sạch lắm nhưng tại sao lại «xài đồ» văn của thiên hạ ! Vị độc giả không nói rõ ai đã «mượn» văn của nữ sĩ Hoàng. Và tôi, cũng như anh em đọc bài ở tòa soạn, không thể đọc hết văn chương thiên hạ, dù là văn của bà Nguyễn thị Hoàng, một nữ sĩ mà chúng tôi hâm mộ. Hơn nữa, chúng tôi rất tin bạn ngọc. Nghĩ rằng chúng ta viết văn, làm thơ để vui chơi chứ đâu thêm để nổi tiếng mà phải âm mưu này, âm mưu nọ. Cho nên, tòa soạn chịu nghe «máng mỗ», quên vụ kẻ trên. Mới đây, một bạn ngọc ở Đà Lạt viết về cho chúng tôi. Có đoạn: «Tình cờ, đọc lại tờ báo cũ cháu thấy Nguyễn thị Hoàng có viết một truyện ngắn trên *Giao Điểm* và đọc tờ *Tuổi Ngọc* số 131 có bài *Mai Đông* của Lũy Đức Nghiêm cháu nhận thấy hai bài giống hệt nhau chỉ sửa tên thôi. Sao vậy hở chú ? Làm sao phải tránh tệ đoạn này chứ cháu thấy nguy quá». Tôi bèn tìm đọc hai số *Giao Điểm* (tạp chí này ra có hai số

rối nghĩ) và đọc lại *Mai Đông*. Quả đúng. Nghiễm thân mến, bà Nguyễn thị Hoàng chắc là không biết. Và nếu biết, bà cũng chỉ buồn cười. Thử dụ tôi gặp trường hợp này, tôi cũng buồn cười. Tôi không làm ồn ào và «hạ nhục» kẻ «mượn» văn của tôi đâu. Nhưng độc giả của chúng ta nghĩ gì về Tuổi Ngọc, về Nghiễm, bạn đã rõ. Tôi không chờ Nghiễm thanh minh thanh nga hoặc nặng lời hay gạt bỏ Nghiễm đâu. Tuổi Ngọc là tha thứ. Tuổi Ngọc là độ lượng. Đôi tay Tuổi Ngọc vẫn trau dồi, thiết tha đợi đón những truyện, thơ của Nghiễm, của Nghiễm chân thành, của Nghiễm thuần túy Nghiễm. Hãy tin rằng Nghiễm có thể vượt thiên hạ. Thì tội gì phải để Tuổi Ngọc chịu «máng mủ» và ngơ vờ. Can đảm làm lại đi, Lữ Đức Nghiễm thân mến. (DUYÊN ANH)

nàng là con gái trời cho đẹp

Cô Trần Lệ Hằng, nữ sinh Gia Long, trúng tuyển hoa khôi Đông Phương do nhật báo *Đông Phương* tổ chức. Bộ Văn Hóa Giáo Dục Và Thanh Niên đã gửi thông cáo tới các trường khích lệ các nữ sinh có nhan sắc nên dự thi hoa hậu Đông Phương để xuất cảng sang Ma-ni đưa tài sắc với hoa hậu năm châu, vừa làm rạng rỡ giềng nòi, vừa đấu tranh chính trị và thắt chặt bang giao quốc tế. Nữ sinh Trần Lệ Hằng đáp... thông cáo. Cô đã chiếm chức hoa hậu Đông Phương, đã qua Ma-ni với sự tháp tùng của bà chủ báo *Đông Phương* và ông cựu chủ báo *Tin Sớm*. Dù cô Lệ Hằng không chiếm chức hoa hậu thế giới nhưng, ít ra, vẻ đẹp của dân tộc ta cũng đã được quốc tế chiêm ngưỡng. Thời gian cô Hằng ở Ma-ni thì ở Sài Gòn thi tú tài IBM. Khi cô hồi hương, bằng kết quả đã dán khắp nơi. Dĩ nhiên, cô không được thi. Và nếu thi, cô sẽ đỗ. Bởi vì, cô Lệ Hằng là một nữ sinh vừa ngoan ngoãn, dễ thương vừa học xuất sắc. Vậy thì Bộ Văn Hóa Giáo Dục Và Thanh Niên có đặc cách cho cô đỗ tú tài, tưởng cũng không quá đáng. Nếu cô không đi thi hoa hậu, ở nhà thi tú tài IBM, cô sẽ đậu tới ưu. Cô thiệt hơn là lợi lộc. Không nên hà khắc với một cô nữ sinh bé bỏng trời cho đẹp. Không nên khiêu nại, thách thức trường hợp Trần Lệ Hằng. Không nên làm cô

Lệ Hằng tủi thân rơi lệ. Người xưa đã nói: Chí lớn trong thiên hạ không đầy đôi mắt mỹ nhân. Tôi nói: Bằng tú tài chỉ bằng con mắt của người đẹp. Vậy xin hải nội chớ quân tử chú ý tới những vấn đề sống còn của đất nước hơn là bì tỷ với người đẹp. Bởi vì chỉ có một người đẹp. Và, còn bởi vì người đẹp ấy nết na, học giỏi và đáng tuổi con cháu chúng ta. Không lẽ ta khe khát với con cháu chúng ta? (Ỡ ĐỨC)

sách vở

và giá cả

Những lúc gần đây cùng lúc với giá giấy tăng lên, giá sách cũng tăng lên và người ta hầu như muốn chóng mặt với hiện tượng này. Tuy nhiên đó chỉ là một trong những vấn đề mà kết quả chỉ là sự sút giảm của đồng bạc. Một cuốn sách, một tờ báo xem như là đọc được trình bày trang nhã ngay lúc này thì giá bán hầu như là gấp ba lần số trang của nó. Chỉ nói việc in trên giấy thường thôi. Còn in trên giấy tốt, láng thì giá cả là một chuyện khác, một con số đáng ngại cho những người thích đọc và theo dõi sinh hoạt chữ nghĩa trong nước. Với giá cả cao như vậy theo thiên ý thì người đọc chỉ có hai cách: 1) Mua những cuốn sách, tờ báo mà mình thích đọc. 2) Không mua gì cả chỉ thuê đọc rồi thôi. Dĩ nhiên là những người ở cách sau này thường ít tiền. Ngoài hai thể cách trên mà người đọc phải lựa chọn còn có một cách thứ ba nữa là người đọc quay về tìm mua những sách, báo cũ. Nói là cũ nhưng các cuốn sách ấy được xuất bản trong những năm gần đây. Tại sao lại phải tìm về những quyển sách này? Lý do giản dị là nó vẫn rẻ hơn những quyển sách mới xuất bản. Tuy nhiên, không phải tìm là được đâu. Có những cuốn sách mà người đọc rất lấy làm vừa ý thì lật ra phía sau xem giá để bán bao giờ cũng nóng mặt với giá cũ đã bôi đen, dán chồng lên giá mới rất ư là hỗn xược. Một hình thức móc túi khách hàng rất trắng trợn. Đồng ý là cùng với thời giá lên cao thì sách, báo phải để giá bán cho thích hợp. Nhưng những sách, báo cũ đã in theo thời giá cũ từ ăn loát, giấy má... cũng cũ nổi, nay lại xóa đi giá cũ cho vào giá mới là một hành động không thể chấp nhận được. Ai đã tạo nên việc thay

đổi giá cả này ? Theo thiên ý thì cả nhà xuất bản, nhà phát hành và các hiệu sách (thường là các hiệu sách) làm nên. Một điều đáng để ý nữa là những sách vở do Trung Tâm Học Liệu Bộ Giáo Dục xuất bản vẫn bị bôi giá và dán chống lên giá mới một cách...ngon lành. Rất mong quý ngài ở Trung Tâm Học Liệu Bộ Giáo Dục ghé mắt dùm về hiện tượng này cũng như những người có trách nhiệm nên để ý đến và ngăn chặn tức khắc việc làm này của các hiệu sách, nhà xuất bản, nhà phát hành cho độc giả đỡ khổ sở phần nào trong thời buổi gạo châu què củi này. (HOÀNG PHỒ, *Sư phạm Cần Thơ*)

GHI CHÚ CỦA TÒA SOẠN : Để ngăn chặn tình trạng này, Sở Phôi Hợp Nghệ Thuật thuộc Bộ Dân Vận Chiêu Hồi đã bắt các nhà xuất bản ghi rõ giá bán. Nếu cuốn sách dán giá mới đề lên tức là tái bản không tái kiểm duyệt, sẽ bị chê tài theo luật định. Tuy nhiên, bọn lái sách vẫn tìm cách móc túi độc giả. Sách giáo khoa trung và tiểu học năm nay bị dán đề giá cũ khá nhiều mà giấy phép xuất bản đề từ năm ngoái, năm xưa. Rất mong Sở Phôi Hợp Nghệ Thuật ngăn chặn tệ đoan bóc lột học trò của bọn người bất chính. Tương cũng nên nói thêm : Sách do Tuổi Ngọc xuất bản đều ghi : Chỉ bán giá đã đề, không bán giá mới dán lên. Mặc dù vậy vẫn bị dán đề giá mới, có khi, tăng lên cả 100% !

Phát hành cuối tháng 8

VÍ DỤ TA YÊU NHAU

truyện

NGUYỄN THANH TRỊNH

BẠN NGỌC XUẤT BẢN

hân hoan cùng tháng tám

mừng em ngày áo lụa
chảy mát giòng trăm năm
loài mây xanh cánh nhỏ
che đời mưa vô cùng
mừng em hàng nền đồ
chung quanh vòng tay anh
mứt toa và guốc gỗ
bánh ngọt mỗi bình minh
mừng em nghìn xác bướm
trang vở hồng phấn hương
con mơ dài vô lượng
chìm về từ muôn phương
mừng em chùm ngũ sắc
trong đám mây cầu vồng
chọn một màu xinh nhất
thêu giùm anh chiếc khăn
mừng em những trái hồng
chua ê răng nhấm mặt
vỡ tan mùa nhớ mong
sách bài buồn trong cặp
mừng em và mừng anh
ngó nhau au cặp má
chữ nói chữ loanh quanh
giòng thư tình vẫn lạ

TRẦN ANH

đi xe đạp rời thăm em

hôm qua trời bão nhỏ
đạp xe, ghé nhà em
dưới giàn hoa giấy đỏ
tình ấp úng đầy nhen
mây giăng quanh hiu hãm
lạnh hâm hấp bóng cây
cầm tay em mảnh giẻ
thoảng sầu rụng trên vai
xe về quãng vòng môi
chiều, xuống phố mê mẩn
ta hồ như trắng sí
quay nhìn mắt em trông
cuối đường sao hôm lạnh
ta hát hồng nhều ngao
con chim bay chót vót
cầu trời em chiêm bao
HỒ TRIỀU

ngọn nèn hồng năm mười sáu

VƯƠNG THỊ NGỌC NGÂN

— Mi đúng là kẻ bạc bẽo như vôi ăn trấu !

Nhỏ Thúy kết luận, nhỏ Loan cười chú :

— Sẽ xuống địa ngục nhỏ ạ !

Tôi tròn miệng :

— Can chi hấn lại mua tặng tao thứ đó. Mặt tao chẳng lọ lem. Tóc tao đường ngôi rẽ thẳng. Tao chẳng cần gương cũng chẳng cần lược. Tụi mi lục lọi hết trong những món quà sinh nhật của tao, xem hấn có giồng ai không. Rờm !

— Đâu có phải tặng gương lược cho mi là ý hấn vậy sao. Hèn nào mi chẳng biết Việt văn.

— Đừng thêm cái nghĩa, mặt công thôi Loan ạ ! Hãy để nó tức cảnh hồng vì cái suy ra trật lất của nó.

— Kệ ta ! Trí ta nhỏ như đầu óc con muỗi, nhưng ta thích thực tề. Ta khoái đọc báo Sự Thật.

— Ô ! Sao mi không gợi thắc mắc đến nhờ họ gỡ rối tơ vò ?

— Tao cóc cần hỏi ai. Tao sẽ hỏi hấn. Mục đích và ý nghĩa cái gương cái lược hấn tặng tao.

— Ê ! Có bao giờ hấn mở ngoặc và chằm hỏi vì mi không được khôn ?

— Ủa !

Hi hi... (hãy tưởng tượng đến nụ cười chọc quê của hai nhỏ)

— Sì tốp ! Theo ý tụi mi hấn muốn tả con gì ?

— Chấu kem hé nhỏ Thúy ?

— Rề rề ! Xi-nê !

— Đừng cò dụ khị !

— Vậy hai ta cùng tặng nó hộp thuốc tức nhé Loan.

— Ủa !

Im lặng ba mươi giây.

— Đắc co !

— Nghĩa là Xi-nê ?

— Luôn cả chấu kem nữa Ngu Cơ ạ !

— Nè nè đừng có leo thang.

— Không thì thôi.

— Thôi thì thôi nhé, có ngán ày thôi !...

— Tôi sắp nổi khùng rồi đây.

— Bằng lòng !

— Có thể chứ !

Sao khi không khi không tôi lại mang cái ầm ức ra nhờ hai nhỏ Thúy, Loan cất nghĩa. Hồng chừng có một cái có gì vô duyên lắm đây. «Có nghĩa gì đâu một buổi chiều...» Cũng tại anh Vũ, bạn bè ở đâu không biết bỗng dưng bắt mình viết cái thiệp mời. Sự hiện diện của anh sẽ tạo cho Trinh thêm một nụ cười, nhân ngày thôi nôi thứ mười sáu (thôi nôi nhưng năm vống đí ạ). Làm hại con đó suốt buổi tiệc cứ ngo ngo như mắt hổ, bởi hấn chỉ nhìn và cười mà chẳng nói lấy một lời. Hấn hà tiện lời nói hay tại hấn chưa học qua «nghệ thuật nói chuyện trước công chúng» ? Nhưng hấn hát cũng ra gì lắm chứ. Bộ hấn nuôi mộng làm ca sĩ hay sao mà chỉ nói được có mỗi câu «cám ơn quý dzì» Nhớ lúc hấn mới về nhà. Hấn nói với anh Vũ gì đó rồi trao gói quà. Tôi cảm ơn và mời hấn ngồi giữa hai nhỏ Oanh, Hằng. Hai nhỏ kia có tiếng là dân Tô cách Lan lời nói, không dè hấn lại hơn hai nhỏ kia mấy năm công lực, thành ra xóm nhà lá không phát biểu một câu suốt bữa tiệc. Hình như hấn có «ga lăng» chút đỉnh, nhưng chưa đủ chứng

tỏ, chưa đủ biểu lộ «cái tội đáng ghét» của hắn. Rồi khi tàn tiệc, hắn lại cảm ơn rồi ra về. Ai mà biết hắn ở đâu? Làm gì? Muốn hỏi anh Vũ nhưng sợ quê! Ông anh trai chẳng hiểu tí ti em gái. Người ta đã mười sáu tuổi rồi cứ ngỡ còn con nít.

— Anh Vũ!

— Gì?

— Bạn anh có nói gì về bữa tiệc không?

— Có.

— Nói sao?

— Được, vui!

Tôi muốn hỏi, ai nói. Nhưng ai là ai? Bạn anh Vũ năm sáu người, chẳng lẽ ai cũng nói như vậy? Phải nói khác đi chứ. Năm sáu đầu óc, năm sáu cái miệng vô lý nói hết khuôn. Ghét ghê cái tật cà lờ của ông anh.

Tôi làm gan nhập đề lung khởi:

— Anh Thanh, anh Phong, anh Lộc dạo này ít thấy tới nhà mình?

— Bạn học.

— Cả anh Huân cũng thế?

—Ừ!

— Còn anh... Tâm (chính bản) sao trước kia chẳng bao giờ thấy đến nhà?

— Mới quen.

— Anh ấy học ở đâu?

— PTG.

— Hát hay ghê.

— Cô khen ấy à?

— Không! Nhỏ Loan khen.

Tôi «đá» lại ông anh liền.

— Trước nó chơi trong một ban nhạc.

— Thảo nào...

— Cô khen thì nói cho rồi, bày đặt này nọ.

— Xì!

Chuyện chút nữa chắc lộ tẩy. Tôi chạy bay lên lầu sửa soạn cho buổi xi-nê trả nợ, vì xét ra hai nhỏ kia còn «ca-lo-ri» hơi nhiều vì cái khoảng cách nghĩa bóng, mà chung qui để tài vẫn là hắn. Không biết hắn có biết là hình ảnh hắn làm tôi mất ít nhiều thì giờ rồi không? Tôi vẫn có thói quen để đặt lưng xuống giường là ngáy o o. Nhưng hắn đã vô tình thuồng mắt của tôi hơn tiếng đồng hồ trước khi tôi có thể ngủ thật. Anh Thanh, anh Phong, anh Lộc bạn anh Vũ chưa bao giờ bắt tôi nghĩ nhiều đến như vậy. Nhưng hắn xuất hiện, rồi gieo trong tôi một xúc động thật to. Tôi bàng hoàng thực sự vì hắn. Nếu nhỏ Loan và nhỏ Thúy nói đúng, có lẽ tôi đang đi giữa trận mưa hồng mà báo hiệu là những ánh chớp xanh lè...

Buổi chiều ngồi đợi hai nhỏ Thúy, Loan đến lâu ghê nơi mà vẫn không thấy tăm dạng. Mặt tôi sắp như bánh bèo thì có tiếng gọi.

— Vũ ơi!

Tôi nhìn ra cổng. Đích thị là hắn. Không dừng trái tim bé nhỏ tôi đập loạn xạ. Nhỏ Thúy nhỏ Loan ơi! Chắc ta bị tiếng sét ngay hôm sinh nhật rồi, chớ sao ta run quá dữ.

— Chào Trinh.

— Chào anh.

— Vẫn mạnh giỏi hờ?

— Mạnh thôi chẳng giỏi. Còn anh?

— Cũng thế. Có Vũ nhà không Trinh?

— Có. Mời anh vào!

Hắn dẫn xe và tôi gài cổng. Anh Vũ đón hắn ở bậc thềm. Nhỏ Thúy nhỏ Loan ơi! Hắn hà tiện lời nói thật hai nhỏ ạ. Đáng lý hắn phải thông minh một tí, để hiểu ngầm rằng ta cho hắn cơ hội mần quen. Ai dè hắn chẳng thông minh nhất nam tử, để ta sọc dừa thí mớ! Có cần tỏ thái độ với hắn chưa? Hay là ta nên làm một màn giận sơ khởi cho hắn biết mặt con gái? Hắn cà lờ thời ta cũng cà lờ. Ra sau vườn ngắm mây lang thang còn thích hơn phải không hai nhỏ?

Tôi bỏ hắn và ông anh ngồi ở phòng khách. Mãi nghĩ vợ vẫn mà quên mất lúc hắn ra về. Đến khi nghe máy xe nổ, chỉ kịp nhìn hắn mất hút cuối ngõ, bỏ lại đám khói xanh lơ lửng. Tôi giận luôn anh Vũ định

vào nhà thì anh Vũ gọi lại.

— Này ! Thằng Tâm tới để từ giã về CT hôm nay.

Tôi sửng sốt :

— Ừa sao vậy ?

— Có việc thì đi chứ sao ?

— Bao giờ trở lên ?

— Nó nói chắc là lâu lắm, Không chừng sẽ không trở lên nữa !

Tôi sửng sốt và lặng yên trước anh Vũ. Đến khi những giọt nước lăn dài trên má, trên môi, tôi ù té chạy vào nhà. Anh Vũ hét hoảng :

— Gì thế ! Gì thế !...

WƯƠNG THỊ NGỌC NGÂN

quà
tặng
cho
tình
yêu

NGUYỆT
QUẾ

gửi

— Nghệ thuật chỉ làm nên câu thơ. Chỉ có
con tim mới làm thi sĩ.

André Chenier

— Bắt đầu yêu là bắt đầu sống.

De Scudéry

— Tuổi trẻ là giấc mộng đẹp mà sách vở đã
phủ lên một lớp bụi mờ.

— Tôi yêu những người đàn bà có một di
vãng và những người đàn ông có một
tương lai.

Wells

— Khi yêu, người ta thường ngờ vực những
gì người ta tin tưởng nhất.

ĐỒNG NAI

270 Đê Thám, Sài Gòn II

Điện thoại : 20 942

Tổng Phát Hành

In tại cơ sở ấn loát
Nguyễn-Bá-Tông
63 Bùi Thị Xuân, Saigon II.
Số lượng : 5000.

TRỌNG THI

tiêu khe,

đừng bao giờ có thật

Kể từ khi dời về đây, mỗi buổi tối tôi vẫn lui tới quán cà phê này. Quán có vài điều đặc biệt. Tọa lạc tại một góc phố có nhiều hàng cây tỏa mát, yên tĩnh. Không hát nhạc ồn ào như ở các quán khác, chỉ hát nhạc dịu nhẹ, êm đềm. Bàn ghế đơn giản bằng tre rừng cây núi, có vài cái còn nguyên vỏ sù sì rất văn nghệ lại như mang được cả cái thần thiết tình tự quê hương vào quán. Và nhất là chủ nhân đã dùng đường phèn (thổ sản) thay thế đường cát thông thường nên, ngoài cái đậm đà của cà phê khách còn được hưởng hương vị thanh tao, ngọt ngào của đường phèn. Do đó, quán đã dẫn dụ một số đông khuôn mặt trẻ của thành phố nhỏ bé này. Quán không tên. Không tên không phải vì không tên, không nhân hiệu. Không tên, tự nó, đã là một cái tên.

Và chính nơi này tôi «biết» nàng. Bị du vào một mỗi tình kỳ quái như khung cảnh của chuyện liêu trai.

Một buổi tối, như thường lệ, tôi đến đây uống cà phê. Mong dòng nhạc dịu êm, trong ánh sáng nhạt mờ tôi thích thú thả hồn lãng đãng cùng khói thuốc chờ từng giọt cà phê đặc sánh nhỏ chậm xuống ly. Và rất vô tình tay tôi chạm một mẫu giấy xếp nhỏ theo kẽ bàn. Tò mò mở ra xem, thấy một dòng chữ ngắn, nét mềm mại.

«Ông lính ơi, ông lính làm thơ viết văn hay lắm phải không ? Cho em làm quen với đi». Vốn vốn chỉ có thể. Không ký tên gì cả. Dòng chữ

ngán ngùi đó đã gây cho tôi một niềm thắc mắc nhưng thoáng qua. Rồi tôi quên như những chuyện nhỏ nhoi xảy ra trong đời.

Hôm sau tôi bắt gặp một mảnh giấy khác : «*ông lính ơi, sao ông lính không trả lời. Ông lính ý làm văn thi sĩ rồi khinh không thèm làm quen em ư ? Ông lính ác quá*». Lần này khiến tôi chú ý và thắc mắc rất nhiều. Phải chăng cô bé (tôi đoán là cô bé) nào đây muốn quen tôi. Điều này khó chắc chắn nhưng tự ái cao ngất xúi dục (?) rằng tôi nghĩ đúng. Và nữa tôi không bao giờ muốn mang tiếng ác và làm mất lòng một cô gái nào cả. Tuy nhiên tôi vẫn ngại ngại làm sao ấy. Tôi sợ mình hồ to và chẳng may trở thành chìa khóa mở cửa kho cười cho một cô gái hoặc một gã con trai nào đó đùa giỡn. Thú thật, thỉnh thoảng, tôi cũng tập tành làm thơ viết văn nhưng tôi nào phải là văn thi sĩ gì đâu. Vậy mà cuối cùng vin vào sự trùng hợp mờ hồ đó (tôi ôm đồm quá chẳng ?) tôi đã dè dặt viết vài câu vào mảnh giấy rồi trả vào chỗ cũ. Đại khái tôi hỏi có phải nàng viết cho tôi không (dĩ nhiên tôi có tá sớ sài vài nét đặc biệt của tôi). Nếu phải, tôi rất hân hạnh được quen nàng. Đồng thời tôi cũng xác nhận tôi không phải là văn thi sĩ gì cả. Với tôi, văn thi sĩ, chao ôi, là một danh từ vĩ đại và thiêng liêng quá. Đó là một thiên chức cao quý nên tôi không dám cảm nhảm vơ vào.

Nàng viết : «*Ông lính ơi, ông khiêm nhường quá. Em đã đọc văn thơ của ông rồi. Ông đừng giấu em*».

Tôi trả lời : «*cô bé tài quá. Nhưng cô bé đã đọc ở đâu thế*».

Cô bé : «*bí mật không thể bật mí*».

Mỗi lúc làm tôi thêm ngạc nhiên. Tôi kiểm điểm : Bạn bè tôi không đứa nào có em gái cả. Hỏi bọn nó cũng bảo không biết nên tôi đành lặng lẽ sống cùng niềm thắc mắc ngày thêm tăng. Có một lần tôi hỏi tên cô bé thì được trả lời :

«*Ông chú trọng tiểu tiết quá. Như vậy chưa đủ ta thân thiết sao*».

Khiến tôi phải tự làm luật sư biện hộ :

«*Tiểu tiết đôi khi rất cần. Như sông lớn, nơi gặp gỡ của ngàn suối nhỏ, rạch con. Như rừng xanh, nơi tập hợp của muôn cây. Tiểu tiết, đang là một vai trò quan trọng. Và lại, tôi vốn thực tế quen rồi. Hai với hai phải là bốn. Không nên tưởng tượng thành ba hoặc năm. Đau đầu lắm*».

Cô bé làm tôi bằng lòng phần nào. Phần nào thôi chỉ vì nàng tiết lộ rất mù mờ.

«*Em là một dòng suối nhỏ. Khi vui, đùa cùng dòng cùng đèo. Khi buồn lặng lẽ cùng thung lũng. Ông hãy đoán tên em đi. Em chờ*»

A, nàng chơi trò lẩn mạn. Nàng đồ vui đùa... chọc tôi khiến tôi phải mất mấy đêm suy nghĩ, nát óc. Chữ nghĩa từ lâu lẩn quên, đâu đó, trong các ô ngăn của trí tuệ bị tôi lôi ra hết để đoán tên nàng. Một dòng suối nhất định phải là Khê. Và nhỏ là tí xíu, là ít, là tiểu. Khê Tiểu. Tiểu Khê. A đúng rồi. Tiểu Khê, nghe cũng hay ho lắm đấy chứ. Và tôi đã được nàng cho uống mật ong ngọt ngào.

«*Ông giỏi quá. Đặt tên hay quá. Em phục ông ghê. Tiểu Khê ! từ nay ông hãy gọi em bằng tên đó. Em rất thích*».

Chẳng biết tên nàng có đúng như thế không nhưng nàng đã nhận hãy để nàng vui. Khi đàn bà con gái muốn là trời muốn mà. Thế là tên gọi đó đã đóng đô trong tâm tưởng tôi suốt thời gian liên lạc và mãi mãi sau này. Cũng chính nó (tên gọi đó) tôi đã âu yếm khẽ gọi rất thiết tha lúc thương nàng quá đỗi.

Như thế đó, chúng tôi quen nhau. Quen nhau bằng những mẫu giấy nhét trong kẽ bàn. Quen nhưng nào tôi đã biết nàng, bởi nàng đâu bao giờ lộ diện. Nàng xấu. Nàng đẹp. Nàng gầy. Nàng mập. Hay nàng gì gì đi nữa tôi không sao biết được. Có chăng trong tâm tưởng tôi, lúc mơ mộng, đã vẽ vờ hình bóng nàng rất yêu kiều, lộng lẫy và cũng rất mộng mị. Hình ảnh đó cứ theo độ biến thiên tình cảm của vui, của buồn thay đổi liên miên. Có khi tôi thêm vào khuôn mặt tưởng tượng đó một nốt ruồi duyên. Có khi tôi lại điểm cho nàng một chiếc răng khèn rất dễ thương. Và tóc nàng thì nào là bombé, nào là demi-garçon, nào là kiểu các minh tinh tài tử thời danh trong và ngoài nước. tôi cứ gán loạn cào cào lên. Giai đoạn này giả thử tôi cộng tác với một Thẩm mỹ viện hay một tiệm uốn tóc nào có lẽ các cô, các bà sẽ rất hâm mộ đầu óc nhiều sáng kiến của tôi.

Nhưng đừng tưởng bao giờ tôi cũng vẽ vờ nàng đẹp cả đâu. Nhiều lúc muốn chấm dứt trò chơi lẩn lẩn này, nghĩa là gặp nhau : diện đối diện, mà nàng cứ từ chối tôi đâm nổi cáu và hình ảnh nàng

lúc bấy giờ là ma, là yêu tinh. Thậm chí tôi còn bắt nàng rõ huê rõ chẳng cho bỏ ghét. Cuối cùng tôi gửi tôi hậu thư.

«*Hãy chấm dứt trò chơi này tức khắc. Trò chơi không công bằng. Khi cô bé biết tôi khá rõ thì tôi lại mù tịt về cô bé. Tôi không muốn đấu óc tôi, ngày nào đó, nổ tung vì tưởng tượng quá nhiều. Quyết định: Phải gặp nhau.*».

Nàng yêu ớt: «*Có nên không. Sự khi gặp sẽ thất vọng.*».

Tôi: «*Rất nên. Sẽ không thất vọng.*».

Nàng hẹn: «*Tôi mai. Quán này.*».

Nàng hẹn tôi như thế đó, nhưng nàng đâu có đến. Nàng cho tôi đi tàu suốt ngon lành. Tôi bực mình và tự ái lắm. Tôi tẩy chay trò chơi. Nhưng tôi đã thao thức và thấy đêm dài hơn bao giờ. Như thế, có phải là tôi đã yêu? Thì ra tôi cũng lãng mạn ghê lắm đâu thua nàng. Tôi đã vương tìm tôi rất lặng lẽ từ bao giờ tôi nào hay.

Bất ngờ một buổi sáng tôi nhận được một cú điện thoại. Khi người bạn thân báo báo có một cô bé nào muốn gặp tôi ở đầu giây, tôi đã rất lịch sự:

— Alo, tôi đang được hân hạnh hầu chuyện với ai đây ạ?

Phía đầu dây bên kia có tiếng cười khúc khích:

— Ông linh ơi, sao ông «trân trọng» quá vậy.

— Nhưng tôi chưa biết ai.

— Ông thử đoán xem.

— Chịu. Tôi vốn kém môn này. Và lại, tôi có quen cô nào ở thành phố này đâu?

— Ai bắt ông tự khai nhỉ?

— Tôi chỉ nói thật.

— Nhưng tôi biết ông quen một người.

— Hay nhỉ! Chuyện tôi, tôi không biết. Còn cô lại biết.

— Vậy mới tài.

— Cô là ma chẳng?

— Ừ, ma.

Tự nhiên tôi bắt đầu thích thú cùng câu chuyện:

— Này ma ơi ma là ai thế?

— Là hồn vật vờ, lẳng đặng. Sống giữa cõi âm và cõi dương.

— Ma gọi tôi có việc gì?

— Ma mắc nợ ông. Ma muốn xin lỗi.

— Lạ nhỉ, tôi nhớ chưa hề là chủ nợ của hồn ma nào cả.

Im lặng một chút, giọng nói thoáng chút hờn dỗi, trách móc:

— Đến bây giờ ông linh vẫn chưa biết ma là ai sao?

Đã lỡ mò đoán ra nhưng chưa tin tưởng lắm nên tôi ồm ồm:

— Thì ma là hồn vật vờ như cô bé đã giải thích lúc này.

— Ông đừng giả vờ nữa. Cho ma xin lỗi chuyện ma thất hẹn

hôm trước.

— Bắt người ta mỗi mắt trông chờ rồi xin lỗi. Dễ dàng quá nhỉ.

Lần sau cứ vậy mà làm nhé.

— Ông mắt mê quá. Em xin lỗi rồi mà. Hôm đó em bệnh bất ngờ.

Giọng nói nũng nịu dễ thương quá. Tự ái tôi được vuốt ve nên tội vui vẻ xí xóa dễ dàng.

Từ đó mỗi liên lạc, bỗng dưng, bước sang một giai đoạn khác. Giai đoạn này dĩ nhiên gây cho tôi nhiều thích thú, vì ít ra, giọng nói nhí nhảnh của nàng đã phá vào hồn tôi niềm tươi mát, bằng khuâng nhưng đồng thời, trò chơi tưởng tượng mỗi lúc một gia tăng — Dựa theo giọng nói đó (êm ái và nhí nhảnh) tôi đã, lâu này, kiện toàn thêm hình ảnh bấy lâu nay tôi tạo dựng. Đó là một Tiểu Khê dài các xinh tươi. Một Tiểu Khê thanh thoát tao nhã. Một Tiểu Khê mắt ngọc đá ngà. Và rất khổ, càng lúc tôi mỗi quay quắt với cái hệ lụy tôi tự chuốc cho mình. Tuy nhiên niềm thương mến trong tôi thật khó phân tích, khó định nghĩa, Không phải tình yêu thường tình nó cao hơn bởi tính chất nhẹ nhàng tinh khiết và cũng dồi dào hơn với mỗi thắc mắc luôn phải khám phá, trông chờ. Có lẽ tại bầu không khí nàng tạo ra, bằng bạc, như chuyện liêu trai chẳng? Tình tôi dành cho nàng, vì thế, say đắm mà vẫn nhẹ nhàng, nồng nàn mà vẫn thánh thiện. Tôi tương tư nàng rất lặng lẽ, đơn phương, bằng hình ảnh nàng tôi tạo nên.

Cuối cùng tôi lại đòi gặp nàng. Tôi muốn phôi kiêu giữa sự thật và mộng tưởng. Nàng đồng ý chúng tôi sẽ gặp nhau trong buổi hội chợ

từ thiện các trường tổ chức. Để nhận diện nàng sẽ choàng lên cổ một chiếc khăn trắng và sẽ là cô bé đầu tiên mời tôi ủng hộ cho gian hàng lớp nàng. Điều kiện của nàng là không được nói chuyện lâu. Phải già vờ xa lạ để mấy nhỏ bạn khỏi biết. Rồi nàng hỏi tôi chịu không? Tuy không mấy hài lòng nhưng tôi cũng mỉm cười gật đầu quên rằng mình đang nói chuyện với nàng bằng điện thoại.

— Ông lính ơi, ông lính bé cái lắm rồi.

— Cô bé nói gì tôi chẳng hiểu.

— Nghĩa là ông lính vẫn chưa biết em.

— Vậy cô bé hơi sáng...

— Là một nhỏ bạn.

— Đừng đùa chứ.

— Ông không tin?

— Không.

— Ông lắm cũng phải. Thật ra ban sáng lúc ông đến nhỏ bạn thấy em choàng chiếc khăn trắng ngó ngó bèn «mượn tạm». Con bé còn nhí nhảnh cười rất tươi mời ông mua một vài món hàng. Em tức chết đi được nhưng đành ngậm tằm.

Thì ra là vậy. Chả trách giọng nói của cô bé ban sáng tôi nghe hơi khác. Tôi đã ngờ ngợ nhưng chỉ thoáng qua, rồi thôi, bởi tôi nghĩ âm thanh trong điện thoại rất có thể lầm lẫn. Tôi định nói cái cảm nghĩ của mình sau cuộc gặp gỡ nhưng trong một giây phút ngăn ngúi ý niệm xoay chuyển tôi lại thấy không nên nói ra để xem nó như một riêng tư đầu kín. Bởi cái cảm nghĩ đó là một niềm thất vọng đã làm nhạt mờ cái đỉnh ninh mộng tưởng bấy lâu nay. Tôi đã đại dốt muốn tìm kiếm một vẻ đẹp toàn bích, một mộng tưởng hồng sáng ngoài đời. Tôi đã vẽ vời Tiểu Khê quá hoàn hảo khiến khi đụng mặt tôi phải ngỡ ngàng. Giữa mộng và thực đã là một khoảng cách xa vời và khoảng cách đó nếu vờ quên đi ta sẽ ngỡ không mấy quan trọng. Đẳng này, tôi đã vỡ mộng đáng cay bởi tôi quá hồ đồ kéo mộng sát vào thực. Không phải cô gái ban sáng xấu xí, trái lại nữa là khác. Nghĩa là cô ta khá xinh. Ví dụ, trong trường hợp bình thường gặp cô, rất có thể tôi mở rộng các ngăn tim cho máu hồng xôn xao phóng vào cuộc phiêu lưu

kỳ thú.

Nên khi biết chưa phải là Tiểu Khê thật, ban sáng, tôi đâm ra mừng như đang được cây vào tâm tư một nguồn hy vọng mới. Không phải tôi hy vọng một Tiểu Khê như niềm mơ ước nhưng là cái hy vọng biết rằng hình ảnh tôi tạo dựng bấy lâu sẽ sống dậy trong tôi.

Hình như sau đó tôi loáng thoáng nghe cô bé hứa hẹn những gặp gỡ sắp tới nhưng lòng tôi, bỗng dưng, nguội lạnh quá đỗi. Vì quá thực tế, nên tôi trở thành kẻ mộng mơ nhất đời. Và tôi muốn Tiểu Khê đừng bao giờ có thật cả. Tiểu Khê! Em hãy là nguồn suối mát chảy hoài hỷ trong hồn tôi. Tiểu Khê! Em hãy là mộng寐 để, muôn đời, thấp sáng hồn tôi.

TRỌNG THI

quà
tặng
cho
tình
yêu

NGUYỆT
QUÊ
gửi

— Tình yêu như bát đĩa, bao giờ cũng bắt đầu lại.

— Trong tình yêu chiến thắng duy nhất là trốn chạy.

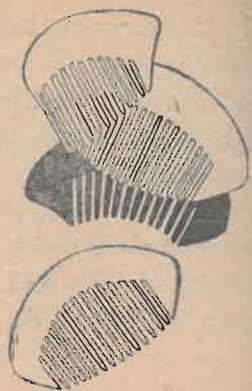
— Lao vào tình yêu là đi tìm sự sung sướng trong sự đau khổ.

— Tình yêu là con đường ngắn nhất đi từ trái tim người này qua trái tim kia : con đường thẳng.

— Tình yêu là loài hoa duy nhất sinh trưởng và trở bông không cần sự trợ giúp của tiết mùa.

I

cô bé trông ngố ngố
nụ cười dễ thương ghê
chao ơi chiếc răng khềnh
làm nhớ suốt buổi về
kể từ ngày khôn lớn
kể từ ngày biết yêu
thật tình, ta muốn nói
yêu em yêu quá nhiều
thật tình ta muốn ngó
nhưng, lời chỉ bấy nhiêu

TRẦN VĂN NGHĨA

cô em răng khềnh

2

trông cô cười ngố ngố
thêm đời chút lạc quan
nhìn cô em răng khềnh
thầy đời bớt gian nan
còn có cô em đó
để tôi còn lang thang

3

cô em trông xinh quá
lòng này cũng muốn xiêu
chưa bao giờ như thế
mới gặp là đã yêu
khi không đời đẹp lạ
(đẹp nhất phố Sài Gòn)
chao ơi chiếc răng khềnh

4

cô bé cười xinh xắn
chết đời tôi, biết không?
chao ơi, chiếc răng khềnh
nhớ, sao nhớ vô cùng
bỗng dưng ta cảm thấy
chiều nay đẹp lạ lùng

5

gặp cô em tình cờ
giữa phố, trời đang mưa
buổi về ta còn nhớ
dan díu tình bé thơ
chao ơi, chiếc răng khềnh
nhớ, biết mấy cho vừa

THY AN

ĐIỀU KHÁM PHÁ TUYỆT VỜI

Cuội Trắng chẳng còn nhớ, Cuội Trắng bắt đầu quen anh từ dạo nào nữa, Ôc Xanh cái thuở Cuội Trắng chấp chững làm quen với những bậc thêm SP, Ôc Xanh cũng đang tập tễnh học làm thầy giáo. Có lẽ, đó là thời kỳ mới quen của Ôc Xanh và em, Cuội Trắng. Nếu kể theo lớp và năm học, thì Cuội Trắng và anh... chả ai hơn ai: cả hai đứa cùng năm học, chỉ khác nơi ngành theo học mà thôi. (Những ngày tháng đầu niên học, mắt mũi của Ôc Xanh cũng ngập ngừng ghê lắm, từ bên kia hành lang mà có lần, em gặp Ôc Xanh cười.) Tuy nhiên, Ôc Xanh vẫn được cái điểm phúc làm «anh» người ta, bởi vì xét theo niên kỷ thì em xin chào thua Ôc Xanh: Ôc Xanh đã hơn tuổi Cuội Trắng, lại còn đứng cao hơn người ta những... nửa cái đầu. (Ôc Xanh có biết là, em nhỏ nhit đến nỗi không đủ tuổi theo học SP và «để cứu vớt những linh hồn nhit đóng nhưng ưa thích làm thầy và cô giáo nhỏ», cuối cùng một thông cáo miễn tuổi được dán lên và khơi dậy trong em giấc mơ làm cô giáo nhỏ. Nếu không, e giờ này em đang lẫn chìm trong đám người ở VK, KH rồi, Ôc Xanh nhỉ.)

Ôc Xanh, em vẫn chưa hiểu bằng cách nào anh đã len lỏi vào những ý nghĩ của nhỏ Cuội Trắng này. Anh có ma thuật, hay phép thần kỳ bí nào không, bởi những cảm tưởng đầu của em về Ôc Xanh là: trông hân ta thật hách với kí cravate và nụ cười như...như...điều cợt

ai mô ! Ừ, mà không hiểu sao hồi đó em ghét Ốc Xanh thậm tệ đó. Không hiểu, có phải vì ý nghĩ : Ốc Xanh là Con Người Của Đám Đông, nên không còn là của riêng ai nữa, hay sao, mà khi nghe bạn bè nhắc tới Ốc Xanh như nhắc đến một nhân vật thời sự nào nóng bỏng lắm, tự đứng em bực mình cắt ngang câu chuyện. Hẳn ta «hách xì xằng» lắm. Ta không thêm nói tới mô.

Ghê chưa, Ốc Xanh. Mà hồi đó anh vẫn chưa là Ốc Xanh mô. Anh vẫn còn dễ ghét và hách chán đề em và nhỏ Sao Mây đồng ý với việc chỉ nhắc tới anh dưới cái tên «Hách Xì Xằng». Cái tên nghe cũng khá «kêu», phải không.

Nhưng rồi, tự đứng có dạo em quên khuấy đi hình ảnh của một Hách Xì Xằng; có điều, anh vẫn chưa là Ốc Xanh. Đôi lúc em cùng nhỏ Sao Mây thơ thẩn trên những đoạn đường lát sỏi, trước giờ vào học, chợt bắt gặp Ốc Xanh từ xa đi thẳng tới, và bỗng đứng, chân tay thừa thãi và luống cuống đèn lạ lẫm, tội nghiệp. Em vẫn không thể làm ngo, làm tỉnh với tia nhìn của Ốc Xanh, đã đậu hơi lâu trên mắt mỗi em và làm em ngộp thở. Em không còn bình thản nổi với sách vở và chữ nghĩa khi Sao Mây cứ nói, hẳn ta, Hách Xì Xằng, nhắc tới mi mãi. Sao Mây còn bảo. Hôm tề cùng theo đoàn cứu trợ về miền duyên hải, hẳn quần quýt theo ta và nhắc tới mi loạn xạ cả lên, cứ như thử, mi là cái chi chi của hẳn.

Chúa ơi ! Phật ơi ! Cái chi chi. Hẳn dám coi ta là cái chi chi của hẳn. Gan hẳn to tày trời. đáng đem đi xào nấu. Rứa rồi mi đòi đáp ra rằng mi hẳn. Sao Mây tuyên dương công trạng : Ta bèn... vênh cái mặt lên :

— Cuội Tráng mà nghe anh nói rứa, hẳn sẽ tự tử.

Đôi mắt Hách Xì Xằng mở to, hải hùng :

— Răng rứa ?

— Hẳn sẽ rất «ân hận» khi biết anh nhắc tới hẳn. Hẳn sẽ bỏ ăn, quên ngủ vì... tức.

Sao Mây cười. Trông Hách nhà ta như cái bánh bao chiếu. Cuội Tráng ơi, răng ta trông hẳn tội nghiệp ghê, mi nà.

Ốc Xanh, rứa đó mà mỗi khi gặp em, Ốc Xanh chả nói, chả cười,

và cứ như thử lạnh lùng giá băng ghê lắm. Làm sao em khỏi băn khoăn cho được, phải không. Đôi mắt Ốc Xanh tựa như hai cái đèn pin cực mạnh rọi vào hồn em vào tim em. Bên trong lớp vỏ nghịch ngợm, phá phách, là nhịp tim loạn xạ vô cùng. Anh đã soi thẳng đèn nơi ấy chưa hở, Ốc Xanh ?

Em đã ngần ngợ muốn khóc trong giờ học, với ý nghĩ chỉ là con cò nhỏ nhoi trong cuộc chơi của Ốc Xanh. Khi Sao Mây trông thấy vẻ mặt hồn của em và mở cuộc tra vấn, em đã ghi vào mảnh giấy nhỏ: Ừ thì, tại «người đứng đứng như ngọn lá đời», cứ mãi chui rúc trong cái vỏ sò vỏ ốc dày ời là dày của họ. Sáng hôm sau đèn trường Sao Mây đưa cho em bài hát mà nó đã nắn nót chép lúc tối : Tout l'amour que j'ai pour toi est brulant comme un feu..., với câu : Hãy hát bài này để lời người ấy ra khỏi cái vỏ ốc đáng ghét của họ đi, Cuội Tráng nhá. Sao Mây, mi làm ta muốn khóc quá đi thôi.

Ốc Xanh, có là gì không, khi tình cờ mà những tia mắt của hai đứa cứ chạm phải nhau trong khắp ngõ ngách của thành phố nhỏ này, rồi cùng chùng xuống, băng khuâng. E là, ta bị cái công duyên nợ trói chặt mắt rồi, phải không. Gió mát, biển mặn và môi cười trong gió : lần thứ mấy rồi ta gặp nhau ở nơi đây hở, Ốc Xanh. Mà hôm ni ngồi trò chuyện với chị Dao Phượng của Sao Mây dưới căn lều râm mát. Ốc Xanh bỗng từ đâu tới, nhập bọn. Những giờ còn lại của ngày hôm ấy, với môi cười của Ốc Xanh, cứ như thử cõi mơ. Mắt Ốc Xanh chưa khi nào ngời sáng đến thế, và nụ cười của Ốc Xanh không lúc nào tươi bằng lúc ni, với những câu nói thật ấm, cho em. Cuội Tráng.

Chị Dao Phượng mách với em, thuở nhỏ Ốc Xanh rất... nhè, anh cu Tí ngày bắt đầu đèn trường vẫn bám riết vào áo chị Chi Lan của anh. Ốc xanh ơi, hình như nụ cười của anh vừa hơi méo mó, phải không. Có biết là, hạnh phúc đang lần bước tới với em.

Ốc Xanh, em đã biết thêm được một điều mới lạ. Ngoài tên Di của anh, quá quen thuộc với mọi người đến nỗi Cuội Tráng chả thích nhắc tới, ngoài tên Hách Xì Xằng ngoài tên Ốc Xanh, anh còn là anh cu Tí. Nhưng điều khám phá hạnh phúc và tuyệt vời nhất vẫn là, lời nói nhẹ nhàng trong gió, cho em, cho một ngõ ngách mới để nỗi lầy hai nhịp tim làm một, Ốc Xanh đã thoát vỏ, biết không, anh cu Tí của em.

bạn bè ta, đường tình nhỏ

TUYẾT OANH

1

Ta nhớ mang máng đã đọc ở đâu đó một câu. Những cô bé mắt to thường thông minh và rất buồn. Điều này đối với ta thật bết. Bởi mắt ta cũng to, cũng đen mà ta chỉ có một tí tí thông minh để... làm duyên mí sách vở. Còn buồn bích hồ, để xét lại. Ta chỉ có thể « sẽ » buồn với « ai đó » thôi. Với ba mẹ hồ, tuyệt nhiên không, bởi năm đệ lục ta đã học « Nhị thập tứ hiếu » kỹ càng lắm. Ta có một tật mà bạn bè ta, tóc dài, tóc ngắn gì cũng biết: Nhe huyền. Bạn bè gọi ta là mít ướt. Ta khoái ghê hồn. Ta thích ăn mít ướt lắm cơ. Mít ướt ở cổ họng và ngọt lịm ở đầu môi.

2

Ta có mấy nhỏ bạn đang bắt đầu làm người lớn. Con bé KH không phải là thi sinh mà lại hỏi hớp trong những ngày cuối tháng sáu làm ta cười khì. Con bé tức mình câu ta mấy cái đầu râu trời xanh. Nhỏ TN được « kếp » (không phải kếp hát cải lương như ta đã có lần đại đột nghị lăm) tặng cho quyển sách thật tuyệt. Tuyệt cả... giá tiền bìa sau và tuyệt luôn lời đề tặng trang đầu. Ta nghĩ tên con trai nào đó thật là đần độn. Tí dụ như ta, ta sẽ tặng nàng thật nhiều kẹo ngọt. Nếu rằng « nàng » có sún vì kẹo của « chàng » thì đó chẳng qua là một « kỷ niệm », kỷ niệm của

những ngày thập thò trước ngưỡng cửa tình yêu. Nhỏ nào đó, bạn ta, chường khe khẽ ngâm : « yêu không ăn bánh thề mà ngon ». Trời đất ! Ta chưa nhận diện được khuôn mặt của tình yêu. Méo, tròn, vuông hay dài dài như gương mặt ta ? Bạn ta ơi, nhỏ nào thấy được khuôn mặt tình yêu xin vui lòng chỉ giáo ?

3

Cái phố quận của ta chỉ nhỏ bằng bàn tay. Loanh quanh có 3 đường, TQC, TMT, và PBC. Ta yêu và ghét cái phố quận này vô cùng tận. Phố xá chi đâu mà người này biết rõ người kia vanh vách. Họ biết cả ta nữa. Mặc dù ta ít khi ra khỏi nhà ngoại trừ những lúc đi mua quà đem về tiếp tế cho bao tử. Nhỏ Phúc, cô bạn trong một dịp tình cờ ở Đại Lãnh, đã đến Diên Khánh tìm ta. Phúc không biết địa chỉ ta, hân hân vác xác đi hỏi... chị bán bánh mì cầu may. (Cũng hên cho nhỏ là ta thường mua bánh mì) chị biết một cô nhỏ tên Tuyết Oanh không ? Nhỏ tóc dài, da đen, cao lêu khêu cỡ 160 xăng ti mét. À, phải con nhỏ mắt to to không ? Nhà nó kia kìa, số 30 đó. Con bé cảm ơn chị bánh mì rồi rít. Phúc gặp ta, nhỏ bỏ bỏ, thành phố của mì buồn và nhỏ xiu. Ừ. Mặc ta. Ta đã sống ở đây mười mấy năm rồi. Ta có bốn phen phải thương yêu phố nhỏ của ta. Mì đừng lộn xộn, tự ái... địa phương của ta nổi lên là mì khó sống.

4

Nhỏ B. Mấy lúc ni thần thờ chi đâu á. Thanh bảo nó bị một cú « cha » mãnh liệt của tình yêu. Người ra đi chia nửa trời sâu. Con bé TH và anh « kếp » cũng đang vẫy tay chào nhau, Adieu. Ơ hay ! Tình đầu thường hay đổ vỡ sao mà nhỏ ? Bây giờ thì ta có quyền ca lên thật lớn rằng « yêu không ăn ớt thề mà cay ». Cay đến chảy nước mắt. Thề bây giờ có cho kẹo hay cho mít ướt chẳng nữa, ta cũng chẳng thèm yêu. Để lòng rung động một tí tí có lẽ dễ thương và còn thấy đời đáng yêu hơn. Phải thề không hở bạn nhỏ ?

5

Tên húi cua nào đó gửi đến ta một bức thư. Trời ơi, ta run như bị sốt

rét. Nhỏ KH bảo tìm ta sắp «lúc lác», đầu óc sạn sỏi của ta sắp bị lung lay. Nhỏ nhe răng cười, mày sẽ không còn chọc quẻ tao nữa, mày sẽ không còn ngậy ngó trên mày mỗi tình sầu của bạn bè. Ta trịnh trọng lần hồi hộp mở lá thư ra và ta không nhìn được cười. Mấy con nhỏ xúm lại xem. Thì ra thư một thằng bé học đệ lục ! Thằng nhỏ «ái mộ» văn ta viết trên đặc san của trường bèn xin làm em... tinh thần. Mày con nhỏ xíu xon cụt hứng. Tụi hần bảo bởi mắt ta to như cái đèn pha ô tô nên ta thấy trước được những cái rắc rối, lộn xộn của tình yêu. Vì thế ta không dám phiêu lưu. Vì thế ta mới xa chạy cao bay khi gặp một chàng trai. Một chàng trai hào hiệp có một trái tim hào hiệp.

6

Buổi mai hôm ấy, một buổi mai đầy...cơm chiên và nước lọc trong bụng, ta phóng xe mini đến nhà nhỏ M. Má con bé dạo này hồng hơn, mắt xanh hơn và nụ cười tươi hơn. Nhỏ hỏi ta, mày có bao giờ gặp «chàng» chưa ? Ta lắc đầu lia lịa. Thà bắt tao uống thuốc đắng còn hơn bảo tao yêu (?). Tao thấy mày đứa lớp mình, đứa nào yêu cũng giọt vắn, giọt dài... Tánh tao hay nhè lại khóc dai. Eo ui, ta sợ lắm mi nọ. Nhỏ M cười rất dễ thương. Thề tao yêu mà tao có khóc đâu. Tao cười đầy nè, cười tươi nữa là khác. Ta tròn tròn mắt, đôi mắt đã to lại càng to hơn. Ôi ! Thượng Đế có máu tầu thật, đã sinh con gái còn bày đặt sinh con trai chi cho phiền phức. Đường tình ! Ôi ! Trăm phương ngàn ngả biết đâu mà tìm ? □

ĐÌNH TIỀN LUYỆN
sẽ thả bò đi khắp nơi

BỐN ANH EM
NHÀ KIẾN GIÓ

một cuộc phiêu lưu kỳ thú trong
dân tộc tỷ hon

TỪ KỂ TƯỜNG

không còn ai
ở đó

Bạn có thể tới thành phố của nàng bằng nhiều phương tiện. Nếu có xe nhà thì khỏi phải nói nhưng nếu bạn phải bỏ một khoản tiền nào đó để mua một cái vé tốt nhất bạn nên mua vé xe đò. Bởi thành phố của nàng cách Sài Gòn khoảng ba trăm cây sô. Vừa xa mà cũng vừa gần cho một tâm hồn thích lang thang. Con đường đưa tới thành phố ấy dĩ nhiên là quá đẹp. Những rừng tiếp rừng, núi tiếp núi, dáng trời tiếp dáng trời trong khi mây trắng lúc nào cũng bay lơ lửng ngang tầm mắt bạn. Dù rằng đôi lúc mây trắng cũng vắt ngang về phía dãy Trường sơn xanh rờn thành những đám khói mờ hồ đẹp tuyệt vời. Một chuyến đi không dài, gần một ngày đường giữa rừng núi và mây trắng như thế nếu bạn đi bằng phi cơ thì không còn gì thú vị nữa.

Bây giờ ví dụ bạn đi bằng xe đò. Bền xe Đà Lạt nằm ở góc đường Petrus Ký và Trần Quốc Toản. Những chiếc xe mang nhãn hiệu Minh

Trung nhỏ nhắn dễ thương sơn cùng một màu xám xanh nằm đợi khách khép nép bên vệ đường có nhiều quán ăn. Một chuyến đi vào lúc sáng sớm. Khi thành phố Saigon còn nhiều người thiếp ngủ, nhiều dãy phố còn đóng cửa kín. Lúc đó mặt trời chưa ngó thấy, cái lạnh của đêm qua còn sót lại rơi rớt từ trên những chiếc lá xanh non mới thay lúc mùa mưa tới sẽ làm bạn nao nao. Theo lời dặn ghi trong vé xe bạn sẽ tới bên trước giờ khởi hành chừng nửa tiếng đồng hồ. Sau khi đưa thẻ căn cước cho nhân viên quầy vé ghi tên vào danh sách hành khách và ghi số xe bạn tự động mang hành lý tới chiếc xe bạn đi ném lên mũi cho người lơ chờ sẵn. Nếu bạn chỉ có vài bộ quần áo đựng trong cái túi xách nhẹ bạn cứ giữ lấy bên mình cho chắc ăn. Những thủ tục lĩnh kinh đó chiếm một khoảng thời gian chừng mười phút. Sờ giờ còn lại bạn tìm vào một quán ăn bên đường ăn bữa điểm tâm, uống ly cà phê hay ngồi nhìn mọi người qua lại chờ giờ lên đường.

Quán ăn. Bao giờ cũng có một khung cảnh giống nhau. Một chiếc xe đặt phía trước để nấu phở hay hủ tiếu mì. Thùng nước sôi bốc khói nghi ngút đưa tới mũi bạn mùi thơm của thứ nước lèo, mùi thịt, mùi rau cải. Những dãy bàn kê gần nhau, bày những thứ chai lọ đựng xì dầu tương ớt. Ông đĩa, tấm xà răng và giấy lau. Đám khách trong quán bao giờ cũng mang một vẻ mặt hồ hởi nhàn nhã chờ đợi hay nôn nóng gấp rút trước trong cách ăn uống. Họ là những người sắp khởi hành, sắp rời bỏ một nơi này để tới một nơi khác. Chỉ có những bác phu xe là bình thản cô hữu thỗi cà phê trong lòng đĩa sì sụp hút từng ngụm dài lìm dìm khoái trá. Tiếng gọi thức ăn chuyển cho nhau từ người hầu bàn cho tới người thợ nấu, rồi bay tới tai chủ quán những khi có khách đứng lên tính tiền nghe thật vui. Ở bên xe nào quán cũng đông khách, hỗn tạp và rộn ràng tiếng cười nói nhưng không phải quán nào cũng đông như vậy. Bao giờ bạn cũng để ý tìm một ngôi quán trống để được thoải mái một mình. Và dĩ nhiên bạn thường hay chọn một cái bàn trong góc quán. Nhưng chắc chắn cái bàn đó vẫn hướng ra được ngoài đường. Bạn sẽ ngồi ở vị thế đó, với cái túi xách nhỏ để bên dưới chân.

Thức ăn được kêu lên. Một tô phở tái, hay tô hủ tiếu mì. Một tách cà phê sữa. Bữa ăn thật lặng lẽ. Có thể lòng bạn đang vui vẻ vì sắp sửa

tới một nơi mơ ước, có bạn bè người thân thuộc hay gặp lại người yêu đang nôn nóng chờ đợi. Nhưng không khí trong quán sẽ làm cho người ta có một cảm tưởng buồn rầu về bạn. Và trong giờ phút này bạn có vẻ như một người cô đơn. Thức ăn có thể không ngon. Nhưng tách cà phê buổi sáng cho dù ở một ngôi quán bên đường chắc chắn cũng mang cho bạn nhiều hương vị. Cà phê sẽ làm bạn tươi tỉnh, sau một giấc ngủ mơ hồ còn vương vất lại. Những ngụm cà phê sủi ăm bụng và xua cái lạnh gây gây đổ xuống từ một nền trời còn mờ sương. Cơn mưa hồi đêm làm mặt đường trơn bóng và hàng cây như thay thêm nhiều chiếc lá xanh. Bạn hút thuốc và thở ra những vòng khói xám lờn vờn phía trước mặt. Thời gian dần dần mất hút đi lúc nào trong khi trên bên thỉnh thoảng có một chiếc xe lên đường mang theo đám hành khách ngó ra hai bên đường hay quay lui nuốt tiếc một điều nào đó còn bỏ lại. Và đến lượt bạn, cũng có một chuyến lên đường như vậy.

Thành phố của nàng ở, có thể chỉ có ý nghĩa là một nơi chôn mà nàng đi về, xê dịch tới lui trong khung cảnh quen thuộc đến nhàm chán hay đã quá hững hờ. Nhưng với người khác, đó là thành phố của mộng tưởng. Cho dù bạn mới tới lần đầu, hay đã lui tới thường xuyên, chắc chắn cảm giác trong lòng bạn không hề thay đổi. Cũng như rừng núi không bao giờ mất cái vẻ đẹp hùng vĩ bao la của nó. Màu xanh rờn rờn trong chân trời, con đường cao dẫn, lượn vòng đôi lúc giống như một con rắn đen bóng bò giữa hai lẽ cỏ xanh um. Chiếc xe nhỏ, chở khoảng tám người chạy vun vút với tiếng gió lộng quật vào da mặt bạn. Chiếc xe đưa bạn lên cao dần. Vượt qua màu xanh bạt ngàn của rừng núi hoang vu, những đám mây trắng kỳ diệu thênh thang trong tầm mắt. Những thị trấn ven quốc lộ, những cây cầu mới thiết lập nằm bên cạnh những đoạn cầu gãy nát soi bóng xuống dòng nước trong xanh nhìn thấy tận đáy. Qua những trạm lính gác xe chậm lại rồi dừng lại sát lề. Thủ tục kiểm soát giấy tờ thường lệ rồi xe lại lao vút đi càng lúc càng nhanh thêm. Xe ít người nên rất dễ dàng quen nhau. Nếu tình cờ bạn ngồi bên cạnh một cô gái vừa thi đậu tú tài được nhà cho đi nghỉ mát dưỡng sức những ngày học thi bù đầu rồi ọc chắc chắn bạn sẽ đủ thiên thời địa lợi nhân hòa để làm quen với nàng. Chẳng hạn như bạn sẽ

nói về kỳ thi trắc nghiệm mới lạ của năm nay. Bạn khen nàng thi đậu trong một kỳ thi nhiều ngõ ngàng như vậy là quá giỏi, nếu ở trường hợp bạn, chắc chắn sẽ bị trượt vô chuỗi hay có một tí máu khôi hải bạn sẽ để quyết sự thi rớt của bạn là tại...máy IBM, tại cây bút chì không đúng điệu. Tại...Nhưng thôi. Tôi chắc bạn cũng không phải là một thanh niên ưa chuộng bằng cấp và hăng say giảng thuyết về đề tài thi cử học hành. Bạn sẽ mời nàng vào quán uống nước, dùng bữa cơm trưa ở một ngôi quán bên kia đèo Bảo Lộc. Bạn sẽ mua tặng nàng một ít bánh cốm thơm tho ăn cho vui miệng, hay một túi nhãn cùi dày mọng nước ngọt ngào. Hoặc đôi khi, một chai dầu trầu cầm mạo dọc đường vì gặp phải thời tiết lạ. Như vậy chuyện gì sẽ xảy ra chắc bạn là người hiểu rõ hơn tôi. Hy vọng bạn là người gặp nhiều may mắn.

Nhưng nếu tình cờ bạn được có một người đồng hành ngồi sát bên cạnh là một... bà già mập mạp to gấp bốn lần thân thể bạn lại ăn trầu luôn miệng, phun thứ nước đỏ kinh khiếp kia vèo vèo quả thật bạn là người kém may mắn trên chuyến xe hôm đó. Ở trường hợp này bạn chỉ còn một cách đỡ hai mí mắt bạn sụp xuống, kéo dài giấc ngủ cho tới khi hơi lạnh tràn ngập bên ngoài đánh thức bạn dậy. Lúc đó chắc chắn bạn đã vào thành phố giữa một buổi chiều sương rây đẹp tuyệt vời. Màu hoa nở rực rỡ khắp nơi, nắng trái nhẹ múa reo mừng đón bạn đã tới với thành phố này. Có lẽ tôi là một người kém may mắn luôn luôn nên chưa bao giờ tôi có được trường hợp thứ nhất. Bù lại, ở thành phố này tôi có quen được một gia đình rất vui vẻ, dễ chịu. Gia đình gồm ông bà Nội và sáu chị em nàng.

Đó là một ngôi nhà màu trắng nằm trên đồi hỏ. Phía trước nhà là đồi thông, hai con đường nối nhau thành một ngã ba vắng lặng sấm uất bóng cây. Lũ chim rừng ca hát suốt ngày hòa trong tiếng thông reo và gió lùa đám lá chét bay tứ tán như một đàn bướm mỗi cánh trong vườn. Phía sau nhà là một thung lũng xanh bạt ngàn với những vườn rau cải mát mắt. Phía sau thung lũng là khu đồi trống màu cỏ nâu vàng. Buổi chiều đứng ở đây có thể nhìn thấy ngôi nhà màu trắng của nàng nổi bật

lên trên màu xanh của thung lũng in trong dáng trời sương. Và nghe tiếng chuông giáo đường đổ từng hồi vang vọng từ một tháp chuông cao lừng lừng in trong màn sương đục. Trong sân nhà nàng trồng toàn hoa. Đủ thứ hoa. Từ những khóm Tí muội, Cúc trắng, Lai ơn, Phong lữ thảo, Hoàng Lan, Cẩm chương, Phù dung cho đến hàng Tường Vi và đàn Tigôn đỏ leo bên rào.

Cánh cổng sắt luôn luôn đóng kín. Tầm bằng số nhà mắc ở giữa và một thùng thư để một góc. Hai bên cổng có hai cây tùng cao lớn xanh um. Tôi đã tới đó nhiều lần. Nhưng lần nào khi dừng lại trước cánh cổng sắt, tay tôi cũng hơi run khi ấn ngón tay vào nút chuông điện sơn màu đỏ. Bao giờ tấm màn hoa vàng che cửa kiềng khế hé qua bên cho một gương mặt hiện ra đôi mắt to đen dò tìm bên ngoài rồi cánh cửa mới bật mở. Những bước chân cuồng quýt như chim sáo, tiếng cười rơi rớt trên những bậc tam cấp. Quỳnh, đứa em kẻ của nàng ra mở cổng cho tôi kèm theo một lời trách :

— Trời ơi bữa trước anh biên trong thư nói lên làm chị Quỳnh chờ mãi cô luôn.

— Bữa đó anh bận.

— Sao lúc nào anh cũng bận hết vậy?

Làm sao trả lời được câu hỏi của cô bé. Tôi lách nhẹ vào cánh cổng. Quỳnh liền thoáng nói :

— Bữa trước cả bọn chờ anh không lên. Bữa nay chị Quỳnh đi học chiều tôi mới về.

— Xui quá.

— Anh mà xui gì. Tại này mới xui. Bữa trước cho cả mấy chị em leo cây bây giờ rán mà chịu cho đáng đời. Ai biểu anh lên không chịu báo trước.

— Có bao giờ anh báo trước mà đi được đúng hẹn đâu.

— Ủa nhì, Anh luôn luôn sai hẹn.

Tôi muốn đứng lại trong khoảng sân nhìn hoa nở rực rỡ trong buổi chiều. Hương thơm của các thứ hoa quện trong không khí làm trí óc như được ướp nồng bởi một hơi men của thứ rượu quý.

— Nhỏ Qui có nhà không ?

- Không anh.
- Nhỏ Chinh?
- Cũng không nữa.
- Thê còn Phấn?
- Nó tới nhà bạn mượn sách,
- Vậy chắc có nhỏ Mai ở nhà với em?
- Cũng không luôn. Nhỏ Mai đi học. Nhà chỉ còn lại mình em và ông bà thôi. Em là quân gia mà. Chiều nào em cũng phải ở nhà nấu cơm.

Dĩ nhiên công việc này chẳng có gì thích thú. Nhưng ai biết Quỳnh hiền quá cứ để các cô kia bắt nạt. Quỳnh lại không thích đi chơi đâu cả. Buổi sáng đi học về là ở nhà. Rúc vào phòng nghe nhạc, đọc sách hay học bài. Con đường Quỳnh đi thường xuyên là con đường từ phòng ăn ra nhà bếp. Sáu chị em suýt soát nhau, nhưng chỉ có Quỳnh là giống Quyên hơn cả. Và vì thế nên công việc trong nhà cứ tha hồ mà làm. Bốn người còn lại thành thoi hơn, để làm quen với những bản nhạc, những cuốn sách, gần gũi với tiếng cười đùa hồn nhiên trong bóng dáng hạnh phúc mỏng manh. Sáu chị em như bảy chim non núp dưới bóng cây cổ thụ là ông bà Nội. Không khí ngậm ngùi tẻ lạnh của một thứ thời gian ma quái vô hình dần trải qua trong ngôi nhà màu trắng tro vờ nằm trên đuôi hồ suốt ngày bằng bạc hơi sương. Sáu chị em lớn lên trong thành phố lạnh, sống trong không khí sực nức dư hương mùa quá khứ của mẹ cha đã còn lại là hai chiếc bóng thấp thoáng ngậm ngùi.

— Anh vào nhà chơi chờ chị Quyên về, ngoài này trời lạnh lắm.

Quỳnh đi trước. Tôi bước theo. Những viên gạch xanh rêu làm trơn bước chân. Thềm nhà trắng một màu hoa dại. Thứ hoa hèn mọn nở tàn khép nép bên cạnh sự rực rỡ của những Cẩm chướng, Hồng nhung hay sang trọng như Hoàng lan, Lai ơn... Thứ hoa dại mà Quyên đã yêu thích, ép đầy những trang giấy viết thư.

Căn phòng rộng mênh mông. Những chiếc ghế nệm lớn, bốn phía cửa kiềng lững kéo màn hoa vàng che kín. Ngồi ở đây không thể nhìn thấy được buổi chiều héo tàn dần bên ngoài. Quỳnh chỉ chiếc ghế. Tôi ngồi xuống. Cô bé đi bật đèn. Ngọn đèn bóng thấp sáng căn phòng những đồ vật, hoa kiềng như đều được phủ bằng một thứ màu sắc khác,

màu nhạt theo ánh đèn và mơ hồ xa vời như một cơn mơ.

— Ông bà đang chơi Tô tôm trong phòng...

Tôi gọi Quỳnh lại:

— Thôi, đừng làm rộn ông bà. Anh ngồi chơi chờ chị Quyên về cũng được. Quỳnh có bận gì không?

— Em bận xem nồi cơm. Anh ngồi chơi nhé. Tự nhiên. Nói cơm chín em lên nói chuyện với anh.

Tôi ngó quanh quất. Châm thuốc hút. Căn phòng được ngăn với bên ngoài bằng một lớp cửa kiềng nhưng hơi lạnh cũng thâm vào được. Chiếc áo len như quá mỏng trước cái lạnh tràn ngập cào xước da thịt. Tay chân run nhẹ khi quẹt diêm châm lửa. Rít vài hơi khói cho ấm bụng tôi mò mẫm dưới gầm bàn tìm một tờ báo đọc. Tờ nhật báo cách đây mấy hôm, nhưng trong lúc không biết làm gì tôi cũng đọc một cách say sưa để quên thời gian đi chậm chạp trên mặt kim đồng hồ treo tường.

Một lúc sau, có lẽ cơm nước đã xong xuôi. Quỳnh bước ra với một tách nước trà nóng. Cô bé tươi cười đặt tách trà trước mặt tôi.

— Em đang trí gì đâu. Lẽ ra phải mời anh uống nước từ nãy. Có khát đừng chửi em tội nghiệp nhé?

— Trời lạnh này ít khi khát nước.

— Tụi em vẫn dắt nhau đi ăn kem tưng bưng đây anh, năm nay lạnh thật. Nhưng ở đâu quen đó.

Quỳnh ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Mái tóc thả xuống nền áo len màu nâu cũ. Hai bàn tay đan vào nhau. Quỳnh ngược đôi mắt đen lấp ló:

— Anh với chị Quyên khi nào đây?

Câu hỏi của cô bé thật khó mà trả lời. Tôi đỏ mặt giả vờ chăm chú vào tờ báo. Từ Giáng sinh năm nào tôi quen biết Quyên. Và được coi như là một người thân thuộc với gia đình nàng. Chuyện tôi và Quyên ai cũng biết. Ông bà Nội nàng. Bỏ mẹ nàng, những người bà con họ hàng và nhất là chị em nàng ai ai cũng đều nghĩ rằng câu chuyện sẽ tuần tự đi tới kết cuộc của nó theo thời gian. Đúng hơn, tôi không may mắn được sự suông sẻ ấy ngay từ lúc đầu. Giữa tôi và Quyên cũng xảy ra nhiều sóng gió, nhưng rồi đâu cũng vào đấy. Và tôi vẫn tới thành phố này, tìm

đền nhà nàng trong sự buộc ràng của sợi dây thân ái dành lấy được.

Hình như mọi người tin là thế. Tôi và Quyên cũng tin một niềm tin như vậy. Năm qua Quyên đi thi tú tài. Nàng mười chín tuổi. Thời gian ở phía trước mặt như là một lớp sóng làm cho tôi ngầy ngật. Thời gian ở phía sau lưng là một thứ quá khứ trơn tuột ở đó tôi nhìn thấy tôi như một người luôn luôn sắp ngã té xuống bờ vực thẳm. Một lần Quyên nói :

— Anh hãy kể cho em nghe hết chuyện về anh đi.

Làm sao có thể kể được quá khứ ấy. Nhất là khi tôi đến với chị em nàng bằng một không khí âm cúng êm đềm nồng đượm hương thơm của loài hoa thanh khiết nhất trong khu vườn. Tôi muốn quên mùi oi nồng của những căn gác trọ một thời tuổi trẻ lang thang. Những thành phố mùa mưa lấy lợi lặn ngụp trong rượu bia, khói thuốc, những ly cà phê đắng chát dọc đường. Làm sao có thể nói về một người đàn bà đã sống với tôi những năm ngao du ấy. Một ngôi nhà. Một mảnh đời sống một cuộc tình hồ ngần ngủi. Không. Tôi sẽ giữ im lặng trước mọi người trong gia đình nàng. Im lặng cả với chị em nàng nữa. Hãy cho tôi những lần tới thành phố này được đặt bước vào căn phòng ẩm cúng này, ngồi giữa tiếng cười đùa hồn nhiên của mấy chị em nàng. Tôi muốn quên quá khứ ấy. Và muốn không ai biết, cũng như tôi sẽ không một lần nào phải kể lại. Hãy để nó tan loãng theo sương mù chấy về suối nguồn. Hãy để nó mất tăm theo thời gian.

— Anh uống nước đi.

Tôi giựt mình bưng tách nước lên uống mấy ngụm. Trà thơm hơi ấm chạy dài từ miệng qua cổ. Tôi bồi hồi dụi tro thuốc vào cái gạt tàn.

— Anh muốn nghe nhạc không. Em mới thu được cuộn băng mới. Những bài hát này chị Quyên chọn đó.

Quyên đi mở nhạc. Những bài hát tình tứ của Cung Tiễn, Trịnh Công Sơn, Phạm Duy. Tôi bỗng la to :

— Trời ơi có bài Diễm xưa nữa à.

— Anh thích không. Nghe lại bài này em cũng thích ghê đi. Anh biết không em nghe bài này năm mới học đệ lục. Lúc đó cô ca sĩ Khánh Ly chưa bỏ Đà Lạt.

— Anh thích nhất bài này.

— Nhưng em mong chuyện hai người đừng giống như bài hát nhé.

Câu nói của Quỳnh làm tôi đau nhói. Dĩ nhiên không ai mong chuyện tình của mình rồi sẽ tan nát như bài hát. Nhưng thời gian là một thứ ma quái nhất không ai biết trước được.

— Những hôm trời mưa nghe bản này chị Quyên khóc đó.

— Còn Quỳnh sao ?

— Em chưa có gì để phải khóc.

— Đâu cần phải có gì mới khóc được.

— À, như vậy là giả dối. Mà em thì ghét những gì giả dối. Bởi nên khi thấy chị Quyên khóc em còn xúi chị khóc thêm. Khóc thành thật đẹp lắm anh.

— Đắng nào cũng là nước mắt.

— Nhưng nước mắt mặn nồng hay nước mắt nhạt thềch như nước ốc. Đó mới là vấn đề.

Dĩ nhiên chưa lần nào tôi được nếm mùi vị nước mắt của mình nên không thể hiểu khi khóc thành thật nước mắt có mặn nồng không hay nhạt thềch như nước ốc. Tôi không cãi được cô bé nên ngồi im.

Tiếng chuông gọi công làm Quỳnh reo lên :

— A, chắc là chị Quyên về.

Và Quỳnh nhanh chân chạy đi. Nhưng người bước vào không phải là Quyên mà là Quì. Cô bé mặc áo dài màu trắng, áo len màu xanh đen, cầm mấy cuốn tập trong tay rồi rít hỏi :

— Anh mới lên hả. Có mua quà gì cho tụi em không ?

— Lớn rồi ai mà đòi quà.

— Ăn nói tàn nhẫn ghê chưa.

Và tiếng gọi công cách khoảng gần. Những cô em gái của nàng lần lượt trở về. Mỗi người một câu đùa, một lời chọc :

— Anh gì gầy nhom. Điều này ra bờ hồ du dương gió thổi bay mất tiêu.

— Chả có quà quắt gì hềi trơn. Anh gì hà tiện quá.

— Chị Quyên đi chơi với bồ rồi. Nói cho biết để mừng.

— Năm nay anh cần được bao nhiêu ký lô. Coi bộ nhẹ hơn cả

me nữa.

— Trời phạt anh chờ hoài cho bỏ ghét.

Tôi như thiếp ngủ giữa căn phòng đầy tiếng cười đùa chọc phá của các cô con gái. Một cảm giác êm ấm chạy dài qua từng thớ thịt, hạnh phúc tràn ngập và niềm vui nơi những đôi mắt mở lớn kia. Những cô bé xinh xắn, hồn nhiên. Ngôi nhà thân thuộc giữ bước chân tôi trong một chiều tôi sương giá nằm đầm đìa bên ngoài.

Mùa thi vừa qua. Trên những chuyến xe về thành phố này tôi bắt gặp những gương mặt hớn hở cho một vài tuần nghỉ hè thành thoi sau khi giặt được mảnh bằng một cách khó nhọc. Thành phố đầy dầu chân người lạ. Khắp đường, quán ăn, dọc theo bờ hồ màu sắc của quần áo rực rỡ không kém gì các loài hoa đua nhau nở khi gặp thời tiết lạnh sớm. Hình như không ai tới thành phố này một mình trong mùa này. Nhưng cũng không chắc chắn được tất cả mọi người tới đây đều hạnh phúc như vậy.

Bằng chứng là tôi, đang đi một mình giữa buổi chiều trong khi tất cả mọi người đều vui vẻ âm cúng cặp tay nhau dạo khắp mọi ngã đường.

Ngôi nhà màu trắng của nàng vẫn nằm lặng lẽ trên gương hồ bằng bạc sương mù. Đối thông ngút ngàn vẫn không ngớt tiếng ru. Cây lá vẫn thả dài dọc theo hai bên đường. Cánh cổng sắt vẫn im lìm đóng kín, nút chuông điện màu đỏ. Thùng thư màu xanh như màu hy vọng của những cánh thư đã tới với địa chỉ này. Những cánh thư đề tên nàng, hay những đứa em của nàng. Chỉ khác trong sân nhà các thứ hoa như tàn rũ, khoảng sân gạch trông trải dẫn lên những tam cấp đá xanh cảm lạnh vô tình. Cánh cửa đóng, màu hoa vàng vẫn kéo ngang ngăn cản phòng ấm cúng với buổi chiều lạnh giá bên ngoài. Hàng Tường vi rụi đầu mắt, đàn Tigôn chỉ còn lại một đám lá khô lơ ngơ giữa những vật nắng yếu đuối chết yếu. Thay vào đó, bên hông nhà ông Nội nàng đã mang về đủ các loại lan rừng treo mắc khắp nơi. Màu hoa lan ròn rợn không còn mang lại cảm giác êm ấm như hoa trong sân ngày xưa.

Và tôi cũng không còn ấn ngón tay vào nút chuông điện màu đỏ,

lặng tai nghe tiếng reo của hồi chuông ngân vui vẻ vang lên từ phía trong nhà. Chẳng còn bao giờ tầm màn hoa vàng được kéo sang bên, một gương mặt quen thuộc hướng ra cổng. Cánh cửa bật mở rồi dáng Quỳnh quen thuộc nhảy nhót xuống những bậc tam cấp giữa tiếng cười và hai gò má hồng đào rực rỡ giữa suối tóc đen thả dài trên áo len màu nâu cũ.

Buổi chiều cạn nắng. Dần dần hàng cây bên đường cũng chìm đi vào trong bóng tối. Đồng thời gió từ dưới hồ vút lên, trên đối thông tỏa xuống. Sương giá băng khiến chiếc áo len trở thành là một tấm áo mỏng manh. Tôi run lẩy bẩy bước xuống con dốc thăm thẳm. Thuộc không đủ ấm mặc dù tôi đã đốt liên tiếp hết điều này tới điều khác.

Tình cờ gặp một cặp tình nhân quần quýt nhau đi ngược lên dốc.

Tiếng gọi của cô gái làm tôi bất ngờ :

— Anh. Có phải...

Tôi cũng vừa nhận ra gương mặt quen thuộc của cô gái. Gã thanh niên lịch sự đứng sang bên cạnh. Tôi ngập ngừng một thoáng rồi hỏi :

— Phải Ly không ?

— Dạ. Tường đâu anh không còn nhận ra.

— May quá. Trí nhớ tôi không đến nỗi tệ.

— Anh lên đây khi nào ?

— Vừa mới lên.

— Anh tới nhà ..

— À. Tôi có đi ngang qua.

— Bây giờ ở đó buồn lắm anh. Ly có tới một lần sau khi chị em Quỳnh đi về Nha Trang. Ngôi nhà vắng kinh khủng. Chỉ có ông bà Nội. Không còn ai nữa. Quỳnh đi không cho anh biết sao ?

— Hình như không.

— Nhỏ ấy cũng lạ ghê. Ly đang tức nó đấy. Nó cũng chả chịu nói gì cho Ly biết hết. Thui thui đi. Rồi từ đó chả có tin tức gì. Bọn bè nó từ hết. Nhỏ ấy khủng chưa.

— Quỳnh đậu hay rớt ?

— Hình như rớt. Hôm đi xem bảng Ly không thấy tên.

— Còn Ly ?

Thoảng một nụ cười ngó sang người bạn trai đứng chờ. Cô gái nói :

— May quá. Ly đậu.

Cảm thấy cô gái sắp sửa giới thiệu mình với người bạn trai rồi vội đưa tay bắt tay anh ta và nói với Ly :

— Chúc đi chơi vui vẻ.

— Nhưng bao giờ anh về ?

— Chưa định.

— Có biết địa chỉ Quyên ở Nha Trang không ?

— Không.

— Ly cũng không biết. Con nhỏ ấy dầu kín thật. Nhưng dầu để làm gì ?

Tôi đã bước đi cách hai người một khoảng xa. Hình như cô gái nói gì đó cho người bạn trai hiểu. Hai người tiếp tục câu chuyện lúc ở dưới dốc đi lên và cười ríu rít như đôi chim đêm. Họ lên cao dần, tới đầu con dốc thì mất hút.

Bây giờ nằm bên cạnh đuôi hổ, trên một trái đồi thoai thoải khi xưa trên đường dẫn tới nhà nàng có một quán cà phê mới thiết lập. Quán mang tên : Lục Huyền Cẩm. Chủ quán là một đôi vợ chồng ca sĩ nổi tiếng những năm gần đây. Họ đã bỏ thành phố này đi khắp nơi ca hát và rồi bây giờ trở về dựng quán. Đêm đêm tiếng ca của vợ vút lên như gió lướt trên đồi thông, tiếng đàn của chồng hòa theo trong không khí trầm lắng của quán lạnh.

Những cái bàn thấp, những chiếc ghế ngồi dựa tường. Ánh sáng của các chụp đèn chỉ đủ soi mờ ảo dáng của những người ngồi gần như bất động. Trên mỗi bàn đều có lọ cắm hoa hồng. Quán buồn, nhưng mang vẻ âm cúng trong cách bày trí và mang tin vui nơi những đóa hồng nở đỏ. Họ đến đây là những cặp tình nhân. Ngồi trong góc, khuất bóng tối. Tiếng hát ma quái vút đi lướt xuống, trải rộng nơi những mái đầu gần nhau. Những cặp môi kề, những bàn tay nắm cứng chuyển hơi ấm. Không có ai vào đây một mình, nhất là vào giờ phút này, khi mà hơi lạnh căng đầy khắp mọi nơi.

Tôi không có chỗ nào để đi. Về khách sạn giờ này thì lại càng chán

nản hơn. Nghĩ tới căn phòng trên lầu ba, chiếc giường trải rập trắng, nệm dày, như cũng ứ đầy băng giá và thứ mùi ẩm đục của những người tới trước. Bồn bức tường chao đổ ánh đèn. Cửa đóng kín. Bao lơn phía ngoài có trồng một loại hoa không hương thơm, nhưng màu sắc rực rỡ trong đêm tối. Ở đó, đứng sau những cánh hoa đỏ nhìn xuống đường phố giăng sương kín nhìn đêm rơi dần trên những con đường hàng hàng lớp lớp sương giá. Những con đường sẽ thừa người. Không còn ai. Rồi một hồi còi giới nghiêm lạnh lạnh rúc lên. Tôi rờn rợn gai ốc.

Thề là chỉ còn một nơi để đặt chân tới. Quán Lục Huyền Cẩm. Tôi lặng lẽ quẹo vào con đường xanh um bóng cây đi lên con dốc ngắn.

Tôi bước vào giữa khoảng ánh sáng mờ nhạt đó khi tiếng vỗ tay chấm dứt bài hát của người ca sĩ. Chiếc bàn trống trong góc quán. Tôi lặng lẽ ngồi xuống đúng lúc người ca sĩ bắt đầu một bài hát tiếp.

— Ông uống gì ?

Di nhiên thức uống chính ở đây là cà phê. Ở trường hợp khác, cà phê sẽ thú vị biết bao nhiêu đối với hơi lạnh tràn đầy. Ngồi nhìn những giọt cà phê nâu sẫm chảy từng giọt nhỏ xuống đáy ly trong. Mùi cà phê bốc lên thơm ngát mũi, điều thuốc cháy đỏ trên vành môi vòng khói xám thả đều đặn lên không gian quán đặc. Nhưng trường hợp này cà phê trái lại sẽ là gợi nhớ những nỗi xót xa ẽ chế. Trong khi tôi đang muốn quên.

Nếu bạn là người có đầu óc lang thang mơ mộng đã nghe tôi xúi dại mà tới thành phố này trong một đêm băng giá như đêm nay. Bạn cũng đã tò mò tìm tới ngôi nhà màu trắng nằm trên gương hồ để thấy màu hoa tàn héo hắt trong sân. Và bạn cũng không biết đi đâu, không một nơi nào để tới. Tại sao bạn không ghé quán Lục Huyền Cẩm trốn giá rét bên ngoài.

Và như vậy tại sao tôi không thể mời bạn một chậu bia. Khi rượu ngà say. Đêm hầu tàn. Giá lạnh càng kinh khiếp tôi sẽ bất ngờ nói cho bạn biết một tin cuối cùng :

— Đã không còn ai trong ngôi nhà đó.

TỪ KÈ TƯỜNG

hường

Phát phơ hồn của bông hướng
Trong hơi phiêu bạt còn vương máu nóng
X. D.

Nàng có đôi môi rướm máu Hướng
Sáng nay y phục tôi quá xanh
Quá xanh, rợn rợn nước của biển
Ô hay nàng lướt dáng như thuyền
Nàng lướt nhẹ hài như thánh thần
Tóc tỏa tỏa tràn hơi đá mun
Một thời trái đất hoang mang chuyển
Mù cơn cát bụi hỗn Thánh Kinh
Tôi quá bơ vơ, gã mục đồng
Nhìn nàng: say rượu của Bê Lem.
Bát ngát Hướng thơm hương cỏ đượm
Dịu dàng kết cỏ nổi Giáng Sinh
Y phục xanh, y phục quá xanh
Ôi thuyền nhỏ xa như vô hình
Tôi ngó mệnh mông mắt biển rộng
Chiếc đảo buồn trôi kiếp lạng thình

NGUYỄN ĐẠT

nắng cũng buồn

Nắng cũng buồn qua sân lớp cũ
Buổi học tàn còn nhớ không em
Chiều xưa đi mây trắng bên thềm
Tơ kỷ niệm giăng đầy mắt nhỏ
Mùa hè rồi phượng nín chân em
Bao nhiêu thơ ước mộng êm đêm

Con đường cũ áo lửa gió hện
Người trở về phiên đá bờ vơ
Phở nhà ai ngun ngút mong chờ
Khung cửa mở trời xanh xứ lạ
Mùa hè rồi phượng nín chân em
Như lũ ve ru hát giọng mềm
Trưa nắng hạ qua miền nhiệt đới
Mỗi tình đầy kỷ niệm trong tay

KIM TUÂN

hoa sao

Em đi trên đường phở
Hoa sao rụng đầy hồn
Nụ hồng em chớm nở
Lâm tắt nắng hoàng hôn
Bước em rơi nhẹ nhẹ
Lòng em dường băng khuôn
Nhạc sầu ru khe khẽ
Thương nhớ buổi tà huấn
Hoa sao rơi đầy phở
Em cúi nhặt hoa rơi
Ưu phiền xưa dừng lại
Em đứng ngắm xa vờn
Phượng xa bầy én múa
Mùa xuân đã qua rồi
Hạ vàng dường đèn muộn
Cho âm cội lòng ai

TRẦN TUÂN KIẾT

Buổi tối khi tôi đèn võ đường cô bé đang tập nhảy dây cho dẫn gân cốt. Em quay sợi dây theo hình số 8 và nhảy càng lúc càng nhanh khiến người ngoài không còn nhìn rõ khuôn mặt. Đứng chung quanh em là các võ sinh đồng môn và một người đang to giọng dè. Tiếng roo vừa dứt cô bé dừng lại, em trao sợi dây nhảy cho một người bạn rồi đèn nơi treo quần áo lấy khăn lau mặt. Tôi gọi:

— Ê nhỏ.

Em đưa mắt tìm kiếm khi nhìn thấy tôi đứng ở cuối phòng em chạy vội lại.

— Em đã nói anh đừng đèn đây mà. Hãy đợi tôi mai đèn võ đài xem em đánh có hơn không.

— Tôi muốn tôi nay đấm em ăn một chầu thật no để lấy sức mai đánh cho hăng.

— Tối mai hãy đi ăn. Em muốn ăn mừng chiến thắng như vậy mới ngon.

— Nhớ em bị đánh gục làm sao ăn được nữa.

— A ! anh về phe con nhỏ đó phải không, được rồi em chấp anh luôn. Em định đánh ăn điểm nó thôi bây giờ biết anh ở phe nó, em sẽ đánh nó gục.

— Tôi chưa biết đối thủ của em là ai nhưng tôi cá là em sẽ thua

vì em hăng tiết vệt quá.

Cô bé cười:

— Anh khỏi cần chọc tức em. Em đã quyết định đánh nó gục là nó phải gục mặc cho anh có năn nỉ xin tha.

Có tiếng gọi lơ lớ giọng ngoại quốc vang lên.

— Kim Oanh.

Cô bé nói:

— Thầy em gọi, anh đứng đây đợi em nghe.

Ở giữa phòng tập một người cao lớn mặc võ phục đỏ, da sạm đen, tóc bạc trắng. Đó là thầy của cô bé. Ông là một người Phi Luật Tân, tên là Bruno trước kia là một võ sĩ quyền anh hạng nặng nổi tiếng ở Đông Dương, bây giờ về già ông mở võ đường này để sinh sống. Ông cũng gần 60 tuổi, có vợ người Việt và mặc đầu sông ở Việt Nam đã hơn 30 năm ông nói tiếng Việt vẫn theo giọng đa âm của người Phi. Ông đang nói gì đó với cô bé và em tỏ vẻ hết sức chăm chú lắng nghe. Trong khi nói chuyện em đưa hai tay cho hai người bạn quần băng trước khi mang găng để khi đấm khỏi sai khớp xương hay gãy tay.

Mang găng xong cô bé đèn đứng thủ thế trước một bao cát dài treo lủng lẳng trên một đà ngang ngoài sân tập. Vị võ sư già móc túi lấy một đồng hồ quả quýt cầm tay. Ông bấm nút và hô « Tem » cô bé nhanh như chớp lao vào bao cát đấm đá liên hồi. Đây là lời đánh ro giây để « nở ao » đối thủ. Trong ro giây này em phải đem hết những cú ruột ra đánh như một cái máy để đối thủ không kịp trả đòn và chính em cũng không kịp thở.

Kim Oanh đánh võ tự do nên ngoài môn quyền anh học của thầy Bruno em còn phải tập đấm đá theo lối võ ta dưới sự chỉ dẫn của cậu Bảy có biệt danh là Sói Vàng. Quyền của em đánh ra chưa được mạnh nhưng em đánh rất nhanh và chính xác. Tôi thích nhất cú tạt cườm tay của em, trông đẹp và độc. Đang đứng trước bao cát, em khẽ bước chân trái lên, lấy đầu chân phải làm trụ, em xoay người thật nhanh tạt mạnh cườm tay phải vào bao cát, mượn đà dội ra. Lấy đầu chân trái làm trụ em xoay người quạt ngược cườm tay trái vào bao cát. Em xoay người như thế liên tiếp ba, bốn vòng rồi bắt đầu phang đòn ông quyền. Đòn này

dùng đánh vào hông đôi thủ, đòn dễ đỡ nhưng sẽ làm đôi thủ mất thì giờ và dễ bị ăn đòn vào mặt.

Cú ruột thứ hai của Kim Oanh là cú «đá giò lái» cũng dùng một chân làm trụ, em xoay người đá ngược gót chân kia vào đầu đôi thủ, trúng cú này chắc đôi thủ khó mà đứng dậy nổi.

«Tem». Vị võ sư già nhìn đồng hồ bấm nút và cô bé ngừng lại. Mặt em ướt đầm mồ hôi nhưng em cố giữ hơi thở như bình thường. Một người bạn đưa khăn cho em lau mặt. Vị võ sư vỗ vỗ đầu em nói good, good rồi ông chỉ lại cho em những cú quyền anh ruột của ông mà lúc nãy em biểu diễn chưa được đúng cách. Sau đó, ông đèn chỉ dẫn cho một võ sĩ khác. Tới mai, lò của ông có ba người thượng đài. Một võ sĩ quyền anh hạng ruồi, một võ sĩ đầu quyền anh tự do và Kim Oanh đầu quyền tự do tranh giải thiếu nhi, giải này dành cho các nữ võ sĩ từ 15 đến 17 tuổi.

Kim Oanh đèn chỗ tôi ngồi, tôi đứng dậy nhường ghế cho em. Em lắc đầu.

— Anh cứ ngồi đi. Võ sĩ cấm kỵ khi tập xong ngồi nghỉ vì sợ to tim.

Tôi nói :

— Em cũng nên để trái tim em nó to ra một chút. Con gái gì mà dữ hơn bà chẳng ông nào dám lấy.

Nhanh như chớp, em xoay người tạt mạnh cườm tay đánh văng điều thuốc tôi đang ngậm trên môi rồi bật cười khanh khách.

— Nhỏ, em làm tôi sợ hết hồn. Nhớ em đánh rưng rưng tôi thì sao ?

— Đáng kiếp, cho anh hết nói bậy.

— Tôi nói vậy không phải sao. Em đâm đá kiểu đó ông nào dám yêu em.

— Ông nào lỡ đại yêu em, em sẽ cho ăn đòn no.

Tôi bật cười:

— Tôi đang đói bụng đây vậy mong em cho tôi «ăn đòn no» để đỡ tồn com.

Cô bé đỏ mặt nói :

— Xi, đòn chùa hay sao mà đem cho anh ăn.

— Vậy thôi, chúng ta đi ăn mì vịt tiềm đi.

— Anh đợi em dọn đầu với cô bạn một trận rồi chúng ta cùng về.

Chúng tôi rời khỏi võ đường khoảng 10 giờ. Cô bé mặc áo thun vàng, quần nhung xanh, vai đeo xách tay có chữ PANAM. Tóc em thả bay lòa xòa trước mặt trông rất «yêu điệu thực nữ» và chỉ có trời mới biết em là một võ sĩ sẽ thượng đài vào tối mai. Chúng tôi đi bộ dọc theo bờ sông tìm một xe mì quen, mỗi lần đèn đón em về tôi đều dẫn em đi ăn mì ở nơi này. Thấy chúng tôi đèn, ông chủ người Tàu kéo ghế mời.

— Cậu hai cô hai ăn như mọi bữa há ?

Tôi gạt đầu :

— Nhớ một tô có đầu vịt và nhiều hành nghe.

— Ngộ nhớ tô đặc «piệt» của cậu hai mà.

Chúng tôi ngồi ở chiếc bàn kê trên bờ đá. Trời oi nóng. Mặt sông nước đen thui, phẳng lặng như mặt ao tù. Ở phía cầu tàu có một tàu hàng ngoại quốc đang cập bến mở nhạc oang oang nghe điếc tai. Làm xong hai tô mì ông chủ đèn đặt trên bàn. Tôi hỏi :

— Bà xã đầu mà ông bán một mình ?

— Nó «pình» rồi. Ngộ xui quá lây nhầm con vợ gì «pình» hoài làm ăn không khá nổi.

— Còn cô con gái xinh xinh, cười có đồng tiền giống Miêu Khả Tú đầu rồi ?

— Tôi nay nó phải ở nhà nấu thuốc cho con vợ ngộ.

— Tiếc quá, có cô ấy ở đây tôi sẽ ăn một hơi 3 tô mì để mong được nhìn cô ấy cười.

Ông Tàu cười cười gãi đầu.

— Được rồi, tối mai ngộ sẽ nói nó ra đây «pán» hàng, cậu hai nhớ đèn ăn. Giờ cậu hai cô hai uống gì để ngộ gọi cho.

— Hai 33.

Cô bé nói:

— Một chai thôi, cho tôi ly đá chanh xí muối.

Khi ông Tàu đi khỏi, tôi nói :

— Em hãy uống một chai 33 để hăng máu mai đánh cho hay.

— Em sợ uổng vào hăng máu em sẽ đánh anh ngay bây giờ.

— Giỡn nhỏ, sao em đòi đánh tôi ?

Cô bé trợn mắt, quát :

— Ai bảo anh nhắc đến cô con gái của ông Tấu làm chi.

— Ô, anh chỉ thương cho cô ta phải làm việc vất vả giúp đỡ gia đình. Nếu cô ấy ở Hồng Kông người ta sẽ mời cô ấy đóng phim ngay và tha hồ có tiền tiêu.

— Dẹp trái tim hay thương người của anh đi, coi chừng có ngày em dầm dìa nó bết lắm.

— Thôi cho tôi xin cô nhỏ. Tim bết rồi tôi biết sống với ai.

Cô bé háy mắt.

— Đáng kiếp, cho anh khỏi thương lang bang.

Buổi quyền thuật được tổ chức dưới sự bảo trợ của Tổng hội Võ thuật Việt Nam nên vé đã bán hết từ lâu. Sân Tinh Võ tối nay đèn thấp sáng choang và đông nghẹt người xem. Tôi ngồi vào ở hàng ghế mời dành cho thân nhân các võ sĩ, một lúc sau ông thấy Bruno đi vào ngồi ở ghế bên cạnh. Ông mặc áo vét xám, thắt cà vạt nhiều màu trông bề bề xứng đáng tư cách ông bầu của một võ đường lớn. Tôi nói chào thầy, ông cười đưa tay bắt tay tôi.

— Cậu là anh Kim Oanh ?

Tôi bồi hồi trả lời :

— Dạ phải.

Tôi qua khi chúng tôi đi về cô bé có dẫn tôi đến giới thiệu với ông bầu của em. Ông hỏi tôi là gì của cô bé và em đã nhanh miệng trả lời, anh hai của con đó. Anh hai, cái tên nghe thật hàm hồ. Ra khỏi võ đường tôi đã phàn nàn với cô bé. Sao em không giới thiệu tôi là người yêu của em. Cô bé bĩu môi. Còn khuya, ai thèm thương yêu anh mà bắt người ta giới thiệu là người yêu. Giá em không biết võ chắc tôi đã cú lên đầu em một triệu cái cho bõ ghét.

Tôi hỏi :

— Cô bé đèn chưa thấy ?

Ông gật đầu.

— Nó đang ở phòng đợi dành cho các võ sĩ.

Mãi đến 8 giờ 30 buổi quyền thuật mới bắt đầu. Kim Oanh sẽ đấu ngay ở trận mở màn. Em nắm dây luồn lên võ đài nhanh như một con sóc. Tóc em cột thành hai bím gọn gàng dong đưa trông thật đẹp mắt. Ở góc đối diện đối thủ của em tóc búi cao đang chậm rãi bước lên. Tiếng máy phóng thanh oang oang bắt đầu giới thiệu.

Kính thưa quý vị khán giả, trận đầu mở màn buổi quyền thuật tối nay chúng tôi xin giới thiệu hai võ sĩ tranh giải thiếu nhi. Người đứng bên phải chúng tôi mặc quần áo đỏ là Tiểu Phụng, 16 tuổi, nữ võ sĩ của võ đường Linh Phụng. (Cô bé đứng dậy đi quanh võ đài cung tay cúi khán giả rồi trở về ghế ngồi.) Người đứng bên trái chúng tôi mặc quần áo vàng là Kim Oanh, 15 tuổi, nữ võ sĩ của võ đường Bruno. (Cô bé cũng đứng dậy đi quanh võ đài cung tay cúi chào khán giả. Khi em quay về hướng tôi, tôi gọi to Kim Oanh và dơ cao hai ngón tay tạo thành hình chữ V. Em nháy mắt cười rồi trở về chỗ ngồi). Trận đầu này sẽ gồm 5 hiệp, mỗi hiệp kéo dài 2 phút và dưới sự điều khiển của trọng tài Nguyễn Khôi.

Lời giới thiệu vừa dứt, trọng tài mặc quần áo trắng nắm dây tung người vào võ đài. Ông dơ tay ra hiệu hai cô bé đèn gần tháo găng để khám băng tay, sau đó hai em đeo găng lại trở về hai góc đối nghịch. Cả hai đều nắm dây chằng làm những động tác dãn gân cốt. Tiểu Phụng buông dây, xuống tấn múa một bài xà quyền còn Kim Oanh đánh gió những đòn quyền anh căn bản.

Hiệp nhất bắt đầu. Chuông vừa reng cả hai em đã đứng ở giữa võ đài. Kim Oanh dứ tay phải đánh trước vào mặt đối thủ rồi em móc luôn tay trái vào cằm, Tiểu Phụng hơi ngả đầu về sau để tránh và trả đòn bằng cùi chỏ hất ngược lên. Kim Oanh xoay người tránh đòn đồng thời tạt ngay cườm tay phải vào mang tang đối thủ, Tiểu Phụng dơ tay đỡ, mượn đà đội Kim Oanh xoay người tạt luôn cườm tay trái vào mang tang bên trái của Tiểu Phụng rồi em lại xoay người tạt cườm tay phải. Khán giả vỗ tay ào ào. Lần này Tiểu Phụng trúng đòn, cô bé loạng choạng lùi về sau, cũng may đòn của Kim Oanh còn nhẹ, nếu không em đã bị

ngã. Kim Oanh xáp lại đánh tiếp, chuông reo hiệp nhất dứt em lui về ghế ngồi để các bạn sáu sóc.

Ông thấy Bruno quay sang nói với tôi:

— Con nhỏ mới đánh dài lần đầu mà dạn đòn lắm. Chắc sau nó sẽ khá.

— Con không ham cô bé theo nghiệp này.

— Tại sao ?

— Dữ dần quá.

Ông cười nói :

— Ngó vậy chứ nó hay khóc lắm. Mỗi lần cãi nhau với mấy cô bạn không xong là nó chạy vào tôi khóc nhờ phân xử. Nhưng nó cũng lì lắm, có lần tập đánh bị lợi tay tôi phải xoa bóp nắn lại khớp xương đau chết người mà nó vẫn không thềm la một tiếng. Con nhỏ đó thật nhiều mâu thuẫn.

Tiếng chuông vừa reng lên báo hiệu hiệp hai. Tiểu Phụng đã lao người đèn tấn công trước. Em đánh võ ta nhiều hơn quyền anh. Đòn độc của em là đánh cùi chỏ vào hông đối thủ và có cú đá cạnh bàn chân chém xuống cổ đối thủ để dứt điểm. Kim Oanh bị cú đá tạt trúng má, em nổi điên đánh đòn «nồc ao». Xáp vào đối thủ em đánh liên tiếp như đánh vào bao cát bắt kẻ đối thủ trả đòn. Lối đánh này gọi là «thí mạng cùi» một ăn hai thua. Tiểu Phụng hơi nhát đòn nên lùi dần để tránh né. Đây chính là dịp để Kim Oanh đánh đòn ruột của em, chân trái làm trụ, hơi ngả người về trước, em quật ngược gót chân phải vào đầu Tiểu Phụng bằng một cú «đá giò lái» tuyệt đẹp. Khán giả vỗ tay ào ào khen thưởng. Tiểu Phụng trúng đòn loạng choạng ngã, Kim Oanh phang luôn đòn ông quyền vào hông khiến đối thủ ngã nhào trên sàn. Kim Oanh nhào tới đánh tiếp, trọng tài kéo em ra vừa lúc chuông hiệp nhì vang lên.

— Reng...

Hiệp ba bắt đầu. Kim Oanh xông vào đánh quyền anh dồn Tiểu Phụng vào dây đài để xử dụng cú đá ruột của em. Chân phải bật lên em giáng xuống trúng vai đối thủ, em xoay người đá móc chân trái lên cao đột nhiên chân em hạ xuống và em loạng choạng lùi ra. Tiểu Phụng

được dịp ào đèn trả đòn, Kim Oanh di chuyển chậm chạp bằng một chân phải nên bị trúng đòn hơi nhiều.

Ông thấy Bruno la lên :

— Chết rồi, con nhỏ bị chuột rút.

Tôi lo lắng hỏi :

— Có sao không thấy ?

— Yếu điểm của nó là hay bị chuột rút, có thể nó phải bỏ cuộc.

Trên đài Kim Oanh phải dựa lưng vào dây để giữ thể thủ. Hai tay em che kín mặt nhưng thỉnh thoảng vẫn bị trúng đòn vì thể thủ hay nhất là phải đánh trả đòn nhưng em không dám rời khỏi dây vì sợ Tiểu Phụng xáp lại đánh đòn «nồc ao» trong khi chân em không thể di chuyển tránh né dễ dàng. Cú đá của Tiểu Phụng tung lên, chém mạnh xuống cạnh cổ Kim Oanh, em đỡ tay đỡ được nhưng cũng bị văng ra khỏi dây. Mặt chỗ dựa em đứng loạng choạng, Tiểu Phụng liền nhào đèn đánh đòn dứt điểm. Khán giả vỗ tay la hét rầm rộ. Kim Oanh ngã dài trên đài. Trọng tài bắt đầu đếm. Đếm tiếng thứ 8 Kim Oanh cố gượng chống hai tay xuống sàn đứng lên, máu chảy ra ở môi dưới em. Tôi hốt hoảng lay tay thầy Bruno:

— Thấy quăng khăn chịu thua đi.

— Không được đâu. Tính con nhỏ đó ương lắm, tôi bắt nó chịu thua về nhà tức mình nó dám đâm vào bao cát đèn gãy tay. Hãy để nó tự quyết định.

Kim Oanh vừa đứng dậy, Tiểu Phụng nhảy lên đập mạnh vào vai em khiến cô bé lại ngã chúi xuống sàn. Cùng lúc chuông reng dứt hiệp ba. Một sáu sóc viên chạy ra dìu Kim Oanh vào góc đài xoa bóp chân trái cho em. Tôi đứng lên định chạy đèn nói Kim Oanh bỏ cuộc nhưng thấy Bruno đã giữ chặt vai tôi.

— Cậu ngồi yên. Đừng làm nó chạm tự ái, nó sẽ khóc.

— Nhưng nếu tiếp tục đấu cô bé có thể bị đánh chết.

— Tội nhỏ không đánh độc ác đâu, tội chúng chỉ cần hơn điểm là đủ. Để cho nó tập chịu đựng.

Chuông hiệp bốn vang lên, Kim Oanh uể oải nắm dây đài đứng dậy và tôi ngộp thở theo dõi từng bước đi khắp khiêng của em ra giữa

đài. Tiểu Phụng thừa thắng lao tới đánh dứt điểm. Như có phép lạ Kim Oanh lạng lẹ tránh qua một bên tránh đòn đồng thời em lên gối phải trúng ngay ngực đối thủ rồi xoay người đá móc gót chân trái vào đầu Tiểu Phụng. Khán giả vỗ tay vang lừng và tôi nắm tay thấy Bruno la lên :

— Cô bé hết bị chuột rút rồi.

Ông cười nói :

— Con nhỏ già đồ hay thiệt, đối thủ của nó bị lừa rồi.

Trên đài Tiểu Phụng vừa loạng choạng ngã Kim Oanh nhào đến đỡ đứng dậy và đâm liên tiếp vào mặt đối thủ. Em dồn Tiểu Phụng đứng dựa vào dây đài rồi bắt đầu xoay người quất những cú bằng cườm tay vào đầu Tiểu Phụng. Không để cho đối thủ có dịp nghỉ lấy sức, em phang liên tiếp những đòn ông quyền vào hai bên hông Tiểu Phụng và đánh dứt điểm bằng một cú đâm móc thật mạnh vào cằm. Chuông hiệp bốn dứt. Kim Oanh đi về chỗ ngồi và Tiểu Phụng ngã gục xuống sàn. Sân sọc viền phải ra nâng em đi.

Khi chuông hiệp năm vang lên, ông bầu của Tiểu Phụng quăng khăn trắng ra đài. Trọng tài nắm tay Kim Oanh dơ lên tuyên bố thắng cuộc. Khán giả vỗ tay ào ào, tôi cũng hét lên như điên vì mừng rỡ và chạy đến góc đài đón Kim Oanh đang leo xuống. Các bạn đồng môn vây quanh em reo hò và công kênh em trên vai đi vào phòng dành cho các võ sĩ.

Kim Oanh được đặt nằm trên giường nệm. Em nằm thẳng người mắt nhắm nghiền. Một cô bạn lấy dầu nóng thoa bóp những chỗ trúng đòn trên thân thể em và một người băng vết thương ở môi dưới em. Một lúc thấy Bruno vào. Ông nói các đệ tử ra ngoài rồi đèn đặt tay trên trán cô bé:

— Con mệt không ?

Cô bé lắc đầu mắt vẫn nhắm lại và từ hai khoé mắt em có hai dòng lệ chảy dài.

— Sao con khóc ?

— Con đã đánh Tiểu Phụng bằng đòn thù không cho cô ấy ngã nghỉ lấy sức, trái với tinh thần thượng võ. Con đã không ngăn được

lòng giận vì cô ấy đánh lúc con bị chuột rút.

— Ô, con đâu có đánh trái luật. Trận đấu mà, rồi con sẽ quen đi.

— Con rất ân hận. Con xin thấy tha tội từ nay con nhất định không bước lên đài nữa.

Ông lắc đầu bước ra khỏi phòng, đèn cửa ông quay lại vẫy tôi ra nói nhỏ:

— Cậu hãy ở lại khuyên nó, nó còn hốt hoảng vì bị đòn nhiều.

Tôi đóng cửa lại, trở vào nắm chặt tay em và nói thầm bên tai:

— Nhỏ, em đau lắm không ?

Cô bé mở mắt nhìn tôi khẽ nhếch môi cười.

— Anh thầy em giữ đúng lời hứa chưa. Em đã nói đánh gục nó là nó phải gục. Nhưng em hứa từ nay không đánh võ đài nữa, anh bằng lòng không ?

Tôi vui mừng nói :

— Rất bằng lòng. Tôi không thể nào chịu đựng nổi một lần nữa nếu thấy em bị đánh ngã.

Cô bé ngồi nhồm dậy đặt hai tay lên vai tôi:

— Bỏ tập võ em sẽ đi học lớp gia chánh tập nấu mì đủ kiểu cho anh ăn.

— Vậy thì nhất rồi còn gì hơn nữa.

Em nắm tay đâm nhẹ vào ngực tôi :

— Nhưng anh coi chừng, em vẫn còn dư sức đâm bẻ tim anh.

— Tôi không sợ em đánh, tôi chỉ sợ em bắt tôi nhịn đói thôi. Bây giờ em đi thay quần áo rồi tôi gọi taxi chở chúng ta đi ăn mì.

Cô bé trợn mắt, quát :

— Anh lại muốn đền gấp cô con gái ông Tấu phải không ?

— Đâu có. Lần này chúng ta đi ăn ở một tiệm thật sang trong Chợ Lớn. Chúng ta sẽ ăn mì bò câu tiêm, mì gà tiêm, mì bò tiêm, mì heo tiêm, mì «tả pí lù» tiêm.

Cô bé ôm bụng cười :

— Được rồi, tôi nay em sẽ uống với anh một chai 33.

— Thôi nhỏ. Em uống đá chanh xí muối đi, uống 33 vào lò «say men chiến thắng» em đánh luôn tôi thì sao ? □

cám ơn em đã yêu anh

truyện dài DUYÊN ANH

— Tốt. Đừng tiết lộ với bọn Nghịch Nữ.

— Xin thế.

Thai Đề xoa cằm :

— Cậu biết Elvis Đậu là thằng nào không ?

Đoàn Dự khời khời đáp :

— Là thằng thợ sửa xe đạp, tên môn đệ phản thầy khốn kiếp, đưa đã bị xe hủ lô cán chết vỡ sọ.

Thai Đề cười thâm :

— Sai.

Đoàn Dự lạ lùng :

— Thê thì nó là ai ? Nếu nó còn sống, cậu chỉ chỗ, tớ tới đánh nó hộc máu mồm ra.

Thai Đề nhìn Đoàn Dự bằng đôi mắt tuyệt vọng :

— Elvis Đậu chính là tớ đây, Đoàn Dự ơi !

Đoàn Dự tròn trừng mắt. Miệng cậu há hốc. Nếu đầu cậu không nhần thín thì tập thể tóc ác ôn đã dựng đứng cả lên. Trông cậu y hệt một thằng trúng gió. Bao nhiêu «ca lô ri» cách mạng trong cậu tiêu tan đầu mất. Cậu hết là thi sĩ cách mạng tiên phong, thi sĩ gìn giữ vệ sinh con nít và bảo vệ mạng sống con người. Cậu đang là thi sĩ động kinh. Thai Đề hơi hơi ớn. «Huynh đệ như thù tặc». Đồng ý. Nhưng Thai Đề

hồi tưởng...tức hành một buổi sáng hôm nào, Đoàn Dự tới hẻm Hoàng Hôn kiếm Elvis Đậu. Cậu đã run...thăm lặng, chỗi biền mình là Elvis Đậu. Quả thật, Đoàn Dự với cái đầu trọc rất cô hồn. Thai Đề trần tình ngay khi chuyển tẩu tốc hành của hồi tưởng dừng lại ở ga sếp : Đoàn Dự tìm Elvis Đậu do lòng tốt và vì tự ái con trai. Cậu hát hăm :

— Tin không, tớ là Elvis Đậu ?

Đoàn Dự liềm mép :

— Elvis Đậu à ?

Thai Đề phát cáu :

— Elvis Đậu. Elvis Đậu. Elvis Đậu, tên ngu xuẩn đã tưởng làm thơ hay, đánh đàn giỏi, hát cừ, vẽ trứ danh là gái mê và đã đại dột viết thư tán gái, khoe đủ các thứ tài ba, đã ngỡ thư của mình được nâng niu, ấp ủ, không ngờ bị đem ra làm trò cười và suýt nữa bị nhục mạ nếu chẳng may mần quen biết Đoàn Dự. Tên ngu xuẩn đáng sót thương ấy là tôi đây, Elvis Đậu đây. Bạn cần xem thẻ căn cước, thẻ cử tri, thẻ nhân dân tự vệ và thẻ động viên tại chỗ không ?

Đoàn Dự buồn thiu :

— Elvis Đậu tài ba ! Tớ tin rồi, cậu là Elvis Đậu. Ồi, buồn quá.

LỜI NGƯỜI VIẾT : Kể từ bây giờ, Thai Đề bị khai tử và Elvis Đậu được phục sinh. Với các em gái Nghịch Nữ. Thai Đề vẫn là hình ảnh mơ ước là hoàng tử đa chó, nhưng với Đoàn Dự là Elvis Đậu. Thai Đề đã chết. Ấy cũng do Elvis Đậu lập ra trường phái thơ siêu hình tả con thú hóa thành con sô. Nền thơ này còn gọi là thơ... thai đề ! Môn đệ của Elvis Đậu đang kiếm ăn trên các báo đánh đề, mỗi tuần giúp khỏi người trúng đề, đồng thời, cũng hại khỏi người sạt nghiệp vì đề. Thơ nó vụn vào người. Do đó, Elvis Đậu biến ra Thai Đề rồi lộn kiếp thành Elvis Đậu.

Elvis Đậu ngạc nhiên :

— Tại sao cậu thờ giọng buồn ?

Đoàn Dự đáp :

— Elvis Đậu thân mến, cự phách về thi ca như cậu, sư tổ thi ca là cậu mà còn thất bại trên đường sự nghiệp tán gái thì tớ làm thơ làm quái

gì nữa. Nghĩ vậy tớ đâm buồn.

Elvis Đậu an ủi bạn :

— Mỗi thằng có một cái số mạng, Đoàn Dự yêu dấu ơi ! Đừng ngã lòng. Kia, sợi giây nhỏ, cây gỗ lớn, thề mà giây cưa mãi gỗ cũng phải đứt. Tầng đá cứng, giòng nước mềm, thề mà nước chảy mãi đá cũng phải mòn. Con kiên chút nhí, cái tớ to tướng, thề mà kiên tha lâu cũng đầy tớ. Cứ kiên nhẫn tán gái ắt có ngày thành công.

Đoàn Dự lắc đầu :

— Kiên nhẫn đến già nua tóc bạc ư ? Thôi, tớ không tán gái nữa đâu. Tớ thề không làm thơ tán gái. Tớ thù ghét con gái.

Thi sĩ cách mạng cảm khái :

Đã là nam tử trên đời

Cần gì tán gái phí lời uống công

Đi tìm cái gậy tầm vông

Múa may ta giúp non sông huy hoàng

Thi sĩ Thai để xúc động mạnh, giải thích ngay :

— Nam tử số 16. Con gái số 13. Nữ thập tam, nam thập lục. Cái gậy hình chữ S là số 5 viết ầu. Tuần này đánh các số 16, 13, 15 chắc ăn. Mua vé số 161.315 có thể trúng độc đắc. Ha ha, không ngờ bị con gái chê bỏ, cậu lại trở thành thi sĩ siêu hình.

Đoàn Dự tròn xoe mắt :

— Tớ là thi sĩ siêu hình ?

Elvis Đậu gật gù :

— Thi sĩ siêu hình hạng nặng. Thử biểu diễn một bài nhị thập bát tú miêu tả thú vật xem nào.

Đoàn Dự nhả ngọc phun châu liến :

Bầy cua sách động hôm qua

Hôm nay lũ tép nhào ra biểu tình

Đám tôm tụ họp mít tinh

Hồ hào bọn cá tới đình thi đua

Elvis Đậu vanh vách nói con cua số mấy, con tép số mấy, con tôm số mấy, con cá số mấy. Rồi cao hứng, Elvis Đậu ra thai :

Cô đơn như chú cò hương

Cánh đồng bạc nước vô phương tìm mối

Khỉ trong sở thú không ngồi

Đánh đu chọc giận, vợ cười nhe răng

Vậy là, thi sĩ siêu hình Elvis Đậu không cần «luận về» trường phái thơ tả thú vật hóa ra con số ảnh hưởng nặng tới số mạng của con người... đánh đề, thi sĩ cách mạng Đoàn Dự cũng đã hiểu. Và suy ra, cậu hiểu luôn cả những tác phẩm văn chương cao siêu, bí hiểm nhất trên cõi đời Việt Nam này. Nghệ thuật hiểm hóc nhất vẫn chỉ là nghệ thuật tả thú vật diễn giải ra con số. Nếu người ta đọc văn chương bí hiểm, hóc búa người ta không diễn giải nổi, người ta nên coi nó như những con thú và sẽ diễn ra được một cách dễ dàng. Hai cậu con trai cùng chung một tâm sự đã trở thành hai thi sĩ vô tiền khoáng hậu của nền văn học hôm nay, bây giờ, ở đây. Trong khoảnh khắc say mê các con thú, họ tạm quên con gái. Lậy trời, họ đừng mở một lời thơ mới, tả con gái diễn giải ra con thú ! Họ tạm quên nỗi buồn bị con gái chê bỏ. Họ sẽ làm gì tiếp theo ? Đón coi hồi sau sẽ rõ.

Chương sáu

Cô Hoàng Dung pha một ly cam vắt ngon nhất từ thuở cô biết pha nước cam. Cô khệ nệ bưng lên gác cho ông anh cù lẩn Đoàn Dự. Lúc ấy, Đoàn Dự đang làm thơ siêu hình. Cậu xua tay :

— Tao không uống gì hết. Mày cút đi, đồ con gái độc ác !

Hoàng Dung bỗng hiền khô. Cái tinh thần Nghịch Nữ biến mất. Cô hoàn toàn là một cô con gái phỉ nhiêu nữ tính. Tình yêu làm thay đổi tâm hồn. Tình yêu làm đắng hóa ngọt, làm sượng hóa bùi, làm nhạt hóa cay, làm dữ hóa lành, làm nóng hóa lạnh, làm nắng hóa mưa. Tình yêu cũng còn làm sáng hóa mù, làm khôn hóa dại, làm tỉnh hóa điên. Đôi khi, tình yêu làm mù hóa sáng, dại hóa khôn, điên hóa tỉnh. Cô Hoàng Dung thì vì yêu thắm cậu thi sĩ Thai Đế mà đang là bà chẳng hóa thành người con gái mất nai, miệng cười nở hoa chứ không nhả ra cóc nhái, rắn rết nữa. Cô dịu dàng nói :

— Anh vô lý quá. Em độc ác với anh hồi nào ? Độc ác mà pha

nước cam hầu anh.

Đoàn Dự gắt :

— Tao không khát.

Cậu xoa đầu lồm chồm y hết công chiến lược, lòng dậy nổi thù :

— Mà hiển à ? Hừ, mà xúi con Nhược cho tao đi tẩu bay giầy, tao ngu si tưởng bỏ, cạo trọc cái đầu. Tao làm hề cho chúng mày cười. Yul Bryner, hừ Yul Bờ ri su ! Mà chỉ đường cho chúng nó lợi dụng tao sửa xe, sửa quạt, sửa đèn... Mà mà tao không biết sửa cầu tiêu nghệt. Nếu tao biết, tao đã bị thông cầu tiêu rồi, tao sẽ được khen là Giám đốc hãng hút hăm cầu tiêu tư !

Hoàng Dung đặt vội ly nước cam xuống bàn rồi mới dám phá ra cười. Đoàn Dự nổi nóng :

— Mà còn cười nữa ư ? Mà mà cười cái gì ?

Hoàng Dung thắng con cười cái rết. Cô đỡ giọng Điêu Thuyền :

— Anh cầu kinh trông anh bỏ trai hết xẩy. Yul Bryner là cái chắc.

Đoàn Dự nghiêng răng ken két :

— Yul Bờ ri su, Yul Brybonze ! Mà đã coi Yul Bryner đóng vai thợ sửa cầu tiêu chưa ? Phim chiếu đó, tềch ních cô lo đang hoàng.

Cậu ném bút, dầm mặt bàn :

— Cút đi, đồ Nghịch Nữ ! Mà làm tao mất hứng thơ siêu hình.

Hoàng Dung ngăn ngại :

— Anh làm thơ đây à ?

Đoàn Dự vênh mặt :

— Bộ tao không thể là thi sĩ, hả ?

Hoàng Dung nịnh bợ :

— Anh thi sĩ hơn cả thi sĩ.

— Thật ư ?

— Thật. Anh dự thi giải văn học nghệ thuật đi, anh ạ ! Mà ai dạy dạy anh làm thơ vậy ? Có phải thi sĩ Thai Đề không ?

— Đúng, Thai Đề dạy tao làm thơ. Nhưng làm thơ cách mạng là do tao tự chế ra.

— Thai Đề làm thơ gì ?

— Nó làm thơ siêu hình tả con thú ra con sò. Tao đang đi vào

cõi siêu hình. Tao sẽ tả con gái tụi mày ra con quỳ !

— Thai Đề là ai hả, anh ?

— Là thi sĩ triết lý.

— Anh quen Thai Đề ở đâu ?

— Trong buổi họp mặt văn nghệ.

Thi sĩ Đoàn Dự đã ngó ngoai hận thù. Cậu chộp ly nước cam, uống ừng ực và bắt đầu khoác lác :

— Buổi họp mặt văn nghệ tràn trề kỷ niệm. Thai Đề giới thiệu tao với Mai Thảo, Vũ Khắc Khoan, Tô Thùy Yên, Thảo Trường, Nguyễn Sa, vân vân... Thắng cha Mai Thảo rót rượu mời tao và khăn khăn yêu cầu tao cộng tác với tạp chí Văn thường xuyên.

Hoàng Dung hết dám khinh thường ông anh cũ lẫn của mình. Ông này tâm ngầm đá ngầm chết voi. Ông dẫu nghề kén đáo y hết một anh sợ vợ đầu tiên ấy. Mình nhạo ông ngớ ngẩn, khờ khạo là mình đã lầm to. Xuân Diệu còn nói : *Tôi khờ khạo lắm ngu ngơ quá, Chỉ biết yêu thôi chả hiểu gì.* Nửa là Đoàn Dự. Cô Hoàng Dung phục anh và càng xao xuyên nổi riêng... Thai Đề. Cô gọi chuyện :

— Rồi sao nữa, anh ?

— Tao chê tạp chí Văn thắng thường. Một tạp chí học thuật tư tưởng mà để thằng Duyên Anh nó nhí nhò nói về văn chương là láo.

— Mai Thảo trả lời thế nào ?

— Nó bênh thằng Duyên Anh. Tao vẩy tay ới con nhà Duyên Anh. Thằng này sợ run bán, vội xun xoe cạnh tao, nhờ tao chỉ giáo vài đường. Tao cho nó biết nó chỉ là thằng có sách bán chạy thôi. Văn nó rỗng tuếch. Các nhà phê bình gọi là văn chương có lỗ ! Tao khuyên nó nên tập viết văn cao siêu, bí hiểm, siêu hình, hét lên nổi cổ đơ, ho ra sự phản kháng. Nó chấp tay lãnh ý.

— Anh hách ghê.

— Tao chê thơ thằng Trần Dạ Từ. Tao đá kích ráo trọi. Các nhà văn hàng đầu, nhà thơ hạng nhất thộn cả mặt mũi. Cuối cùng, thằng thư ký tòa soạn Văn, sợ tao hạ nó, bèn dúi vào tay tao hai chục ngàn «com măng» một bài thơ. Còn thằng Duyên Anh hạ mình mời tao làm chủ bút tuần báo Tuổi Ngọc. Cả làng năn nỉ tao lên mi cô ngâm bài

siêu hình.

— Anh có ngâm không ?

— Ngâm chứ. Tao nhả ngọc phun châu. Thai Đế vỗ tay hoan hô rồi rít. Chỉ có một mình Thai Đế hoan hô thôi. Bọn văn nghệ viên mờ và dần thân ở đây, hôm nay, chúng nó không hiểu nổi thơ siêu việt của tao, mí lý chúng ghen tài tao, chúng nó rí tai nhau để tỏ thái độ bằng cách im lặng.

Hoàng Dung khoanh tay đứng lắng nghe. Sự cảm phục Đoàn Dự của cô, bây giờ, nguyên chất, không còn vẩn một chút xiú hải hươc, mỉa mai. Cô thấy Đoàn Dự lớn lên, đẹp trai trăm phần trăm, Yul Bryner chính công, các hạch thịt gồng bự những tảng văn nghệ siêu hình, bí hiểm. Ngay cả Đoàn Dự cũng không tài nào hiểu nổi mình đã lớn lên và dền mụn trứng cá trên mặt cũng mang dáng dấp... văn nghệ trứng cá. Thoạt tiên, cậu ba hoa con chích choè. Rồi máu thơ siêu hình tăng độ, cậu bèn thấy cái thế giới văn nghệ là đồ bỏ. Cậu mới nhất. Chỉ có cậu. Văn nghệ tai hại khôn lường. Nó biến anh con trai cù lẩn thành cái rồn của vũ trụ. Văn nghệ làm ta hết khiêm tốn, hỗn láo, xấc xược, coi trời bằng vung. Đó là nền văn nghệ trứng cá, nền văn nghệ của mấy cậu trai dậy thì, mặt bỗng nhiên sùi trứng cá đột nhất thi đua cùng đôi má phơn phớt hồng của các cô gái mười lăm. «Trai trứng cá, gái má hồng» mờ lý. Đoàn Dự, khi chưa gặp thi sĩ Thai Đế, dễ thương biết bao ! Từ hôm cậu chê tạo thơ, được Thai Đế phong là thi sĩ cách mạng tiên phong kiêm thi sĩ siêu hình, cậu hơi kiêu ngạo. Và cậu mất dậy từ lúc này.

— Dung !

— Dạ.

— Tao sẽ viết một loạt bài tởn tởn. Loạt bài của tao ví như máy cắt cỏ chạy điện, lười sắc bén. Tao cắt cỏ.

— Anh cắt cỏ nuôi ngựa à ?

— Tao cắt bọn cỏ văn nghệ. Tao đào cái lỗ chôn bọn văn nghệ đàn anh. Bọn văn nghệ đàn anh là cỏ. Cỏ Mai Tháo, cỏ Thanh Tâm Tuyền, cỏ Sáng Tạo ! Tao sẽ ra tờ giải phẩm, tổ chức hội thảo bàn méo xử tử bọn văn nghệ thấy, văn nghệ anh. Bọn này ghim tài năng của tao, cản đường bít lối phóng xe Honda vào văn học sử của tao

và bằng hữu. Bọn này nổi tiếng lâu rồi, cần rút lui để văn nghệ trẻ chúng tao phát huy văn hóa lớn. Văn nghệ phải có sứ mạng. Nhà văn, nhà thơ phải lấy keo gắn liền sứ mạng của mình vào sứ mạng dân tộc. Nhà văn «rong chơi» tối ngày, «phiêu du trong cuộc sống» tháng năm như cỏ Mai Tháo; nhà văn phủ nhận sứ mạng, viết văn mua vui như cỏ Duyên Anh nên chết đi...

Cô Hoàng Dung tuy phục ông anh văn nghệ sát đất nhưng cô đã khiếp đảm quan điểm văn nghệ của ông anh rồi. Và lại, mục đích của cô không phải là nghe Đoàn Dự phát ngôn về văn nghệ. Mà cô chỉ muốn chiêm thề thượng phong trong cuộc chạy đua bắt bớ với thi sĩ Thai Đế.

— Anh ạ, anh ra giải phẩm đi, chúng em sẽ ủng hộ nhiệt liệt.

— Mỗi đứa mua mấy sò ?

— Năm mươi sò. Với điều kiện...

— Điều kiện gì ?

— Đăng tác phẩm của Thai Đế kèm theo chân dung chàng.

— Chàng ?

— Dạ, chàng Thai Đế.

— Mà mê Thai Đế ?

— Đâu có. Em mê thơ của chàng.

— Nó đã xuất bản thơ đâu ! Nó mới dọa sẽ xuất bản thôi. Mà đọc thơ nó ở báo nào mà mê ?

— Em nghe anh nói.

— Tao nói chứ đã ngâm thơ của nó bao giờ ?

Thi sĩ cách mạng tiên phong Đoàn Dự bỗng đập bàn, rống lên như sư tử trong chuồng bị con nít chơi đá :

— Hừ, mà dụ khị tao. Mà xúi dục chúng tao in thơ, xuất bản giải phẩm, đăng hình để chúng mày tụ họp dưới gốc cây khê cười nhạo chứ gì !

Cậu vò đầu :

— Ôi giỏi ơi, tại sao tao đã là thi sĩ cách mạng và siêu hình mà tao còn ngu thế ! Tao tiết lộ hết đường lối văn chương của tao cho mày cười nhe răng khỉ.

Hoàng Dung khấp nép :

— Em phục anh. Sức mày em dám cười.

Đoàn Dự nhăn nhó :

— Mày nín cười trước mặt tao, sau đó, mày mở ga cười với bảy Nghịch Nữ độc ác.

Hoàng Dung bị nghĩ oan, dơ tay lên :

— Em xin thề...

Đoàn Dự át giọng :

— Thề cá trê chui lỗ. Mày cút đi !

— Em giúp anh chinh phục con Chu Chỉ Nhược.

— Tao cóc cần cái con xí xọn, vô duyên đó. Tao đã có thơ siêu hình. Rồi mày chồng mắt mà coi, con gái sẽ bu quanh đời tao. Cút, cút, cút !

Đoàn Dự xô Hoàng Dung khỏi phòng, đóng cửa cái rầm. Hoàng Dung buồn bã. Nước mắt cô ứa ra. Cô chưa chiêm được thề thượng phong. Thay vì oán ghét ông anh văn nghệ, cô lại thương anh hơn và tự nhủ sẽ chờ cơ hội lấy hết «răng xê nhơ măng» về thi sĩ Thai Đế. Ôi, tu là cỗi phúc, tình là giây oan. Chưa yêu, cười hô hô. Yêu rồi khóc tí tí. Nghĩ tội nghiệp cho Nghịch Nữ.

Cô Chu Chỉ Nhược đến vào buổi sáng. Thường lệ, cô đến vào buổi chiều. Buổi sáng cô phải làm việc trong lớp học. Nhưng sáng nay, tiếng hót của con chim xanh tình yêu trên ngọn cây khê nhà Đoàn Dự vắng vắng đưa tới từng điệu thiết tha, thiết tha hơn cả lời khuyên học trò răn dạy tồi tru trong năm đầu của kỷ nguyên tú tài IBM của thầy khải đạo khiến cô Chu Chỉ Nhược bị nhức đầu. Cô xin phép rời lớp để lên phòng Y Tề. Người ta cho cô một viên APC. Cô đòi uống thuốc EYA. Bà y tá không hiểu EYA là thuốc trị nhức đầu của Mỹ hay của Pháp. Bà đưa thuốc Aspirine. Cô lắc đầu, nói cô chỉ hợp thuốc EYA. Và thuốc EYA bán tại nhà thuốc Đoàn Dự. Nơi đây đại lý độc quyền. Bà y tá tưởng thật, bảo Chu Chỉ Nhược hãy ra ngoài mua EYA và cho bà biết địa chỉ nhà thuốc Đoàn Dự để bà phổ biến thứ thuốc trị bệnh nhức đầu linh

niệm đó. Cô Chu Chỉ Nhược cười thắm. Cô nghĩ bà đã về chiều, cần uống thuốc ATYT tức Ai Thèm Yêu Tôi; còn cô, cô mới được ưu tiên số một uống thuốc EYA tức Em Yêu Anh. Vậy là cô Chu Chỉ Nhược nại cơ bị Toán, Lý, Hóa làm nhức đầu, cô đi tìm thuốc EYA.

Cô đến vào buổi sáng. Cô tỉnh quá kỹ: Bảy Nghịch Nữ mắc kẹt ở trường, Đoàn Dự cô đơn... tại gia. Đoàn Dự tại gia là có thừa hy vọng mua thuốc EYA. Cô bấm chuông điện. Chị giúp việc mở cổng. Cô hơi ngạc nhiên. Mọi bận, hễ cô bấm chuông thì chính tay Đoàn Dự mở cổng y hệt một nhạc sĩ chính tay ông khảy đàn và chính miệng ông hát bản nhạc do ông chế tạo. Chu Chỉ Nhược vượt ve nổi ngạc nhiên của cô : Tại mình đến bất ngờ, anh ấy tưởng người đồ rác nên không thèm mở cổng ! Cô vui vẻ hỏi chị giúp việc :

— Cậu Dự có nhà không, chị ?

Chị giúp việc đáp :

— Có nhà. Cậu bị đau.

Chu Chỉ Nhược dẫn xe vào sân.

— Cậu đau bệnh gì ?

Chị giúp việc mỉm cười hóm hỉnh :

— Tôi không biết. Mà cô ghé thăm, chắc cậu sẽ hết đau.

Chu Chỉ Nhược thấy nóng ran đôi tai và âm ỉm đôi má. Cô thẹn. Nổi thẹn rất con gái. Nổi thẹn để mê, ngây ngất trong vũ trụ băng khuâng. Nếu sân xi măng nhà anh chàng Đoàn Dự là giòng suối trong vắt dưới nắng đào và Chu Chỉ Nhược đứng bên bờ suối soi bóng mình trên mặt nước, cô sẽ nhìn rõ cô, nhìn rõ cả trái tim cô thồn thức. Cô sẽ bối rối biết bao khi thấy mỗi nhịp trái tim thồn thức là mỗi gợn sóng yêu đương lăn tăn trên mặt suối mộng tưởng. Và cô sẽ sung sướng vô cùng. Bởi vì cô vẫn là cô, mãi mãi là cô, là hoa của cõi đời, là chim của đất trời, là cảm hứng của cuộc sống, là ý nghĩa kiến tạo sự nghiệp của con trai, là xăng của xe tự động, là nước của cá, là lúa của gà, là mưa nắng của nông dân. Vần vắn. Con gái phải là con gái yếu điệu, hiền dịu, dễ thương. Con gái phải biết thẹn và đừng bao giờ đem thư tình ra hội thảo, cười hô hô và âm mưu hạ nhục kẻ «lãng xê lét đa mua». Con gái gặp một con trai như Đoàn Dự, Elvis Đậu phải sao xuyến như lá cây

rung rinh mỗi lần gió thổi trên ghẹo. Tóm lại, con gái không thể là Nghịch Nữ. Con gái mà giống Nghịch Nữ sẽ biến thành bà già Tạ Kim Cúc mình đồng da sắt trong phim quyền cước Ba Tàu, nhan đề *Anh hùng bản xứ*, võ của cậu Vương Vũ vất đi, cậu dùng xe ô tô cán bà ta, bà ta cứ sống nhe răng cái má và bà ta chỉ chết khi cậu tài tử tấu Vương Vũ dùng mỏ hàn xì khắc lửa vô thân thể bà ta. Chu Chi Nhược đang thẹn thùng. Chị giúp việc làm tăng thêm nỗi thẹn thùng của cô :

— Cô có thuốc tiên, cô ạ !

Chu Chi Nhược bẽn lẽn :

— Sức mảy. Tôi chỉ có thuốc nước đầu EYA. Cậu Dự mà bị nhức đầu, uống một viên khỏi liền.

Cô đã dựng xe đứng vững. Chị giúp việc muốn xin cô vài viên EYA. Chị chưa kịp ngó ý, Chu Chi Nhược đã dục.

— Lên kêu cậu Dự xuống giúp tôi.

Cô bước vào phòng khách. Tự nhiên vì đã quá thân thuộc, cô mở nắp dương cầm, kéo ghế, ngồi dạo bản *Love story*. Chị giúp việc lên gác, gõ cửa phòng Đoàn Dự.

— Thưa cậu, có khách.

Đoàn Dự đương bí vấn thơ siêu hình. Vấn *iêu* quả là khó đời với những thi sĩ thích làm mới thi ca, làm mới ngôn ngữ. Như Đoàn Dự. Nếu vấn *iêu* gặp loại thi sĩ tiền chiến lạc hậu thì ngon quá. Thí dụ Nguyễn Bình :

*Nàng đèn thăm tôi một buổi chiều
Những mong chấp nỗi lại thương yêu
Nhưng tôi không dám tôi không thể
Chấp nỗi bao nhiêu khổ bấy nhiêu*

Thí dụ Xuân Diệu :

*Làm sao cắt nghĩa được tình yêu
Có nghĩa gì đâu một buổi chiều
Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt
Bằng mây nhè nhẹ gió hiu hiu*

Thí dụ Hàn Mặc Tử :

Ai hãy làm thỉnh chớ nói nhiều

*Để nghe dưới nước đáy hồ reo,
Để nghe 'ơ liễu run trong gió
Và để nghe trời giải nghĩa yêu*

Thí dụ Tôn Nữ Thu Hồng :

Chỉ biết hôm qua một buổi chiều

.....*

Người đi tôi thấy làm sao đây

Và cảm bên mình nổi tịch liêu

Vấn vân... Mỗi thi sĩ tiền chiến và hậu chiến đều ít ra có một lần gặp vấn *iêu*. Và lần nào cũng thế, cứ *yêu* là có *chiều*, có buồn *hiu*, có tịch liêu... Phải cách mạng vấn *iêu* như người ta đã dán giấy quảng cáo diễn thuyết *Cách mạng tình yêu* trên tàu bán sách Logos. Tình yêu bị cách mạng thì vấn *iêu* càng cần được cách mạng. Yêu như ta đã yêu, đang yêu là yêu nô lệ, yêu phong kiến, yêu quân chủ chuyên chế. Do đó, thi sĩ cách mạng Đoàn Dự bèn phóng bút làm cuộc cách mạng vấn *iêu* :

Ai bảo em đòi ăn bún riêu

Mắm tôm rau sống dớp căng điều

Bây giờ nằm chờ anh Tào Tháo

Và bắt anh tìm lọ thuốc tiêu

Bài tân nhị thập bát tú này hết sức cách mạng vấn vô. Ngoài Đoàn Dự, không ai có thể cách mạng hơn. Tuy nhiên, là thi sĩ cách mạng tiền bộ, Đoàn Dự chưa hài lòng. Thi sĩ muốn chữ *diều* được thay đổi. Vì các nhà phê bình văn nghệ hôm nay rất khó tính. Họ sẽ chê Đoàn Dự vì bao tử của người yêu với cái bao tử của gà vịt, chim chóc tức là cái *diều*. Lại e họ cóc biết cái *diều* gà, *diều* vịt, họ tưởng cái *diều* là cái *diều* (mở ngoặc đơn : le cerf-volant, đóng ngoặc đơn — văn nghệ kiêu phê bình manie) con nít thả lên trời mùa hạ thì nguy vô cùng. Cái nền phê bình văn nghệ ở đây, hôm nay, bây giờ, đang bị thao túng, khuấy động bởi vài vị cứ thích lấy cái sự chế thiếu kinh nghiệm sống của các bậc phụ huynh quý vị ấy làm sự thông khoái và sự chứng tỏ tài năng phê

* Người chép quên mất câu này. Nhưng, chắc chắn, chữ *thứ* bảy của nó, đánh chệt cũng là *yêu*.

bình. Tất cả đều sợ hãi vài vị phê bình gia này. Như đời Tổng, dù làm tể tướng, thi sĩ Vương An Thạch vẫn sợ thi hào kiêm...sư thơ gia Tô Đông Pha. Mong xừ thi sĩ tể tướng, nhờ kinh lý đây đó nên mới ghé thăm dân vùng Linh Nam cho biết sự tình và biết nơi đây có thứ chim tên là Minh Nguyệt, thứ sâu tên là Hoàng Quyền. Và cảm khái mẩn thơ:

Minh Nguyệt sơn đầu khiêu

Hoàng Quyền ngọa hoa âm

Thi hào Tô Đông Pha chê dở, bèn sửa:

Minh nguyệt sơn đầu chiều

Hoàng quyền ngọa hoa tâm

Tô Thức nhà ta tưởng Minh Nguyệt là trăng sáng, Hoàng Quyền là chó vàng! Ấy cũng tại chữ Tẩu nó không viết hoa. Nên con chim Minh Nguyệt hót trên đầu núi, con sâu Hoàng Quyền nằm trong ruột hoa bị sửa thành Trăng sáng chiều đầu núi, Chó vàng nằm giữa hoa! Thi sĩ tể tướng Vương An Thạch cảm, không thèm tranh luận. Chừng tới ngày chánh sự vụ sở văn hóa Tô Đông Pha mắc lỗi, bị tể tướng Vương An Thạch đẩy đi Linh Nam ngồi chơi xơi nước, ngài chánh sự vụ mới có dịp buồn tình tìm cỏ cây, mây nước than thở và mới trắng mắt ra khi thấy chim Minh Nguyệt, sâu Hoàng Quyền. Từ đó, suốt đời không dám phê bình thơ văn thiên hạ nữa. Phê bình lão lêu là vỡ mặt.

Đoàn Dự đang bí vấn...điều, đang tìm cách thay chữ, đang sợ phê bình hiệu nhảm thì được chị giúp việc báo tin có khách. Cậu cau tiết:

— Ai? Khách nào?

Chị giúp việc lễ phép:

— Thưa cậu, cô Nhượng ạ!

— Báo tôi nhức đầu.

— Tôi đã báo vậy, cô ấy khoe có thuốc *cia* chữa nhức đầu hay lắm.

— Chị xuống đuổi con lỏi đó cút đi.

— Tôi không dám.

Đoàn Dự quát tháo ầm ỹ. Nhưng chị giúp việc đã khôn ngoan rút lui. Không nghe tiếng...đối thoại nữa. Đoàn Dự hăm mấy nói. Vì cửa phòng hé mở, cậu nghe văng vẳng âm thanh toát ra từ cây dương cầm. Bản *Love story* đã phổ biến khắp các máy nước thành phố, đã mơn

teo, gãy nát. Sao hôm nay nó tinh tú, mời gọi, thiết tha thế! Tại Chu Chỉ Nhược thả mười ngón tay ngà trên phím ngọc chăng? Đoàn Dự lại đưa tay sờ rầm hàng hàng lớp lớp chông chiến lược trên đầu và mời thủ con gái lại đùn lên cả đống. Đó là những phiên khúc buồn, những phiên sầu, nói theo văn nghệ bây giờ. Đoàn Dự bèn rời bàn viết, bước khỏi phòng và đứng vịn lan can cầu thang ngo xuống. Cậu ngắm người đẹp Chu Chỉ Nhược, nhớ những vần thơ lục bát dân tộc «Tình em như đĩa bánh bèo, Ngon hơn bánh đúc, bánh xèo vắt đi»... và cậu cảm khái:

Tình em như cái bánh đa

Anh đem nhúng nước hóa ra bánh xèo

Tại em cứ l cứ eo

Anh bèn tức quá liệng vào xuống mương

Bây giờ em giồng con lươn

Em chui vào lỗ em luồn vào hang

Đáng đời Nghịch Nữ làm tàng

Số đời phê tặng một hàng dzê rô

Thi sĩ cách mạng Đoàn Dự rất sung sướng với thi tài của mình. Ít ra, cậu đã trả thù Nghịch Nữ bằng thơ của cậu. Cậu cho Nghịch Nữ hóa thành bánh đa, bánh xèo; thành con lươn chui rúc trong hang, dưới bùn. Cậu đã bỏ tù Nghịch Nữ muôn năm. Nay mai, thơ sẽ in, sẽ vĩnh cửu bày ở các thư viện quốc nội, quốc tế, Nghịch Nữ phải chết. Mà thơ thì sông ngàn thuở, sông tới ngày trái đất đầu bạc, răng long, má lõm, lưng còng... Chu Chỉ Nhược đã nhấc bổng đôi tay khỏi phím đàn năm mươi giây rồi. Cô đang tưởng cô là Jenny chờ cậu Oliver*. Vậy thì Oliver Đoàn Dự lên tiếng:

— Khảy đàn chi mà hạch dữ!

Jenny Chu Chỉ Nhược nũng nịu:

— Em dạo đàn chứ đâu khảy đàn.

Oliver, từ hôm biết làm thơ đâm ra xấu sắc, mới xỏ ngọt:

— Ngoài dương cầm, cô còn khảy được những đàn gì?

Jenny đáp:

* Có cậu trong truyện *Love story*.

- Em kéo vĩ cầm.
- Biết kéo nhị không ?
- Nhị à?
- Ủa, đồn cò đó.
- Không.
- Thôi ác mô ni ca ? Vừa thổi vừa ăn chuối như danh tài Tống

Sơn ?

- Jenny cười duyên dáng. Oliver vào đề :
- Xe Honda của cô hôm nay kẹt sô hay hư bu dзі ?
- Jenny tưởng bở, gạ gẫm :
- Thắng không ăn, anh ạ !
- Oliver bỏ nhỏ :
- Thì cô ăn giùm thắng.
- Jenny sưng sờ. Oliver tới tập xuất chiêu :

— Kể từ giờ phút này, tôi long trọng báo cho cô và bảy Nghịch Nữ hay, tôi là thi sĩ Đoàn Dự. Tôi giả đồ khờ khạo, ngớ ngẩn làm trò cười bấy lâu nay để làm gì cô biết không ? Để tìm ý thơ và thử lòng người, tình người. Muốn dẫn thân nên tôi tình nguyện đóng vai thợ sửa xe, sửa điện, sửa quạt, sửa tủ lạnh, máy giặt, tivi, radio... Muốn viễn mơ nên tôi cạo trọc đầu. Thi sĩ là gì ? Xuân Diệu lạc hậu định nghĩa : *Là thi sĩ nghĩa là run với gió, Mơ theo trăng và vờ vẩn cùng mây...* Hàn Mặc Tử xác định thái độ thi sĩ của ông cũng viễn vông, thiếu phục vụ. Tôi làm thơ chồng ô tô buýt chạy ầu gây tai nạn, chống mẹ dấm, chuối chiên, thịt bò viên, thịt bò khô, kẹo kéo. Vân vân... Tôi là thi sĩ cách mạng. Người thi sĩ cách mạng là người khinh đời, coi thường con gái. Tôi nói sơ sơ thế, cô hiểu không ? Nếu chưa hiểu, đón coi thi phẩm *Thơ Đoàn Dự* sắp xuất bản sẽ hiểu.

Chu Chí Nhượng thần thờ đứng dậy. Đoàn Dự bối tiếp :

— Cô đã lầm bự. Cô ngỡ tôi là chìa khóa mở kho cười vô tận cho cô. Cô ngỡ tôi là thắng khờ để cô sai vật...

Chu Chí Nhượng ứa nước mắt. Cô bước khẽ tới... cầu thang. Đoàn Dự dơ tay cản :

— Cô nên dừng bước.

Chu Chí Nhượng bị cầm «bước khẽ tới người thương». Cô thò thế :

- Anh Dự...
- Cái gì ?
- Sáng nay em cúp cua đèn thăm anh.
- Cô sẽ bị phạt. Cúp cua hoài, cuối năm sẽ bị trượt vô chuỗi.
- Mặc kệ, em vẫn đèn thăm anh.
- Cô đèn nhờ tôi sửa xe.
- Không đâu, anh ạ, em đèn để xin lỗi anh.
- Đừng đóng kịch, lỗi din ! Cô đèn kiểm tra chơi mới để đóng

góp vào cuộc hội thảo dưới gốc khê.

— Em thế...

— Xin miễn thề giùm, lỗi din. Cô về đi, tôi tuyên bố tôi đã chấm dứt nghề hể. Tôi là thi sĩ.

— Anh phải hiểu lòng em chứ.

— Rất tiếc tôi không học thuốc, làm sao giải phẫu ruột, bao tử, gan, tim của cô.

— Em...

Chu Chí Nhượng muốn nói «Em yêu anh», nhưng cổ cô bị ngọn lửa nào đốt cháy. Nước mắt cô dàn dựa trên khuôn mặt xinh đẹp. Nước mắt cô làm xao xuyến Đoàn Dự củ lẩn. Bấy giờ, Chu Chí Nhượng thật sự là cô gái dễ thương và Đoàn Dự thật sự trở về chiến khu củ lẩn của cậu. Tâm hồn Đoàn Dự nao nao. Cậu chợt hồi tiếc cậu đã cách mạng sự củ lẩn. Than ôi, củ lẩn vẫn hơn cách mạng. Củ lẩn có niềm rung động chân thành và tuyệt đỉnh. Cách mạng chỉ có kiêu ngạo và giả dối. Thà làm cậu trai củ lẩn hơn làm thi sĩ cách mạng. Chu Chí Nhượng nghẹn ngào. Cô xoay người và bước ra sân. Cô không mua được thuốc nhức đầu EYA. Đoàn Dự nhìn theo Chu Chí Nhượng. Cậu cảm thấy mất mát một thứ gì quý báu. Cậu đứng bất động. Trước mắt cậu, giòng sông hồi hận dâng cao. Đưa từ đâu tới, tiếng hát của Anh Ngọc sót sa : *Ừ, thổi em về, Chiều mưa giông tới. Bấy giờ anh vui, Hai bàn tay đối. Bấy giờ anh vui, Hai bàn chân mỗi, Thời gian nơi đây...*

Đoàn Dự chớp mắt. Rồi cậu chạy vọt lên phòng. Làm thơ siêu hình. Bởi tóc cậu còn lốm chớm. (Còn nữa)

CHẠP PHÔ

chủ tiệm: KIỀN VÀNG
quản lý: KIỀN NỮ
rao hàng: CHÚ CUỘI

NƠI BUÔN BÁN TỪ NGỌN TÓC HUYỀN CHO
TỚI HẠT KIM CƯƠNG. BIỂU KHÔNG TỪ
LỜI THAN VẤN CỦA NHỮNG ĐỘC GIẢ TỚI
TIỀNG THỜ DÀI CỦA MỘT ÔNG CHỦ NHIỆM

bột chống sâu răng

Mấy nhỏ kíp tóc nều lở nhai kẹo quá nhiều mà không thể stop được. Có thể yên trí để bảo vệ hàm răng ngọc của mình bằng cách cho vào cơm hay kẹo ngậm một số phân lượng nhỏ bột «Anticay». Chất bột này có công dụng giảm thiểu chất cường toan mà không thay đổi hương vị món ăn và sau cùng cũng tạo thành lớp men bao bọc thành răng chống bệnh sâu răng.

Nhưng mà thuốc này ở bên Úc lận...

T. N.

khoa học và...

James Morris là một phóng viên 10 năm nghề nổi tiếng của Anh Quốc, có vợ 5 con đã trở thành cô James Morris sau cuộc giải phẫu đổi giống. Thi cứ ca tụng ông bác sĩ tài ba này đi. Nhưng thật là rắc rối về chuyện hai vợ chồng Morris phải ly dị nhau và coi nhau như... chị em dâu. Cũng cứ được đi. Còn chuyện bỗng dưng 5 đứa con trở thành mồ côi bỏ mới thật là cười với nước mắt hai hàng phải không các bạn.

KI CỐP ghi

SÁCH BỎ TÚI

cuộc oanh tạc khủng khiếp nhất trong lịch sử chiến tranh

Đó là cuộc oanh tạc kinh dị nhất mà những thường dân tại Dresden, một đô thị nổi tiếng của Đức phải gánh chịu trước khi thế chiến II chấm dứt.

Thảm kịch này mệnh danh là : Tận diệt Dresden

Sọan giả (kể hoạch gia): Nam tước Cherwell quốc tịch Anh, lai Mỹ Đức, cô văn kỹ thuật của Churchill.

Đạo diễn (thực hiện kể hoạch) : Thống tướng Arthur Harris tư lệnh Bộ Tư lệnh oanh tạc.

Diễn diễn : 6.000 hoa tiêu oanh tạc cơ chiến lược Đồng minh.

Thời gian : Đêm 13 tháng 2 năm 1945

Không gian : Dresden đô thị cổ kính tráng lệ, trung tâm văn hoá nghệ thuật của miền Saxe (Đức).

Nguyên nhân : Còn là đề tài tổn hao giấy mực

Hậu quả : 135.000 thường dân Đức chết tức khắc, không kể một số tương đương khác, suốt đời trở

thành phế nhân. Dresden nguy nga, kiểu diêm chỉ còn là đồng tro tàn.
VŨ SƠN PHONG

tê lê phôn lạ đời

Vẽ kiểu ở bên Ý vừa được sản tại Hoa Kỳ loại máy «alô» này kêu là «Grillo» để cầm trong tay rất dễ. Nó nặng chừng 430 gr và dài 21 phân tây. Mặt nó ở giữa ông nghe và ông nói. Khi để nó lên bàn phím có ông để nói gập lên mặt số quay. Như vậy chỗ nó chiếm rất ít. Một cái lợi khác là khi cầm máy trong tay để alô ! alô ! người xử dụng tha hồ cử động, bởi vì trên bàn không còn máy nào cả.

Trân trọng kính mời quý bạn vàng bạn ngọc ký tới ghé thăm cửa tiệm chúng tôi để biết thế lệ cuộc thi hào hứng nhất thế kỷ với giải thưởng rất ngoạn mục.

dù bằng giấy

Ái Nhĩ Lan là một nước hay thường có mưa nhiều nhất Âu Châu, những cơn mưa phùn nhỏ chứ không mưa to. Dân chúng ở đây rất quen với những cơn mưa, vì nó làm cho cây cỏ ở đảo tươi tốt. Năm 1969 công ty xe buýt có tung bán trên khắp các chuyến xe một loại dù làm bằng giấy không thấm nước với giá thật rẻ, chỉ có 1 quan 20 (nếu hồi xuất 30 đồng VN ăn 1 quan thì giá mỗi cây dù 36 đồng).

xì gà lạ đời

Năm 1969 người Hòa Lan tung ra thị trường một loại xì gà mỗi hộp 25 điều, mỗi điều đều mang cái vòng trên có in hình một vị quốc trưởng tên tuổi trên thế giới.

Người mua hút, nếu ghét vị quốc trưởng nào thì cứ việc để nguyên cái vòng mà đốt thuốc hút cho cháy hết hình vị đó, cũng tựa như các dân «xuồng đường» đốt hình nộm lãnh tụ phe đối lập vậy.

Theo hãng chế tạo thì loại xì gà này bán chạy như tôm tươi. Cũng có nhiều người xem đó là phương tiện trả thù các nhân vật mà họ ghét cay ghét đắng.

LÊ THÚY MAI

TỔ HỢP KIẾN VÀ BẠN KIẾN

ĐỒ ĐỒ (Saigon) : Được tin bạn đã lâu. Mong có dịp chuyện vãn chuyện dài. Dù sao cũng là cảm động lắm lắm.

PIANO (Pasteur) : Lâu quá không nhận được hàng hóa gì của bạn. Cả chợ đang xôn xao chờ. Sách tặng của bạn dạo nào nhận được chưa nhỉ ?

KIM KIM (An Giang) : Hẳn là ông Bưu Điện khó tính đã chê địa chỉ nhà em. Muốn thọ giáo «sư phụ», sao không chịu làm môn đệ siêng năng như đã hứa ?

HẠT NHẪN : Đã tạm thời phân nhiệm ở cửa tiệm như thế này: Cuối lo việc rao hàng và quảng cáo ồn ào. Kiến Nữ quản lý hàng hóa. Kiến Vàng giao thiệp buôn bán và chăm sóc tổng quát. Vậy thư từ, hàng hóa bạn cứ liên lạc Kiến Vàng chủ tiệm.

CHÓ VÀNG (?) Có dịp mời bạn ghé tòa soạn chơi. sau 4 giờ, chiều. Gửi lời cảm ơn bạn ốm, chúc tất cả vui vẻ.

KIẾN VÀNG ƠI !

VÀNG : Lâu nay không được nghe Chủ nhiệm TN than thở. Nhớ quá. Phải chăng báo đã khâm khá hơn ? Ó, dù thế cũng không nên quên. Đôi khi phải than thở, vì không than thở ... không là báo TN.

KIẾN CÀNG (Nh.T)

ĐÁP : Bạn hiểu nhau kỹ quá. Chủ nhiệm đang viết cuốn «Đời sao mà khổ thế», thư ký toà soạn cũng dọa viết «Đời là một tiếng thở dài». Nếu bạn ghiền đọc thư toà soạn, TN sẽ gom lại thành một tập lấy tựa là «Tiếng thở nổi dài» in kịp vào dịp Đệ Tam Chu Niên tới.

VÀNG : Em hồng kỳ thi bút chì số 2 vừa rồi. Buồn quá chừng. Trong khi bạn bè em đâu hết trơn. (Nói cho KV biết em nhất lớp hai năm liền) thế là xui hay tại đốt hờ KV ? Em sợ ông IBM đến nổi nằm mơ tới ông hoài. KV bây em phải làm sao bây giờ ?

NG. TH. TH.

ĐÁP : KV. Khuyên em cứ lấy can đảm chuốt viết chì đợi kỳ hai. Sợ ông IBM thì giá bộ đề ông ấy chế trong giai đoạn đọc lý lịch xem sao. (nhớ là đừng để trở thành trầm trọng) Hy vọng chăm bằng tay của

lương tâm thầy cô em có may mắn hơn chăng.

tục tũ

— Anh có biết thằng cha B không ? Chiều hôm qua tôi phải mời hấn ra khỏi bữa tiệc tất niên ở nhà, vì hấn kể một câu chuyện thật tục tũ.

— Anh làm như thế rất phải.

— Nhưng mà, anh biết không, tất cả khách khứa đều bỏ ra về theo hấn, để nghe... nốt câu chuyện.

P.K. KHÔI

sự ô nhiễm

Một vụ kiện với số tiền bồi thường lên tới hơn Một Tỷ Yen (khoảng tỷ rưỡi tiền VN) mà một công ty Nhật bản đã phải bỏ ra. Nguyên cáo là dân làng nơi công ty làm đồ nhựa nọ tọa lạc. Sự ô nhiễm của hợp chất nhựa có thủy ngân của nhà máy đã gây thiệt hại nhân mạng cho hàng chục người và gây bệnh tật cho hàng trăm người khác trong làng. Vụ kiện kết thúc bằng cánh thương tâm là ông Tổng Giám Đốc công ty đã phủ phục dưới chân các nạn nhân do sự ô nhiễm gây ra bởi nhà máy của công ty khóc ròng. Vấn đề ô nhiễm như thế cũng đáng kể lắm chứ ?

HỒ HẢI đọc

đừng nóng!

Trước một hiệu may áo phụ nữ, một người đàn ông đẩy đi đẩy lại mãi một chiếc xe con nít. Trong xe có một đứa bé lười 8 tháng khóc la rùm trời. Người đàn ông nói với một giọng bình tĩnh:

— Quang ơi, cô giữ bình tĩnh, đừng nên nóng nảy. Cô mà làm chủ lấy mình.

Một bà vừa đi ngang qua thấy lạ liền hỏi:

— Ông nói với trẻ con nghe ngọt ngào quá. Ít người cha nào được như ông. Đứa bé tên Quang à?

— Ô không. Nó tên là Long. Còn Quang là tên tôi.

ADIEV MONKEY

cám ơn em
đã...

Độc số báo này quý vị thấy thi sĩ Thai Đề hung hăng vung vít suốt 1 cahier. Hiện tượng gì thế? Dạ, kính thưa quý vị, như thế là quý vị sắp được đọc sách đây ạ.

nhà văn tác phẩm và cuộc đời (3)

Một bữa nọ nhà văn của chúng ta, thí dụ chàng say khướt một đêm trước đó, không kịp đưa bài cho báo. Buổi sáng chàng gọi điện thoại tới cho bạn: viết thay «moa» một kỳ. Bạn của nhà văn cũng có thể là một nhà văn khác, đôi khi «tương trợ» nhau như thế. Thường là vô tội ă, những đoạn viết thay tác giả «bị bệnh bất ngờ», nhưng cũng có khi là một đầu đốn, kẻ viết thay bèn cho nhân vật chính ra đường và bị đụng xe chết ngay tại chỗ. Đến khi tác giả viết tiếp chỉ còn biết gửi hoa phúng điếu và đau khổ gây chuyện với bạn. Ông trời có quyền sinh sát nhưng lại không có quyền cho người của mình sống lại, nói chỉ tới phép lạ là chuyện đầu phải thường tình. Giai thoại về nhà văn viết phơ ơ tông cũng là một truyện dài. Nếu kể tiếp một đoạn về cái sự việc viết thế tác giả, các bạn sẽ thấy «tác phẩm» chẳng là cái quái gì cả, một ngày kia «tác phẩm» ấy in thành sách và tác giả không chịu thêm một đèo gọt chỉ mới.

KIỀU NỮ (kỳ sau tiếp)

cây hoa hồng lớn nhất

Tại Tombitone tiểu bang Arizona (Mỹ) có cây hồng năm mươi năm (50) đường kính thân cây chừng một trăm lẻ năm (105) cm, cao hai mét bảy lăm (2,75) cành bao trùm hai trăm mét hai, có ba mươi hai cây cọc chổng đỡ và một trăm năm mươi người có thể ngồi chơi dưới tán hồng này.

NÚI (HOÀNG ĐẠO)

một nghề lạ

Chuyện này xảy ra ở Göteborg, dân chúng không lầy lăm lẹ nữa khi thấy một bà già đang sửa như chó tên Marika trong các phố nhỏ ở tỉnh. Bà già này có tài bắt chước hết tiếng sửa của hai mươi giồng chó trên thế giới. Bà ta được Ban Giám Đốc của sở thuế mướn để dò các chủ chó mà không chịu khai chó ra để trốn thuế. Thật là lạ.

xạo một cây

Một anh chàng đến xin việc tại một công ty lớn vào bất nhất thứ đó: «Thưa ông Giám Đốc, tôi ở bên Tây về, tốt nghiệp Sorbonne với bằng kỹ sư ưu hạng. Đã hai lần tôi từ chối lời mời của một hãng xuất nhập cảng nọ để nhận chức Phó Giám Đốc. Tiến bạc không thành vấn đề với tôi, vì vậy Ông Giám

Đốc muốn trả lương tôi bao nhiêu cũng được. Tôi lại sẵn sàng làm mỗi tuần 70 giờ». Ông Giám Đốc há mồm: «Chúa ơi! Thế ông có thể cho tôi biết là ông có những khuyết điểm nào không?» Suy nghĩ một chốc, anh chàng trả lời: «Có chứ, tôi là một cây nói xạo».

NGUYỆT XUA

không dám mà thắng

Một trận đấu Quyền Anh lạ lùng nhất xảy ra vào năm 1943. Hai võ sĩ Mỹ thượng đài là L. Fellers và Carmine Milone. Tiếng kiêng vừa kêu báo hiệu trận đấu, Milone nhào tới Fellers với một sức mạnh vũ bão trong cái đầm chớp nhoáng nhưng bị mặt đá Milone đập đầu vào cái cọc, ngã xuống sàn nằm sõng xoài. Fellers được tuyên bố thắng mà không đổ một giọt mồ hôi.

siêu...xi măng

Một loại xi măng vững chắc gấp 5, 10 lần chất bê tông thường vừa được một hãng Nhật bản sáng chế. Loại xi măng này gồm có chất bê tông trộn lẫn với chất nhựa plastique cứng đặc biệt là chất liệu này chống lại cường toan và nước biển. Nhật bản sẽ đem thí nghiệm nó để xây cất một khách sạn dưới biển.

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

Hoàng hỏi, nhắc tôi nhớ tới lần trên bực gỗ, sách, vở và những tên thuốc bổ. Đạo này còn chăm uống sữa nữa không? Vẫn vậy, hơn mười sáu năm nay. Tự dưng tôi hồi hộp ngó chàng và đợi chàng kể lại từ đầu tới cuối. Đây có phải là lúc để nhìn lại những gì đã qua như một kỷ niệm? Không. Tôi và Hoàng mới chỉ là hôm qua, còn tươi tất cả những mắt nhìn những ngượng ngập những rộn ràng của cuối một niên học. Tôi im lặng đợi Hoàng khơi lại những bước chân vừa qua nhưng làm như chỉ có thể, chàng quên hay vờ quên. Hoặc chàng nghĩ là chưa phải lúc, có thể tôi nhận ra chàng hơi ngập ngừng trong những ngượng ngập thuốc và cà phê. Rồi chàng reo lên như kẻ khám phá, nói đã biết trong ví tôi có thứ hoa gì thơm lắm. Những bông ngọc lan. Tôi bảo Hoàng xòe tay ra, anh có phần. Và tôi kể cho chàng nghe chuyện cây ngọc lan «của tôi» trong vườn nhà thiên hạ, đã nuôi nấng nó suốt những niên học, chiếu qua mới bói được những búp đầu. Hoàng chăm chú nhìn tôi hơn là lắng nghe tôi nói, tôi nhận ra vậy. Cái khoảng thời gian sau đó đậu xuống nhẹ nhàng đến nỗi tôi quên được cả một buổi chiều đang bắt đầu mù mịt bên ngoài.

Gần bảy giờ rồi đó anh. Chưa muộn lắm mà, lần trước Quyên không để ý là phải đợi ông nha sĩ tới hơn bảy giờ mới về sao. Hoàng chuyển những búp ngọc lan ở hai bàn tay mình rồi bỏ vào túi, quý lắm

đây. phải cảm ơn cả ông nha sĩ lẫn vườn nhà thiên hạ nữa. Mắt Hoàng nhìn tôi lạ lắm kia, một lúc thật lâu, chúng tôi ngồi im trong mắt nhau.

Hoàng khiến tôi run rẩy khi đề nghị :

- Chủ nhật ông Hoàng tới đưa em đi nha sĩ được không?
- Đón em ở nhà ấy à?
- Ừ.
- Thôi... em sợ lắm.
- Sao vậy?

Tôi muốn nhắc tới ba tới mẹ, tới sự khó khăn khi phải trả lời câu hỏi «ai vậy» mà chắc chắn không thể tránh được. Hoàng quên rằng em vẫn còn nhỏ nhút lấm để tiếp bạn trai ở nhà mà. Nhớ ba mẹ la mắng em thì sao. Nhớ ba mẹ cầm đoán em thì có phải buồn hơn không. Tôi chỉ nghĩ được như vậy, nỗi lo sợ của tôi, nhưng không nói cho Hoàng hiểu. Bỗng Hoàng cười thành tiếng :

— Nói vậy chứ, ai mà dám. Nhà Quyên có cái công cao phát sợ.

Biết Hoàng phải nói như thế là để lảng ra một chuyện khác nhưng tôi không biết phải nói gì với chàng sau đó. Tự dưng tôi sợ chàng buồn.

Khi bước ra khỏi quán, Hoàng vẫy cho tôi một chiếc xích lô và dặn dò :

— Ông cho em tôi về Lê văn Duyệt nhé. Chạy chậm chậm tránh ô gà không thôi bệnh nhân...rời hàm ra là ông phải bồi thường bạc triệu đó.

Tôi nguyền Hoàng trước khi bước lên xe. Ngập ngừng, tôi nói với chàng một câu như đã nghĩ tới khi này còn ngồi trong quán, sợ chàng buồn :

- Chủ nhật này Hoàng đợi em nha.
- Tôi sẽ khởi hành ngay khi hồi còi giới nghiêm đầu vừa dứt.
- Chín giờ ông nha sĩ mới làm việc cơ.
- Rồi có phải nhịn ăn cỡ uống gì không?
- Ông ấy cho em uống thuốc và dặn ăn đồ nhẹ trước khi mổ.
- Ừ, mổ... răng ấy mà.

Hoàng trả những thứ tôi gửi, xếp vào lòng gọn ghẽ cho tôi, chiếc ví, cuốn sách và áo mưa.

— Quyên nè.

— Dạ.

— Tám giờ tôi đợi Quyên ở đây nha, mình ăn sáng. Cũng phải cho mấy con sâu răng một ăn huê cuối cùng chứ bộ.

Tôi dạ nhỏ. Khi ông xích lô vòng xe lại, ngang chỗ chàng đứng đó, tôi lộ đầu ra :

— Hoàng quên...

— Gì cơ ?

— Chúc em gì chứ.

Hoàng cúi sát vào xe :

— Ủ, chúc em ăn ngon và ngủ ngon.

Chủ nhật, tôi ngồi ăn sáng và cười nói với Hoàng. Nói thật nhiều ăn thật nhiều để sau đó bị băng bịt kín miệng. Hoàng dỗ dành tôi, chịu khó đau cho cái miệng khỏi đi rồi mai một cười thật tươi chụp ảnh cho đẹp. Hoàng khoe chàng còn có «nghề» chụp ảnh nữa. Chuyên chụp đám cưới đám tang và ôm máy đứng ở công viên trước Tòa Đô Chính và Sở Thú có không ? Tôi đùa, Hoàng gõ chiếc muỗng khuấy cà phê vào thành ly phản đối. Mới được ông chú chia cho ba cuộn phim màu với điều kiện là phải tìm cho ông ta một tấm hình cô ca sĩ có mái tóc đẹp. Chi vậy ? Để ông ta in mẫu quảng cáo cho một thứ kem gội đầu vì ông ta làm chủ một quảng cáo cuộc. Cái nghề của anh cũng linh đình dữ nhì. Linh đình lắm chứ, toàn hẹn với các ca sĩ không hà. Anh quen hết với các cô ? Gần như thế, nghề nghiệp mà. Người ta làm nghề chụp hình thì người có hình phải trả tiền chứ, tôi hành nghề thì phải trả tiền để được chụp hình người ta. Lại càng linh đình nữa. Mỗi cô ca sĩ đều có một già, mời họ đi chụp hình cũng như mời họ đi hát một bài vậy. Bây giờ em mới biết chuyện đó. Tôi thích thú khi nhắc lại một câu đùa của bạn bè trong lớp, chụp hình Quyên Quyên để in vào hộp tăm tre thì nhất Hoàng ạ. Hoàng cho tôi đẩy nhóc một cái túi xách. Hộp kẹo, hộp táo tàu, mấy cuốn sách và một phong thư dán kín. Tất cả về nhà mới được đựng tới, Hoàng dặn, cái bì thư này khi mở xong thì mở ra, sách để

đọc trong những ngày còn phải nằm nhà, đồ ăn được khi nào cái miệng đã bình thường trở lại. Sự chăm sóc của Hoàng khiến tôi cảm động ngay người. Có bao giờ tôi được sung sướng đến như thế, khi biết rằng trong hơi thở của mình đã lẫn hơi thở của người khác, đầm ấm, triu mến. Tôi ngồi với Hoàng tới giờ hẹn của ông nha sĩ và nói, bây giờ Hoàng về đi. Hoàng tròn mắt, đợi Quyên chứ. Thôi lát nữa em băng bịt miệng mặt xấu xí ghê gớm lắm, em không muốn ai nhìn tới hết. Chắc là em phải chui vào tắc-xi chứ không dám ngồi xích lô đâu. Hoàng định phản đối gì nhưng chiều tôi, cuối cùng chàng cũng lên xe về trước. Cầm núp ở đầu ngõ em nha, em biết là giận lắm đó. Hoàng cười, Tây Thi khi nhân nhó vẫn xinh đẹp là Tây Thi chứ bộ.

Chủ nhật, tôi dời phòng mổ của ông nha sĩ với cái miệng đau và như ế ẩm toàn thân. Vừa về tới nhà nhỏ cháu đã lột tót đi theo «cô ơi cô», tôi trưng mắt với nó ý muốn bảo cầm miệng lại để ta yên. Con bé vội lĩnh đi sau khi «cô ơi cô, có ai gửi cho cô hoa nhiều lắm, cháu để trên phòng cô đó». Tôi leo vội lên lầu và ôm lẳng hoa trắng vào lòng, quên hết những bực nhọc đau đớn. Gửi Quyên một chủ nhật mới — H. Đóa marguerite đẹp hơn bao giờ hết nở rực rỡ trong một ngày, như một ngày đầu tiên trong đời tôi cảm biết thế nào là hạnh phúc. Hoàng ơi. Hoàng ơi. Tôi ôm những bông hoa trắng trong lòng mà muốn lịm đi vì sung sướng. Lát sau đó nhớ tới những thứ Hoàng xếp trong túi xách, tôi mở ra từng thứ một. Tãmcad con gà con tươi vui với chiếc dù nhiều màu sắc: Chúc Quyên mau bình phục. Như thế đó Hoàng. Rồi hộp kẹo Ảng lê thật xinh là hình dáng một chiếc rương châu báu, có chiếc chìa khóa bé tí xoay một vòng mở ra một thứ kẹo caramel mềm mà tôi chỉ ngậm không thôi chứ không thể ăn được. Ác ghê đi, Hoàng ạ. Anh dỗ em hay anh dụ những con sâu răng đây ? Mặt hộp kẹo có in hình chú nhóc «red boy» ngồi chổng tay mơ màng khiến tôi thú vị với ý nghĩ: Anh đó Hoàng, hồi bé chắc anh cũng phải dễ thương như thế, hay dễ thương hơn thế nữa ày chứ. Sao mà em thương anh quá đi mất Hoàng ạ. Tôi phải ôm lấy miệng vì chút xíu nữa thì quên bẵng đi chuyện những chiếc răng sâu vừa ngậm hết thuốc.

Và là những chiếc răng sâu, những ngày nằm nhà đợi cắt chỉ tôi

uồng sữa và đọc sách, uồng sữa và nhớ Hoàng. Một tuần lễ êm đềm hái xuống những tờ lịch, tôi ghi lấp kín : Một tuần nhớ anh đầy đủ.

chương sáu

Em không biết những đóa Marguerite có nghĩa gì đó Hoàng. Em gọi chúng là loài hoa chủ nhật. Anh biết không, lần đầu tiên em nhận được hoa tặng em cuồng hết sức. Hoàng giả bộ ngờ ngác nhìn tôi, ủa, ai tặng hoa em vậy ? Không biết nữa, tôi tìm tìm cười với anh, hình như là một ông con trai nào vẫn H. Vậy hờ, đời sao hạnh phúc ! Ai hạnh phúc cơ ? Người con trai và người con gái. Anh có quen với họ ? Hình như có, quen với người con gái. Thề còn người con trai ? Không, đó là em chứ. Em chả quen với ai cả. Thề sao em dám nhận hoa của người ta ? Tại vì người ta vẫn H. Cả trăm người vẫn H, không sợ lẫn sao. Tôi trừng mắt ngó Hoàng, biết thề em không thêm quen với anh đâu. Hoàng phả một hơi thuốc đầy cười cười, cho xin đi, mắt thương đã to khi quát lên trông thật dễ sợ, dám nuốt sống tôi lắm à. Nuốt sống được thì đã nuốt em ghét anh quá chừng đạo đó. Và tôi kể cho Hoàng nghe chuyện những bông hoa trắng một chút xiu nữa thì đã bị xử tử tập thể ở dưới bếp. Đạo đó em ức ghê, tại anh cứ lo đi khen tên người khác đẹp hoài. Rồi sao ? Rồi sao anh biết đó, bỏ lên bệnh thất mà em muốn khóc. Nền niên học kéo dài hơn vài ba tháng nữa dám em bệnh lắm. Bệnh gì ? Bệnh to tim, trái tim thủ oán trái tim lớn ra. Tôi hỏi Hoàng, anh biết thề không. Đạo trước đó em còn ghét Hoàng nhiều hơn nữa, ghét đôi mắt kiêu đen thui của Hoàng ngó em mỗi trưa về học, ghét cái vẻ kèn kiêu Hoàng bước tới lui giữa đám áo trắng. Ghét cay đắng mắt Hoàng thờ ơ nhìn em cũng như bao bạn bè khác. Anh biết thề không, đạo ấy... Cái khoảng thời gian vừa đủ để chúng tôi quen nhau và thân nhau. Khi nhắc lại, vẫn còn một chút ngập ngượng nào đó như bàn tay đưa ra nhưng còn rụt rè, lo sợ những gì không đâu.

— Nè, cô nhỏ...

Người đàn ông khiến tôi giật mình, nhồm đậy :

— Có không ạ ?

Nhìn tôi bằng đôi mắt lơ lơ không kính, ông chỉ cái ông điện thoại nằm trên bàn, nói: nghe đi. Cầm lên, đặt ông điện thoại sát vào tai tôi xúc động như gặp Hoàng.

— Alo, Hoàng hờ, Quyên đây.

Im lặng một lát, lát sau tôi mới nghe giọng lạ hoắc ở đầu giây đằng kia vang lên :

— Tôi không phải là Hoàng, nhưng...

— Xin lỗi ông...

— Tôi là bạn của Hoàng. Hoàng có dặn hân về trễ, Quyên chịu khó đợi một chút. Đáng lẽ tôi phải xuống dưới đó thay bạn bè nhưng đứng trên này tôi cũng thấy rồi. Có phải Quyên mặc áo vàng không ?

— Ơ...vàng..., tôi lúng túng, cảm ơn ông.

Vừa đặt máy xuống thì Hoàng về tới, tôi phải lên tiếng gọi không thôi chàng không thấy đợi ngoài phòng lại phóng xe vào sân, mắt công trở ra.

— Xin lỗi nghe, đợi lâu không ?

— Không lâu, mới gần hết buổi sáng của người ta.

Hoàng dựng xe, lững thững tiền lại phía tôi, trên vai quàng chiếc túi xách Pan Am, miệng cười thật dễ ghét.

— Tự dưng bạn quá chừng.

Tôi quay nhìn ra sân :

— Làm ơn tháo bỏ cặp kiềng cho em nhờ.

— A, hôm nay sao bé khó tính thế nhỉ.

Từ chuyện đợi lâu đến chuyện nghe điện thoại làm để nhìn thấy một Hoàng nghênh ngang trở về cười nói, tôi bỗng bức mình. Bé bé nhón nhón, một cái gì nghẹn ứ lấy cổ, tôi vùng vằng bước ra phía cổng:

— Em về.

Hoàng bước tới, chặn lối !

— Đừng làm hỏng một buổi sáng đẹp chứ.

Tôi cúi nhìn mũi giày mình :

— Nó đã hỏng rồi.

Và tôi chực khóc. Hoàng nắm vai tôi đẩy nhẹ trở vào, ngồi xuống

nơi đợi cũ. Chưa muộn mà Quyên, vẫn còn nguyên vẹn một buổi sáng. Tiếng Hoàng ầm trở lại. Tôi nghe tiếng con chim non nào trong trời cất lên tiếng đầu xôn xao ngoài kia, trên những ngọn cây cao dày lá và đầy nắng nơi anh ở. Bãi cỏ xanh vuông vức, lối đi sỏi trắng dẫn tới một tòa nhà nhiều ô cửa sổ. Chỗ đó mà sáng nay ngôi đợi anh tôi đã ngắm nghía mãi, cô tưởng tượng mãi để hình dung được cái phòng, những bậc thang mà thường ngày anh thân thuộc, nơi chốn anh trở về hay từ đó anh đến với tôi. Nhớ hồi còn nhỏ tôi đã theo chị Hải dự lễ đêm Giáng Sinh ở đây một lần. Lễ Giáng Sinh với những đèn ngôi sao lung linh trên các cành huỳnh đàn rũ lá quanh ngôi nhà nguyện dành riêng cho sinh viên trong lưu xá. Lễ Giáng Sinh với một chút rét mướt của đêm, của tháng chạp và những ngọn nến vàng, những bản thánh ca cao vút ngân nga. Dù chẳng hiểu một chút gì về nghi thức, về sự huyền nhiệm của lễ Giáng Sinh nhưng tôi vẫn háo hức như chị Hải háo hức theo người bạn trai của chị dự lễ nửa đêm trong ngôi nhà nguyện ầm cúng. Ngôi nhà nguyện ấy, theo như Hoàng nói, giờ đã dời ra phía ngoài, để là một studio thu hình cho những chương trình giáo dục, nằm trong hoạt động truyền thông của các vị linh mục Dòng Tên. Hoàng nói anh dọn về đây chưa chính thức, dù đã gần một năm, có nhiều điều tiện nhưng cũng có nhiều điều bất tiện trong lối sống tập thể như thế này, chưa biết dứt khoát ra sao, nhưng dù sao cũng là một nơi chốn để trở về bắt đầu thân.

Chờ anh chút nha, Hoàng nhìn tôi ầm ập, vài phút thôi. Rồi anh biến vào phía trong. Khi anh trở ra tôi chỉ lên chiếc đồng hồ tròn ở tường phòng đợi, gần hết buổi sáng của em rồi đó. Giờ này mới là giờ lý tưởng cho các cuộn phim màu. Hoàng dắt tôi đứng dậy và vẫy tay chào người đàn ông giữ máy điện thoại. Có báo mới cho bác đây, chàng ném vào một tờ tạp chí cho ông ta rồi chúng tôi cùng bỏ lại buổi sáng đợi buổi sáng chờ buổi sáng giận dữ ở đây.

— Chủ nhật vui vẻ.

Chiếc xe phía sau vụt qua mặt và người con trai đưa cao tay chào chúng tôi với tiếng cười lớn.

— Ai vậy anh?

— Bạn.

— Họ biết em à?

— Tên ngồi quán với anh hôm nọ và hồi nãy anh mới nhờ hân đợi em đó.

— Ông ta làm em quê cùng mình.

— Sao vậy?

— Em lắm là anh khi nói chuyện điện thoại. Ông ta đâu thêm đợi em ngoài công như anh dặn.

— Cái thằng tệ thật, hôm nay về anh phải hải tội hân đã man mới được.

Hoàng đưa tôi trở về con đường quen thuộc của hằng ngày tan học, khiến tôi hoang mang. Đi đâu thế này Hoàng? Như đã nói trước rồi mà. Như đã biết trước rồi mà. Hoàng ngừng lại trước cổng của ngôi nhà mà những lần về học tôi thấy cái ông con trai mang mắt kính nâu đứng đó.

— Đây là nhà của bà cô anh.

— Anh đâu có nói trước với em vậy.

— Thì có gì quan trọng lắm đâu.

— Không quen những người thân anh, tự dưng bảo em đến nhà họ...

Thay vì phải nói gì thì Hoàng cười cười, đập cái khóa xích ầm ầm vào cánh cổng sắt để gọi người trong nhà. Tiếng chó sủa tiếp sau và một người đàn ông râu tóc bạc phơ chậm chạp bước ra.

Mạnh giỏi chứ bác Hai. Đây là em cháu. Bữa nay không có thợ làm hồ bác Hai. Tuần nay cô cháu có ghé về không bác Hai. Hoàng khỏe mạnh đùa giỡn với con chó và luôn miệng hỏi thăm người gác đàn còn lui cui với xâu chìa khóa ngoài cổng. Tôi đứng bên chiếc xe nhìn quanh quất khung cảnh bên trong. Một ngôi nhà cổ đang được sửa chữa tân trang từng phần, gạch ngói vôi hồ gỗ cây còn ngồn ngộn đây đó. Tôi thấy cái hồ phía trước ngập lá vàng và một khu vườn rộng có cây mọc bừa bãi đã từ lâu bỏ chăm sóc. Tôi nói với Hoàng, em vẫn mơ ước những lối đi sỏi trắng, sỏi nhà này để đen đủi quá, phải ngâm xà bông bột một tuần lễ mới xứng đáng bước chân em. Hoàng cười, chân em ai bảo để bước lên sỏi đá bao giờ, chân em phải để bước lên nhưng

lên cầm thạch. Thôi đi ông Hoàng ơi, em đâu có thêm cái giắc mơ làm bà hoàng làm công chúa. Ông nịnh dơ ồm.

Hoàng bước tới, đứng sững trước mặt, trừng mắt ngó tôi :

— Em lớn hơn tôi tưởng.

Tôi tái mặt, đẩy Hoàng tránh lối. cô làm ra vẻ tự nhiên :

— Quyên vậy đó, đôi khi dễ bắt nạt nhưng đôi khi cũng khó lắm chứ anh đừng coi thường.

Hoàng ngồi bệt xuống đám cỏ, móc thuốc hút cười nụ to nụ nhỏ. Thấy anh không nói gì tôi bực mình ném chiếc ví về phía anh, la lên:

— Bữa nay trông anh ngờ quá chừng !

Hoàng cười lớn, tung chiếc ví lên cao rồi chồm lên chụp lấy ôm chặt trong lòng. Tiếng cười tắt ngấm trên môi người con trai sau đó, anh ném điều thuốc rồi ngồi im như người thiền. Trong giây lát, khuôn mặt của anh trông thật tức cười. Và tôi bật cười khi anh đứng dậy, hắt tung đôi giày đang mang, vùng chạy như có ai đuổi tới tận góc vườn miệng la hét như một võ sinh nơi sàn tập. Rồi ngã lăn ra trên cỏ.

Hoàng đó. Cái chân lý đôi khi nếu tôi thấy bây giờ thì người con trai sẽ có một ví dụ cũng kêu lắm : Đôi khi người yêu tôi giống y chang một tên khùng. Hay : Đôi khi người yêu tôi dễ thương như một chú bé. Chú bé của tôi, Hoàng đang ở cuối vườn kia, là một đứa trẻ lên mười, hồn nhiên chân chạy, hồn nhiên môi cười, mắt nhìn và một trái tim xanh mượt cổ con.

— Làm gì ở đó Quyên ?

— Em mới vừa tìm thấy một đám hoa vàng, đẹp tuyệt vời.

— Đầu xem.

Hoàng chạy nhanh lại chỗ tôi để thấy. Đám hoa bị khuất lấp bởi những cây mắc cỡ cao um tùm, đó là một thứ hoa vàng tám cánh nhỏ xiu xiu mà tôi thích. Có lẽ trước đây người ta đã trồng thành bồn, nhưng vì không được chăm sóc nữa, có qua bao mùa liên tiếp, mưa và nắng, nở và tàn, hạt hoa gieo xuống đất những mầm mới, và hoa mọc khắp cả một vùng quanh đây.

— Đẹp ghê đi phải không Hoàng. Tưởng tượng cả một vườn toàn hoa vàng như thế này em có, chắc em... chết mất.

Tôi kể tới những thành tích «Bộ Trưởng Phá Hoại Cây Cỏ» của tôi hồi năm ngoái, Hoàng bảo không hiểu tại sao lại có người con gái kỳ cục như vậy. Cũng như Hoàng không thể nào hiểu được vài ba thứ cây thứ cỏ ấy đã đưa tôi lớn lên là một người con gái mơ mộng lạ lùng.

Hoa vàng và áo vàng, đúng là thơ Nguyễn Sa, Hoàng nói, phải chụp mười «pô» với đề tài này. Hoàng trở về xe lấy đồ nghề của anh trong chiếc túi xách. Anh bấm lía lịa, không phải mười mà là cả cuộn hai mươi «pô» với những bông hoa vàng này.

— Cười tươi lên như nắng, cô nhỏ.

— Đừng xúi dại, răng em sâu.

— Chụp luôn cả con sâu răng để làm kỷ niệm.

— Anh coi bộ «phen» với mấy con sâu răng dữ.

— Sao lại không, phải cảm ơn chúng triệu lần nữa.

— Thì ra tài cán của ông Hoàng cũng không hơn được mấy con sâu nhỏ.

— Đừng khinh chúng rồi ôm miệng mà khóc.

— Hết khóc rồi.

— Tốt, mừng cho thời đại những chiếc răng khỏe mạnh để khéo ăn quà.

— Đề... xé cả anh cũng được ấy chứ.

— Té ra em còn hiền hơn «ma xò» nữa.

— Dĩ nhiên... ơ... sao chụp không báo trước gì hết vậy, người ta đang vén tóc...

— Cứ tự nhiên.

— Coi chừng em chớp mắt.

— Chớp đi.

— Trời đất, anh phải xé tầm nào chụp em đang chớp mắt.

— Yên chí, còn xé cả những tấm khác nữa nếu không ưng ý...

Hơi cúi xuống một chút... rồi... kéo tóc cho phủ vành tai đi...rồi... Quyên!

Tôi vừa quay sang thì Hoàng chụp. Đó là một khuôn mặt ngo ngác, Hoàng bảo thế. Khi thì anh cầu kỳ xếp đặt rất lâu một «pô», lúc khác anh lại tự nhiên cứ đưa lên là bấm lẹ. Khi nắng đã ở trên đỉnh đầu thì Hoàng cũng hết nhẫn những cuộn phim mang theo. Tôi đòi về. (Còn tiếp)

dáng xưa

tôi nằm với bóng trăng tan
nghe trong mộng ảo tiếng đàn nào ngân
hồ như trong cõi phù vân
lạc giấy tờ phím quên rằng giấc hoa
mai về đổi bóng mù xa
ngàn khơi sóng cả phai nhòa dấu xưa
mai về nhặt những dòng mưa
rải quanh vườn mộng rã mùa bay qua
ngàn thu động ánh trăng ngà
nửa khuya bỗng khép đôi tà áo trắng
tôi về, phiêu dạt chìm hoang
xếp đôi cánh mới hát toàn lời yêu

TÔN NỮ THU DUNG

hương tóc rồi

em đã xa nghìn trùng như cánh vạc
cuối mùa mưa bay từng giọt mong chờ
tường vi nở những chùm hoa tím ngắt
gọi tôi về, hương tóc cũ, đêm xưa
thôi thì dám nói chi lời vĩnh biệt
giữa đường về se sắt cộng mưa hoa
ta còn đứng bên này sông, tường tiếc
còn âm thầm chong mắt ngó xót xa
thương nhau đi cuối ngày mưa không dứt
ôi một ngày tháng tám khói thu xưa
ta chỉ có một thời trong mơ ước
ôi một thời chim sẻ rất ngu ngơ
em đã xa nghìn trùng như cánh vạc
từ một lần tôi vụng dại chia lòng
tôi đứng mãi giữa trời cao, ngơ ngác
và khóc òa, chiều vỡ rất mệnh mông

PHẠM KHÁNH VŨ

THƯƠNG THUẬT

mùa hè, em mắt hút

Em cũng lớn những phượng hồng cũng nở
Mùa hè tươi rực rỡ một trời hoa
Ngày cũng mới chập chùng nhau, chen lẫn
Cơn mơ tình sao mãi mãi còn xa
Chắc có lẽ đời giăng giăng bấy sập
Mà chính em chưa gặp gỡ bốn chôn
Nên còn thấy một niềm vui tràn ngập
Môi còn cười rãnh cảm thạch, ngon
Có phải gió bay bay tà lụa mỏng
Có phải người nhìn cho bé lớn lên
Mắt chớp long lanh hai hạt nhãn
Trái tim người thắm nói nhỏ — Yêu em

Khi lỡ nói cùng người là nhận hẹn
Khi lỡ nghe là lòng khí khước từ
Khi cảm thấy hình như còn trăm bần
Nhiều phân vân khi chọn lựa, ưu tư
Người sẽ biết đã không còn gì nữa
Như sớm mai sương phải bốc hơi, tan
Người sẽ biết em nhớ người một thuở
Như chuyến xe vừa mới thoáng qua ngang

Không một chút đành bạc tình sớm
Kéo ra đi em không nói một lời
Bởi có lúc ngày kia người bỗng ốm
Vì tiếc thương chén ngọc nát đi rồi

Em cũng lớn nhưng phượng hồng cũng nở
Rối biết buồn và biết nhớ thiết tha
Nhưng tắt cả muộn màng vì đã lỡ
Nên mùa hè, em mắt hút ngoài xa

Nên mùa hè, em mắt hút tim chàng
Có phải không hỡi những cánh phượng hồng

khi
động từ
đã
chia

UYÊN UYÊN UYÊN

Hắn bước vào đời Kim, nhẹ nhàng và vững chắc, bằng đôi giày cao năm phân (đó là một gã con trai xí xọn, cô nhỏ đã nghĩ như thế ngay lần gặp đầu, hắn mang một đôi giày cao như con gái) và nặng nề như một cái còi đá, từ một ngày Kim thăm thì nói với các bạn, je suis partie, ừ, rồi tu es partie, elle est partie, nous sommes parties, bùi ngùi và thế thiết như khi Kim nghe anh chàng N.C.T hát je suis parti (đôi khi cô nhỏ hối hận là tại sao mình lại có một thời lao đao vì anh chàng đó). Từ một ngày bốn đứa thất lạc nhau. Hắn có những cái hơn người không tưởng tượng nổi, một trời điệu, một trời lang thang, một trời lì, chẳng là gì cả mà hắn đàn áp Kim ra mặt. Chỉ là một người bạn của ông anh, hơn những người bạn khác là hai người thường đi chơi chung, đi học chung, và thường hơn hết là ăn, ngủ chung, khi ở nhà hắn, khi ở nhà ông anh. Căn phòng của ông anh và cô nhỏ sát nhau. Hai cửa phòng đều quay ra một hành lang và hành lang đó dẫn dài ra ban công. Mọi

chuyện đã và đang bắt đầu từ cái ban công đó :

- Thi xong... học gì ?
- Biết đậu hay rớt.
- Chắc đậu.
- Đậu đỏ.
- Không giỡn, hỏi thật.
- Xời ơi, oai dữ.
- Thi rớt về làm ruộng với Má.
- Thi đậu ?
- Về... với Má để làm... ruộng.
- Khi quá.
- Sao nói... người ta khi ?
- Hỏi thật mà cứ giỡn hoài.
- Vậy đậu học gì ?
- Học V.K đi.
- Tại sao lại phải học V.K ?
- Con gái học cái đó... lâu già và tại... thích.
- Thích sao không học.
- Con trai ai học cái đó.
- Sao không kêu hai cô Laura rá với Marie rí gì đó học đi.
- . . .
- Không học.
- Thật không ?
- . . . thật.
- Thật hờ ?
- . . . ơ . . . ơ . . . không thật.

Nhớ lúc còn ở K, Kim thường ba hoa diễn thuyết với bạn bè về con trai. Con trai là một sinh vật sẽ sống dở chết dở nếu mà trong đời hắn thiếu cái bệ sườn. Một cái bệ sườn, dù là bí xị, sò tám, sườn heo, sườn bò gì cũng cần. Có thật là ghét của nào trời trao của ấy không ? Từ một cái bệ sườn lêu bêu đến một cái bệ sườn có chủ giống như một con

chim bay thênh thang trong bầu trời và một con chim nhốt trong lồng son. Đôi lần Kim ước muốn khóc khi viết cho bạn bè về những cảm đoán của hân dành cho mình. Đôi lần Kim cầu nhàu một mình, đi chơi như... ngựa ông mà bắt con người ta cảm cung. Đủ mọi thứ cảm đoán.

— Thi rồi ở không buồn ghê.

— Học lại để thi khóa hai.

— Trừ người ta thi rớt hả?

— ...

— Ngày một sinh nhật Phương, nhớ mời...

— Cô nhỏ có ông anh học ở Quốc Gia Âm Nhạc ấy hờ...

— ...

— Phải Phương hẹn lại rước không?

— ... Dạ.

— Mắc lo tổ chức sinh nhật làm sao lại rước được. Ừ, ông anh có chiếc xe Honda bé đó dễ thương lắm mà.

— Vậy anh đưa đi ghen.

— Ngày một đi đám cưới thằng bạn. Ngày mai đi. Có một phim hay lắm.

Như vậy là ngày mai đi xem ciné. Và những cô bạn gái có anh thường đưa em đi, rước em về như ông anh của cô Phương nào đó thường được nhắc đến với vẻ khó chịu. Như vậy là trên nguyên tắc, ngày một Kim phải ở nhà. Và... dưới nguyên tắc là Kim tự do đi. Hân cảm đề tỏ ra mình có uy quyền. Và mệnh lệnh được giả vờ nghe theo để cho hân lên một chút vậy mà. Ít ra Kim cũng có lá gan như ai vậy, dù chỉ là gan ruồi.

Kim ra khỏi nhà thật sớm, hình như là lúc bảy giờ. Hai, ba ngày trước Kim định sẽ nhờ một người nào đó xem kết quả dùm mình. Nhưng ông anh và hân đã vào trường từ chiều hôm qua, hân giờ này đang bù đầu với ba cái bài vẽ. Kim mỉm cười khi tự đứng ý nghĩ trở về hai người con trai ở chung quanh cái đời sống của mình. Ngày hôm qua ông anh nắm tóc Kim nói mi thì rớt cho rồi, học cao chi cho già người.

Kim đã mỉm cười nhìn Huy đang loay hoay với chiếc cà vạt. Cuộc đời chẳng lẽ lại ngừng ở đó sao, anh Vũ. Em vẫn còn mãi mê với cái tuổi mà mình đang có, bạn bè và những điều chung quanh chưa bao giờ cho em cái ý nghĩ rồi một ngày mình bỏ nó. Hình như cái điều anh Vũ nói Kim mập mờ hiểu rằng, hãy về một ngôi nhà nào đó, với cái tuổi trẻ mình đang có.

Chiếc xe chạy gần đến trường Kim càng hồi hộp. Chen vào giữa rừng người lơ nhò đó Kim tưởng chừng như quả tim mình đang thoát khỏi lồng ngực. Hân giờ này Thu, Hoa và Vân cũng thế. Bức thư của Thu mới gửi làm cho Kim thường cười một mình khi nghĩ đến, tao cảm ơn nội trú, kết quả có lẽ đúng là điều tao mong mỗi từ đầu năm. Một Thu ngang tàng như con trai đã than van với bạn bè chừng như đã là một Thu nào khác, tao bực quá, muốn đâm cho mày con nhỏ đó một đấm, cả ngày cứ xăm xoi bộ mặt hoài, có con khỉ nào trong này đâu mà điệu. Đời sống của Vân thì đi tới một khúc quanh, qua thì dù đau hay rớt tao vẫn cứ bị xách cổ đi như thường, tao chẳng thiết gì cả. Còn Hoa Rừng, làm một cái bệ sườn lêu bêu không phải là một điều thích thú lắm sao?

Kim không rõ là mình đã đi những nơi nào mà hết một ngày. Hình như là vào một rạp chiếu bóng nhìn hình ảnh quay cuồng trước tấm mắt, vào một quán nước ở ngã tư đông người qua lại, một mình, chịu đựng những cái nhìn của những đứa con gái nhìn vào, của những gã con trai đang ngồi trong quán. Như thế đã là hay lắm rồi với một đứa con gái rất là nhút nhát. Chẳng lẽ thì rớt lại làm cho Kim thêm can đảm hay sao? Kim ngỡ là mình sẽ khóc khi đứng trước mặt chị Khanh và nói, em rớt rồi. Không có giọt nước mắt nào chảy ra cả. Chị Khanh đã kinh ngạc bộ mặt bình thần của Kim và đành chịu. Buổi tối, ngồi ở cái nơi vẫn thường ngồi Kim mới thực sự để cho nỗi buồn tuôn tràn ra. À, mà hình như không có nỗi buồn nào cả, chỉ là những giọt nước mắt tự trách mình mãi rong chơi. Huy cũng là một nguyên nhân.

— Đau hay rớt?

— Đâu.

— Sao khóc ?

Kim quắc mắt. Ôi, đôi khi người yêu tôi y chang một con cạp cái:

— Biết vậy sao còn hỏi.

— Có gì đâu mà buồn.

— Ừ, thầy người ta thì rất vui lắm. Cậu Trời khản Phật cả tháng nay mà.

— Nói bậy

— ...

— Càng hay

— Nói vậy mà nghe được đó hả ?

— Ở nhà bắt...

— Bắt quân dịch hay đi tu ?

— Không phải.

— ... ? . ? .

Anh chàng nhăn nhó gãi đầu. Có phải là lần đầu tiên Kim ở thế chủ động không ?

— Bắt... cưới vợ.

Đền giờ này thì Kim có thể cười lớn được rồi. Cô ngửa mặt lên trời và tưởng mình đang là một kịch sĩ trên sân khấu.

— Thôi ta hự tú tài ta hồng tình yêu rồi. Laura rá có phúc hơn ta.

— Không phải vậy.

— ... ? ... ?

Huy nắm lấy bàn tay Kim.

— Tháng sau anh đưa Ba Má xuống K. nghen.

— Chi vậy ?

— Làm bộ hoài.

— Thêm làm bộ.

— ...

— Không chịu.

Bàn tay Kim nhói đau trong lòng bàn tay Huy.

— Thật không ?

— Thêm nói dóc.

— Nói một tiếng nữa anh về liền.

— ...

— Thật không ?

— ...

Kim không trả lời. Huy mím môi và dậm bước. Một tiếng kêu thảng thốt vang sau lưng chàng. Huy !

Và bây giờ, đầu người con gái ngã lên vai người con trai, thật ngoan ngoãn. Với đôi mắt nhắm hờ và giọt nước mắt vừa trào ra. □

tác phẩm tạm hài lòng tác giả
cuốn sách rục rở nhất của tháng tám

MỘT MÌNH TÔI BƯỚC ĐI

truyện dài mới nhất của

TỪ KÊ TƯỜNG

● Một cô gái mới lớn rời bỏ tỉnh lý và trường học của mình, chia lìa với bao nhiêu kỷ niệm ngọt ngào nồng thắm, bao nhiêu mộng tưởng vàng. Xa hẳn một mái nhà, bển nước, chiếc cầu, hàng đậu bìm xưa.

● Sống ở thành phố lớn. Cô gái mười chín tuổi ấy bắt đầu với tới những ý nghĩ hạnh phúc, tiếng cười và nước mắt. Một cô gái không biết cha là ai, mẹ vừa mất. Chắc hẳn có nhiều chuyện để nói.

NHƯ Ý XUẤT BẢN

Bìa tuyệt đẹp của Nguyễn Trọng Khôi

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

bài nhận được từ bạn ngọc

• • • • •

VĂN

ty ty dung, nguyên thị vòng vang, nguyên mậu tuần, nguyên kim trinh, nguyên hoa, đồ hữu thị dung, đông T.V, MP, là vàng, trần vương hích lan, đình buồn nguyên ca, mưa nguyên ca, vũ phương, an vi, VHTN, hương thị dạ sầu, phạm thị kim phượng, nguyên thúy hồng, T.H. mai thanh, nguyên kim trinh, trường thoại, lê nguyên nghiêm, tâm vy, nguyên vũ thanh lê, vy an, nguyên thị diệu, đơn phương, T. dung, p.h.t, nguyên bình phương, vương thị ngọc ngân, cung tường hoa, đình sơn, ngoại nhỏ, tiểu ngọc, nguyên kim trinh, mây chiều, bùi nguyên hư, huỳnh thạch lam, phạm thị kim phượng, phạm thiên thu, tí tí, đồ thị khanh, bích đào, LTDT, tuyết oanh, kim hương, trần thoại, trần lê quốc, M. tri sắc, đảng vân, lê thúy mai, bùi ngọc thành, mai mai, hạt cát, huyền thính, minhon, hoài mơ hà nội, thái miên, hoa trắng, M., đồ cao anh, mỹ thu trần nguyên, hồ vện toàn, phiêu lãng, nguyên mộng du, thái kim, nguyên thủy, hồ tà dôn, N.M. hoàng, nguyên đảng, nguyên thị minh ngọc, tê tê tê, phạm thị kim phượng, hoàng thị viễn du, trần thu hương cúc, thảo lam, ngô thiếu ngọc, tuyết oanh, hoàng tư mãnh, loan mất tim, M. đoan du, kim, tí tan.

THƠ

trương thị hải nguyên, khánh hương, tóc ngang ngang, p.p phương nghi, nguyên duy khái, đảng thê hệ, trường thoại, thanh quang, nguyên thê phương, hạ đan, thuyền khany thương, ngoại nhỏ, phạm ngọc tú, miên, phạm thị kim phượng, tuổi ngọc, vương nguyên, thy an, lôvely, nhung, chân dung, vương thị thảo bình, trâm hoài linh, đình vô ngọc, kiên xê, uyên, huỳnh bá ly, vũ thị lệ thu, nguyên miên thượng, minhon, nnt, pu khơ, tê, nguyên vy, nguyên thị vi thu, phạm quang năm, tiếc đông, lê thúy mai, trần nguyên dao ca, tuổi ngọc, hoàng du thủy, nguyên bá sinh, eva, vương thị ngọc ngân, lê mỹ dung, tiểu du, nguyên hạ, vthn, ngô kim khôi, mưa nguyên la, chu nghiêm, h.a, lê song lê, n.m. hoàng,

nguyễn thị tiểu my, nguyễn vy liên, vô trần nguyên, dung tử, miên triển, cầm ch rồng, hoài vũ cô đơn, bạch hạc, khả ái, bảo khanh, mặt trăng, trần vũ, hạt cát, nguyên thị trường an, hồng lan, phạm thị kim phượng, tóc ngang ngang, trâm, hoài mặc niệm, ngô kim khôi, kha uy thương, nguy trang, lá vàng, nhung, chu ngân thư, hải châu, phan di hương, mai lan, phạm thị nguyệt hà, lê thị thúy mai, biền x nh, hoa vĩnh trang, phạm thị kim phượng, ngũ ca, mặt trăng, vy an, uyên, thư thư, thúy, phạm hồ, huỳnh thị dã tràng, nguyên hạ liên, hồng thúy, phạm thị nguyệt hòa, phạm nghi tâm, nguyên du sầu, hoài mặc niệm, ngô kim khôi, nguyên nhược thủy, trần thủy miên, lang châu, vô công nguyên, phan d hương, lê thị tuấn lưu, trần quang hưng, bích đào, phương chi, l. hân, hoàng trần, vô ngọc trúc, nguyên dũng, ngân hà, nguyên hùng, nguyên đao thương, nguyên đức như xưa, lê phước dạ đăng, viễn P.K. trần viêt dũng, mưa nguyên ca, Marguerite, nguyên phan dũng, trần đình thành, lưu ly thảo, tê hát, hương thị dạ sầu, cao văn chiến, di hạ, trần xuân đông, nguyên miên thượng, trịnh tường phê hát, nguyên bình phương, l.đ.n, lê thị tuấn lưu, nguyên thúy, nguyên đảng cử, cao nhã huy hoàng, cao thủy nhả huy, bảo lễ, phạm tam khôi, ngọc trai, nguyên vũ thanh lê, vũ thị lệ thu, thu lệ, ngvt, song lê, thiên cường, nguyên phu hành, băng huỳnh thảo, nguyên tường anh, đơn phương, hoàng đạo, phạm quang, nguyên vĩnh yên, hoài nguyễn, mây chiều, trần lãng tử, huỳnh hư vô, cúc trắng, nguyên đông an, bích đào, lưu tuyết nhung, giang hải, hạ ly minh, hà huyền hoa, hoa linh lan, la nguyên hoài, rong thủy dương, p.v. tần, tâm thu, khánh hương, trần quang hưng, n.c.v. Jolau, đảng vân, ngô sa thủy, anh viêt thý, bùi ngọc thành, hồ hoàng hải, vũ tình, ngô dạ uyên, cao văn chiến, si thủy, trần đình chánh, nguyên du sầu, lê hà thắng, nguyên xuân nghệ, hồ vện toàn, vô khởi lảnh, đông thảo, hoài dung, trần công khái, nguyên thủy miên, nguyên phan (trung tư, tâm thu, nguyên đảng, nguyên thị thần thờ, trần xuân đông, nguyên thủy minh ngọc, đồ vũ vi, nguyên thị lan hương, quan sơn, cung tường linh, phan xuân dũng, hoài mộng linh, niên thượng sơn, nguyên man mang, thảo lam, quán giếng, trần hải vân, nguyên tường anh, ngô thiếu ngọc, m. đoan du, minh châu, thái linh, tí tan, tô đức mặc ly,

CÂY LEO HẠNH PHÚC

*một tác phẩm dám nói là mới lạ
nhất trong văn chương Việt Nam
từ trước tới nay của tác giả*

